BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 179 • Nisan / Nîsan 2018 • Fiyatı / Biha: 5 TL

İŞGALCİ FAŞİST TÜRK ORDUSU

EFRÎN'DEN DEFOL!

Marksist-Leninist Parti Ve Örgütlerin 12. Enternasyonal Konferansı Üzerine

Demokrasi mücadelesinde bir legal çatı partisinin gerekliliği ve seçimler

İÇİNDEKİLER

3 SAVAŞA, İŞGALE HAYIR!
7 SON GELİŞMELER
8 FAŞİST TÜRK DEVLETİNİN EFRÎN'İ İŞGAL SEFERİNİN KİMİ YÖNLERİ HAKKINDA
13 DEMOKRASİ MÜCADELESİNDE BİR LEGAL ÇATI PARTİSİNİN GEREKLİLİĞİ VE SEÇİMLER
16 IRKÇILIĞA VE ŞOVENİZME KARŞI MÜCADELE EDELİM!
17 18 MART POLİTİK TUTSAKLARLA DAYANIŞMA GÜNÜ
19 UYUYAN DEV UYANMALIDIR
21 SÖMÜRGECİ TÜRK DEVLETİ EFRÎN'DEN/ROJAVA'DAN DEFOL! BÜTÜN EMPERYALİSTLER SURİYE'DEN DEFOLUN!
23 MARKSİST-LENİNİST PARTİ VE ÖRGÜTLERİN 12. ENTERNASYONAL KONFERANSI ÜZERİNE

BOLŞEVİK DEVRİM
40 SAVAŞTA ÖNCE GERÇEKLER ÖLÜR
43 EFRÎN'E SEFER OLUR AMA ZAFER OLMAZ
46 AKP SAVAŞ HÜKÜMETİ TERÖR ESTİRİYOR!
47 SAVAŞ HİSTERİSİ DORUKTA
49 EMPERYALİST BARBARLIKTAN KURTULMANIN TEK YOLU VAR: BOLŞEVİK DEVRİM
51 BİJÎ ROJA 8 Ê ADARÊ YA JÎNÊN KADKARÊN NAVNETEWÎ! YAŞASIN 8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ!
53 KATLİAMLARIN HESABI DEVRİMLE SORULACAKTIR
54 GÜN GELECEK DÖKÜLEN KANLARIN HESABI SORULACAKTIR!

STÊRKA BOLŞEWÎK
55 ULUSAL SORUN ÜZERİNE NOTLAR
64 "ŞEHİTLİK" EDEBİYATI ÜZERİNE
66 NEWROZ İSYANA ÇAĞRIDIR, ZULME BAŞKALDIRIDIR
69 GERÇEK ÇÖZÜM DEVRİMDEDİR
69 KATIRLAR SERBEST BIRAKILDI
70 SÖMÜRGECİ GÜÇLER SURİYE'DEN DEFOLUN

BOLŞEVİK PARTİZAN

V.i.S.d.P. &Yazışma Adresi: K. İnan
Postale No: 287, 67000 France

İnternet: **www.bolsevikparti.org**
E-Mail: **info@bolsevikparti.org**

Fiyatı: 5 TL, £ 2.50, 3 EURO

Sosyal medyada da yazılarımız yayınlanmaktadır. Bizi sosyal medya üzerinden de takip edebilirsiniz. Adreslerimiz şöyledir:
https://**twitter.com/BolsevikP**
https://t**witter.com/BolsevikD**
https://**twitter.com/SterkaB**

SAVAŞA, İŞGALE HAYIR!

"Bir sabah tutuştu bunların hepsi, / bütün canlıları yutmak için bir sabah / fışkırdı topraktan / şenlik ateşleri, / silah vardı artık, / barut vardı artık, / artık kan vardı. / Haydutlar geldi uçaklarıyla, / yüzükleriyle, düşesleriyle haydutlar, / takdisler dağıtan kara keşişleriyle / haydutlar geldi gökyüzünden / çocukları öldürmek için, / çocuk kanı aktı sokaklarda / düpedüz çocukların kanı aktı." (Neruda)

"Bize savaş gerekli" dediler...

"Terörizme karşı" olma adına, "devletin bekası" adına "savaş gerekli!"…

Hatta önce "Savaş" lafını bile kullanmadılar. "Teröristlere karşı sınır güvenliğini sağlamak için operasyon" dediler.

Ve yürüttüler tankları, zırhlıları halkların üzerine...

ÖSO dedikleri, besleyip, büyüttükleri çeteleri, önlerine katıp saldılar Efrîn üzerine. "Vatan", "millet", "devlet" lafızları ardına gizledikleri çıkarları için verdiler tanklara, zırhlılara "yürü" emrini... Kalkıyordu bomba yüklü uçaklar ve bombalar iniyordu yerleşim birimlerinin üzerine; takvimler 20 Ocak 2018'i gösterdiğinde...

Antik dönemden bu yana barışın simgesi zeytin dalının ismini verdiler savaşa. Savaşın ironisi ta en baştan "tavan" yapıyor, katledilenler "barış"ın simgesi alet edilerek katlediliyordu.

● ● ●

Savaş uçaklarıyla, tanklarla bombalanan yerleşim birimlerinden katledilen "teröristlerin" resimleri düşüyor avuçlarımızdaki alıcılara; üç yaşında, beş yaşında, yetmiş beş yaşında... Ama "sivillerin burnu bile kanamıyor" bombalardan, kurşunlardan...

Öyle deniyor "savaş" haberlerinde, TSK bültenlerinde.

Öyle ya, atılanlar" akıllı bombalar" sonuçta! Gidip yalnızca "terörist" dediklerini vuruyor! Sivil halka ve çevreye hiçbir zarar vermiyor!

24 saat kesintisiz onlarca kanal, "yerli ve milli" günlük gazeteler "tek ses" aynı bunları söylüyor.

Bilinir gerçek:

Savaşta ilk vurulan gerçekler olur hep...

Ve "etkisiz hâle getirilenlerin" sayıları açıklanıyor her gün, "tamı tamına"... "Etkisiz hâle getirilenler" sadece sayılardan ibaret ve ama tamdı sayılar...

850, 2222, 2777, 2940...

"İnşallah bu akşama kadar o 3000'i aşar!"…

Ve aştı...

3325, 3524...

...

...

● ● ●

Peki, ne için, kimin için...

Kimi "vatan" dedi, kimi "ümmet"... Kimi "Türklüğü yüceltecekti", kimi "kızıl elma"... "Turan"ın yolu oradan, o bombalanan yerlerden geçiyordu kurşun sıkan kimilerine göre... Son on yıllarda modern sömürgecilerin en çok başvurdukları "terörizme karşı savaş" başköşeye oturtuldu; kimse bir şey diyemezdi artık, bir şey diyecek olanlar da oralarda "terörizme karşı savaş için" bulunmuyorlar mıydı?

Gerçekte yürüyen savaşların ne için, kimin için olduğu bellidir:

Dünyanın büyüklü küçüklü haydutlarının güçlerini gösterdikleri/denedikleri... allı, mavili, yeşilli bayrakların dalgalandırıldığı Ortadoğu coğrafyasında kendi bayraklarını da dalgalandırmak için...

"Biz de varız" demek için", güç gösterip alan açarak yeniden paylaşım masasında bir sandalyenin de kendilerine ayrılması için...

Yayılmacı emelleri için...

Kendi siyasi hesapları, açmazlıkları için, kendi siyasi "beka"ları için... vb. vs.

İşgal ettiler!

● ● ●

Alkışlanıyor savaş, saldırı, katliam... Zenginlerin, nedense hiçbir zaman savaş emrini verenlerin, herhangi bir yakınına uğramayan "şehitlik" kutsanıyor...

Resimler düşüyor "akıllı" alıcılarımıza...

Saldırı emrini veren iktidarın başı, "başkomutan" konuşuyor sahnede, bordo bereli elbisesi giydirilmiş çocuğu yanına alarak; "Maşallah. Türk bayrağı da cebinde. Şehit olursa bayrağı da inşallah örtecekler. Her şeye hazır, değil mi?"

Çocukların militarizmin, savaşın, işgalciliğin, sömürgeciliğin bir aracı olarak kullanılmasında tek örnek değil bu... Asker elbisesi giydirilmiş ilkokul çocuklarının "haberleri" düşüyor medyaya.

Minicik beyinlere militarizmin, savaşın, şiddetin tohumları ekiliyor... Toplum tepeden tırnağa savaşla militarizmle besleniyor; Şovenizmle açlığın, yokluğun, yoksulluğun, hırsızlığın, yolsuzluğun üzeri örtülüyor... Perde olsun isteniyor savaş, tüm kötülüklerin üzerini kapamaya yarayan...

● ● ●

Evet, savaşla/işgalle birlikte yürüyen en önemli şey bin bir yalanla, alabildiğine yoğun propagandayla kitleleri kendi bayrakları altında toplamaları; şovenizmin tırmandırılmasıdır. Yeni bir şey değil...

Şimdi çok özenilen ve özendirilen "ecdad" Osmanlı da özde farklı değildi.

Osmanlı'nın yıkıntıları üzerinde kurulan yeni devlet eski genlerini koruyarak, hatta daha da güçlendirerek şekillendi.

Daha önce de bunun örneklerini gördük...

Sadece Kuzey Kıbrıs'a bakmamız yeterli...

● ● ●

Andaki savaş/işgal, savaşın kışkırtılması, milliyetçiliğin yükseltilmesi… sadece bir partinin sergilediği bir tutum da değil... Milliyetçilik konusunda iktidarıyla muhalefetiyle tüm sistem partileri özde birlikte hareket ediyorlar. İrili ufaklı açık kafatasçı faşist partiler el ovuşturuyor, daha fazla yapılmasını; "taş üstünde taş, omuz üstünde baş bırakılmamasını", tüm bölgenin yakılıp yıkılmasını talep ediyor! Sınır dışından, işgal alanından eklenecek vilayetleri sayıyor derin devletin "devlet"i …82, 83, 84, 85… Ülkenin sözüm ona "sosyal-demokrat" ana muhalefet partisi savaşa/işgale açık destek veriyor, halkı "bayrak asmaya" çağırıyor! "Efrîn merkezine girme!", derken bile gerekçesi "Çok Mehmetçik ölür!" kaygısı. "Eğitelim, silahlandıralım o kadar beslediğimiz Suriyeli göçmenler yapsın!"ı öneriyor. Şimdiden

onların mayın eşeği olarak kullanıldığını bile bile!

Konu Kürtler olduğunda, konu "devletin hassasiyetleri" olduğunda milliyetçi koalisyon hemen oluşuveriyor…

Savaşın kendi kimliklerine yöneldiğini bilen, hisseden Kürtler dışında, direnen bir avuç dürüst devrimci-demokrat… Büyük çoğunluk ne yazık ki milliyetçilik ağısıyla zehirlenmiş durumda… Bir şoven çılgınlık nöbeti içinde…

Zehirleyenler ise egemen sınıflar…

● ● ●

Genlerinde "savaş kültürü", militarizm, şovenizm olan bir toplumda yaşıyoruz. Kuruluşundan bugüne kadar bu kültür kitlelere empoze edildi. Demokrasi kültürünü yaşamamış, içselleştirmemiş bir toplumda savaşın yığınlara kabul ettirilmesi, dahası onların savaşın aktif destekçileri yapılmaları egemenlerin istediği bir şeydir ve bu sahibinin sesi medya marifetiyle gerçekleştiriliyor.

Şovenizm ve militarizmin dozunu arttırma ihtiyacını emir eri medya büyük bir gayretle yerine getiriyor. Savaş için özel programlar yapılıyor ve gün gün, saat saat, "ele geçirilen yerler" aktarılıyor insanlara... Kafaları asker kasklı, çelik yelekli "Press bantlı" savaş muhabirleri, "Cephenin en ön saflarından!" heyecanla "haber" veriyor… Hangi yöntemlerle, hangi silahlarla, hangi teçhizatla... hangi bölgelerin alınacağı aktarılıyor... Boşuna yapılmıyor bunlar elbette, bununla şovenizm şahlandırılıyor, beyinlere kazınmış militarizm parlatılıyor, yığınlar savaşın aktif destekçileri hâline getiriliyor... Medya harıl harıl üretiyor, savaşı da yalanı da odalara, bilinçlere taşıyor... Ve buna karşı maalesef güçlü bir duruş, ciddi bir karşı çıkış yok…

Henüz…

● ● ●

Savaşı kışkırtma, militarizmi kutsama çabası sadece medya üzerinden yapılmıyor... Kimi "aydın" ve "sanatçılar" da medya gibi dünden teşne olduğu iktidarın savaşına destek veriyorlar... "Erhan Yazıcı, Tamer Karadağlı, Volkan Severcan, Yavuz Bingöl, Erhan Güleryüz, Mustafa Ceceli'nin de bulunduğu... bir çok sanatçı" diye başlayan haberler geçiyor medyada... Sınıra gitmişler, işgale destek veriyorlar; bayraklı, asker elbiseli resimlerle vıcık vıcık şovla... Kimisi türküsünü yapıyor savaşın, kimisi övgüsünü…

Boşuna değil elbette...

Her şey karşılıklı...

Alan razı, veren razı...

Varlıkları iktidarın varlığına sıkı sıkıya bağlı olan, beyinlerini, yeteneklerini, birikimlerini, sanatlarını muktedirlerin emrine veren bu "sanatçı", "aydın" vs. takımına sanatın ne olduğunu, sanatçının nasıl olması ya da olmaması gerektiğini, yaptıklarının yanlış olduğunu anlatmanın bir faydası yok...

Her dönem olduğu gibi bugün de iktidarlara yaltaklanan aydın, yazar, sanatçı... olacaktır... Ve onlar tarihe yaptıkları sanatlarıyla, düşünceleriyle, gerçek sanatçı/aydın kimlikleriyle geçmeyeceklerdir… Hayır! Onlar efendileriyle birlikte, onların çanak yalayıcıları olarak tarih çöplüğüne atılacaklardır…

● ● ●

Savaşa/işgale karşı çıkmak "vatan hainliği" ile suçlanmanın gerekçesi bugün... Yasak ve sansür savaş ve işgal konusunda gerçekleri kitlelere taşımanın önündeki en büyük engellerden birisi... Savaşa karşı sesini yükselten, sosyal medyadan muhalefet yapanlar bile gözaltına alınıyor, tutuklanıyor, haklarında davalar açılıyor... "Savaşa hayır!" gözaltıları, tutuklamaları ile sesi çıkan kesimlerin sesleri susturulmaya çalışılıyor. "Kürt fobisi" öyle

bir hâl almış durumda ki, "Kürtçe ıslık çalmak", gerekçesi ile bile gözaltına alınmak mümkün!

● ● ●

Savaşı kışkırtma kültürüne karşı, savaşa karşı doğru bir tutum belirlemek ve duruş sergilemek gerekiyor...

Bugün Türk devletinin Efrîn'e karşı yürüttüğü işgal savaşı gerici, yayılmacı, haksız bir savaş.

Bu devlet işçilerin, emekçilerin değil, yayılmacı emelleri olan Türk burjuvazisinin devleti.

Bu savaş onların Suriye'deki savaş ortamında kendi ulusal kurtuluş savaşını yürüten Kürtlere, onlarla birlikte hareket eden Suriye'nin diğer milliyetlerinden halklarına karşı yürütülen bir savaş.

Suriye'de ve bütün Ortadoğu alanında yürüyen savaş aslında emperyalist büyük güçlerin dünyayı yeniden paylaşım dalaşında kışkırtıp, yürüttükleri savaşın bir parçası.

Bu savaş içinde bölgedeki gerici, faşist devletler de, değişen ittifaklar içinde kendilerine pay kapmaya çalışıyor.

Ortadoğu'da yürüyen savaşta şimdiye kadar devletini kuramamış iki ulus, Kürt ulusu ve Filistin Arap ulusu kendi bağımsızlık savaşını yürütüyor. Ortadoğu'daki savaşlarda haklı olan savaş yalnızca bu ikisidir. Emperyalist büyük güçler tabii ki dünyayı yeniden paylaşım savaşında hem bölgesel güçlerin haksız savaşlarını hem de ezilen devletsiz ulusların haklı savaşlarını kendi paylaşım savaşlarının uzantısı haline getirmeye çalışıyor. Ve bunda ne yazık ki başarılı da olabiliyor. Çünkü bu haklı savaşlara destek verecek, onları emperyalist büyük güçlerin kullanmasına izin vermeyecek bir sosyalist devlet ve güçlü bir enternasyonal devrimci işçi hareketi yok! Fakat bu da hem Kürt ulusal kurtuluş hareketinin hem de Filistin Arap ulusal hareketinin savaşının haklı karakterini ortadan kaldırmıyor.

Bütün bu nedenlerle bugün yapılması gereken, Suriye'de yürüyen savaşa bütün gücüyle HAYIR demektir. Türk devletinin Rojava'ya saldırı ve işgaline HAYIR demektir.

Faşist Türk devleti Suriye'de yürüttüğü savaşa derhal son vermeli, bütün güçlerini Suriye'den derhal geri çekmelidir.

Suriye topraklarındaki bütün yabancı güçler, Suriye'yi derhal terketmelidir.

Suriye'nin geleceği Suriye'nin çeşitli milliyetlerden halkları tarafından özgür iradeleriyle, dışarıdan hiçbir müdahale olmaksızın, belirlenmelidir.

Biz emperyalizmin varlığı şartlarında ve bugünkü güç dengelerinde bu taleplerin hiçbirinin gerçekleşmeyeceğinin bilincindeyiz.

Bu yüzden bu taleplerimiz aslında yürüyen savaşın haksızlığını, barbarlığını gören her vicdanlı insana, savaşın kaynağı olan emperyalist sisteme karşı örgütlü mücadeleye katılma çağrısıdır. Bu mücadeleyi büyütme çağrısıdır.

Somut olarak bunun dışında yapılabilecek olan, eldeki tüm araç ve imkânlarla Rojava (ve Filistin'deki) haklı mücadelelere destek vermektir. Bu yapılırken de herkes şu iki gerçeğin bilincinde hareket etmelidir:

— Devrimin baş düşmanı –doğrudan işgal durumu dışında– hep ülkenin içindeki egemen sınıfın kendisidir. Emperyalizme karşı mücadele adına "kendi" burjuvazisinin kuyruğuna takılmamaya dikkat edilmelidir.

— Uluslararası alanda "baş düşman" emperyalist sistemin kendisidir. Hiçbir mücadelede emperyalist bir gücün yedeği haline düşmemeye dikkat edilmelidir.

16 Mart 2018 ■

Son Gelişmeler...

Dergimizin dizgisinin yapıldığı sırada, sömürgeci Türk devletinin Efrîn'e yönelik işgal harekâtı tüm hızı ile sürüyordu! İşgal harekâtının 58. gününde, YPG/YPJ güçleri Efrîn'den çekildi. 18 Mart 2018'de, Efrîn Kantonu İdari Meclisi Eş Başkanı Osman Şeyh İsa, YPG Efrîn sözcüsü Brusk Heseke ve YPJ yöneticisi Viyan Zinar ile birlikte Şehba'da bir basın toplantısı yaptı. Efrîn Kantonu İdari Meclisi Eş Başkanı Osman Şeyh İsa, Efrîn'de sivil ölümlerin artmasını önlemek için kentten çekildiklerini, Efrîn halkının de kendileri ile birlikte Şehba'ya çekildiğini, bütün Efrîn coğrafyasında güçlerinin bulunduğunu, sömürgeci Türk devletine ve paralı askerlerine karşı direnişin devam edeceğini açıkladı.

YPG/YPJ askeri olarak bütün alanlarda, sömürgeci devletin yoğun hava bombardımanı ve top atışlarına karşı 58 gün yiğitçe bir direniş sergiledi. Hava bombardımanları ve yoğun top atışları sırasında yüzlerce Efrîn'li yaşamını yitirdi. Sivil halkın bir bölümü yine göç yollarına düştü, bombalanan alanları terketti. Sömürgeci devletin kara ordusu, sömürgecilerin yedek lastiği ÖSO çapulcuları, havadan bombalanan alanları karadan da ablukaya aldı. Cephe savaşında YPG/YPJ güçlerinin, dişine tırnağına kadar en modern silahlarla donanmış olan sömürgeci Türk devletinin askeri gücüne karşı zafer kazanma şansı yoktu. YPG/YPJ'nin önünde iki yol vardı. Ya savaşı sonuna kadar sürdürerek ölmek, ya da mümkün olan, kaçınılmaz olan askeri yenilgiyi en az kayıpla atlatmak; Efrîn'den geri çekilmek, uzun vadeli savaş için güçlerini yeniden düzenlemekti. YPG/YPJ ikinci seçeneği tercih etti. YPG/YPJ'nin geri çekilmesi doğru bir karardır.

18 Mart'ta Efrîn şehir merkezine giren işgal güçleri, ilk önce Demirci Kawa heykelini kurşunladı, sonra yere yıktı. 18 Mart'ta, işgalci Türk ordusu ile Efrîn kent merkezine giren, T.C.'nin besleyip, eğitip, donattığı ÖSO çapulcuları dükkânları yağmaladı. Efrîn'de yağmalama görüntüleri, Fransız Haber Ajansı (AFP)'nın kentte bulunan muhabirlerinin aktardığı görüntülerle ortaya çıktı. Yağmalanan sadece Efrîn yönetiminin idari binaları ve dükkânlar değildi. Efrînlilerin özel mülkleri, evleri, binek araçları vb. de yağmalandı.

Türk devleti işgalci bir güçtür. Sömürgeci Türk devleti, şimdi Efrîn için kendine bağlı güya sivil Suriyeli güçlerden oluşturulan bir yerel yönetim kotarma hazırlığı içinde. Sömürgeci devletin Suriye'de yaptığı emperyal amaçlar güden bir korsanlıktır. Sömürgeci Türk devletinin içte ve dışta yürüttüğü savaş, halklara, tüm ezilenlere karşı haksız bir savaştır. Sömürgeci devlet, "terörizme karşı mücadele" adına, Güney/Kuzey ve Batı Kürdistan'da bir savaş yürütmektedir. Sömürgeci Türk devletinin yürüttüğü savaşa karşı mücadele etmek, her demokratın, devrimcinin ve komünistin görevidir.

İşgalci faşist T.C. Efrîn'den defol! Sömürgeci faşist T.C., bütün emperyalistler ve gerici/faşist güçler, Rojava'dan/Suriye'den defolun! Efrin Efrinlilerin, Suriye Suriyelilerindir!

24 Mart 2018 ■

Faşist Türk devletinin Efrîn'i işgal seferinin kimi yönleri hakkında

Faşist Türk devleti 20 Ocak'ta Efrîn'i işgal hareketini resmen başlattığında, egemenlerin medyasında sahne alan kimi "uzman"!!!lar, bir hafta/on gün içinde harekâtın, Afrin merkezinin ele geçirilmesiyle tamamlanacağı masallarını anlattılar. "Üç-beş" günden bile söz eden, uçan "uzman"lar vardı.

Türk devletinin bu propagandacılarının karşısında PKK'nin sözcüleri, Efrîn'in "T.C.'nin Vietnam"ı olacağını söylediler. Yer yer propaganda da Türk askerinin Efrîn'e tek bir adım bile atamayacağı vb. de söylendi.

Şimdi 50 günü aşkın bir geçmişi var T.C.'nin işgal seferinin ve bu sefere karşı haklı Efrîn direnişinin.

Bu bağlamda şu olguları tespit etmek doğru olacaktır:

— Türk devletinin resmi sözcüleri, hiçbir zaman Efrîn'in işgalini üç gün, beş gün, on beş gün içinde hâl ederiz demediler. Son günlerde, Efrîn kantonunun önemli bir bölümünü işgal altına alıp, Efrîn merkezi üç taraftan çevirdikleri bir ortamda "girdik, gireceğiz" laflarını da hep "inşallah"la tamamlıyorlar. Yani gün verme konusunda temkinliler. Ama hep "Biz sonuna kadar gideceğiz" dediler. Genel çizgi bu. Artı "Burada kayıplar da olacak. Ve kayıpları göze almalıyız! Misliyle ödeteceğiz!" dediler. Gelen cenazeleri de "şehit" gömme ayinleriyle şovenizmi yükseltmenin aracı olarak kullandılar, kullanıyorlar. Gayet bilinçli yapıyorlar bu işleri. Bugün de söyledikleri şu: "ABD, harekât kısa sürede bitirilsin" diyor. ABD'ye tavır takınırken RTE, ABD'ye "Afganistan'da ne kadar kaldıkları"nı soruyor! "Irak'ta ne kadar kaldıkları"nı soruyor! RTE, bu işi sonuna kadar götüreceklerini söylüyor! Avrupa Parlamentosu karar alıyor. Türkiye'ye Afrin'den en kısa sürede çekilme çağrısı yapıyor. RTE ve Yıldırım cevaplıyorlar: "Biz sizin şamar oğlanınız değiliz. İşimiz bitene kadar ordayız". Söyledikleri şu: "Biz işgalci değiliz, sınır güvenliğimizi sağlamak istiyoruz. Ve "terörist" PYD/YPG'yi güç olmaktan çıkaracağız." AKP hükümeti bugün de Efrîn'i işgal harekâtının uzun sürebileceği üzerine plân kuruyor. Efrîn'in tamamıyla ele geçirilmesi kimi propagandacıların istek ifadelerinin tersine, kısa sürede olacak biri iş olarak görünmüyor. Kaldı ki faşist Türk devletinin ilan edilmiş hedefi Efrîn'in işgaliyle sınırlı değildir. Tüm Rojava'da YPG/PYD iktidarını kırmaktır hedefleri.

— Efrîn'in işgali savaşında T.C. devleti, onun adına savaşı yürüten TSK her gün açıklamalar yapıyor. Bu açıklamaların hemen hepsinde saldırının Kürt halkına yönelik değil, Suriye halkına yönelik değil, "sivillere" yönelik değil, "yalnızca teröristler"e yönelik olduğu belirtiliyor. Efrîn 50 günü aşkın savaşta yoğun bombardıman altında. Böyle bir savaşta "sivillere" zarar verilmediği iddiası tabii ki ya-

landır. Akıllı bomba dedikleri de bombadır. Kurşun da kurşundur. Ve bomba/kurşun vb.nin sivil/savaşçı ayrımı yapma yeteneği yoktur! T.C.'nin işgal savaşı, bu yüzden her savaşta olduğu gibi, sivil halka da karşı, öncelikle YPG/PYD'yi destekleyen, onun iktidar bölgesinde yaşayan, kaçmayan, evini terk etmeyen halka da karşı bir savaştır. Bu doğru olduğu kadar, T.C.'nin bu savaşta "sivil kayıpları" mümkün olduğunca düşük tutmaya çalıştığı, savaş taktiğinde bunu dikkate aldığı da bir olgudur. Bu kadar bombalamada sivil kayıpların YPG/PYD tarafından bile yüzlerle ifade edilmesi bunu göstermektedir. T.C.'nin savaş taktiği mümkün olduğunca "sivil", "sessiz destekçi" halk ile gerillayı birbirinden ayırmak, sivil halkı göçe zorlamak, "meskûn mahal" operasyonunda mümkün olduğunca halktan tecrit edilmiş savaşçılarla karşı karşıya kalmaktır. Kuzey Kürdistan'da, 2015'de özerklik ilanları sonrasında yürüttükleri savaşta yaptıklarını, bugün Efrîn'de tekrarlamaya çalışıyorlar.

"Sivil kayıpları" mümkün olduğunca sınırlı tutmak T.C.'nin işine geliyor. Çünkü bütün halka karşı yöneldiği açık olan bir savaş, birincisi, uluslararası alanda çok büyük tepki çeker. Ve ikincisi, ki bugün gelinen yerde Türk hâkim sınıfları açısından çok daha önemlidir: Efrîn'de veya Kürdistan'ın herhangi bir bölgesinde hiç ayrımsız halkın tümüne karşı yöneldiği açık olan soykırımcı bir savaş, Türk egemen sınıflarının Kürt halkı ile –zaten iyice zayıflamış olan– bağını kopartma riskini içinde barındırır. Sadece PKK'ye sempati duyanlarla kopmaz. Türkiye'de kendini Kürtlük üzerinden tanımlayanların büyük çoğunluğunu kaybederler. Bu esasında Ortadoğu'da bölgesel güç olmaya soyunan Türk burjuvazisi için istenen bir durum değildir. Türk devletinin şu andaki devlet siyaseti, Kürtlerle kopma siyaseti değildir. Bu yüzden Efrîn işgal harekâtı süresi konusunda temkinli konuşuyorlar. Bu yüzden, önce Efrîn'i çembere alıyor, yavaş yavaş ilerleyerek ve kendi kayıplarını ve "sivil" kayıpları minimum düzeyde tutmaya çalışıyorlar. Bu yüzden kendi eğitip silahlandırdıkları ÖSO'yu öne sürüyorlar. Ve fakat onların da sivil katliamları yapmamaları konusunda denetimde tutmaya çalışıyorlar.

Eğer böyle olmasa, Türk burjuvazisi, Kuzey Kürdistan'ı ve Türkiye'deki Kürtleri gözden çıkarmış olsa, elindeki bugünkü teknik/askeri donanımla –tabii Rusya ile anlaşması hâlinde– Efrîn'de birkaç gün içinde taş üzerinde taş bırakmayacak bir bombardıman yapma kabiliyetine sahiptir. Bu güce sahipler. Ve bu konuda gözlerini karartmış durumdalar. Esas dertleri Kuzey Kürdistan/Türkiye'deki Kürt nüfustur.

— Bugün Efrîn ve Suriye'deki savaşta, faşist Türk devleti hiçbir emperyalist güç tarafından doğrudan destek görmüyor. Esasında şu anda, bütün savaşan güçler içindeki en yalnız güç Türkiye'dir. Bütün güçlere bakmak gerekir.

Esad'ın destekçisi var. Rusya+İran Esad'ı doğrudan destekliyor. Rusya, Esad adına doğrudan savaş yürütüyor. İran milis örgütleri ile doğrudan Esad güçlerinin yanında savaşıyor.

YPG/PYD'nin destekçisi var. ABD, YPG/PYD'yi doğrudan destekliyor. ABD devletinin 2018 bütçesinde Suriye'deki 60 bin "müttefik" YPG/PYD savaşçısı için ayrılmış 200-400 dolar arası değişen aylık var. ABD, DAİŞ'e karşı mücadele adına YPG/

PYD'ye ağır silahlar da verdi. ABD yönetimi Türkiye'den Efrîn'deki askerî harekâtını durdurmasını talep ediyor. AB'nin de tavrı aynı.

Rusya'nın Efrîn işgaline, oradaki askerlerini geri çekerek ve hava sahasını kapatmayarak verdiği destek, kerhen verilmiş dolaylı bir destek. ABD'nin Türkiye'nin Efrîn'e saldırma konusundaki kararlılığını gördüğü noktada, "Biz Efrîn'de yokuz" açıklamasını yaptığındakine benzeyen dolaylı bir "destek" bu. Aslında ne ABD'nin, ne Rusya'nın, ne Esad'ın, ne AB'nin istediği ve gerçekten arkasında durduğu bir işgal değil T.C.'nin Efrîn işgali.

Uluslararası kurumlara gelince:

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nde karar alındı. Güvenlik Konseyi'nde karar almak demek, beş tane vetocu devletin onaylaması demektir. Bir devlet karşı çıksa o karar alınmaz. Bütün emperyalist büyük güçler diyor ki; Suriye'deki savaşta bütün alanlarda 30 gün insani yardım için ateşkes olacak. Onun karşısında Esad, Doğu Guta'da terörizme karşı mücadele ediyorum gerekçesi ile bombalıyor. Türkiye de Efrîn'i bombalamaya devam ediyor. Esad'ın Doğu Guta'yı bombalamasının arkasında Rusya duruyor. Rusya Doğu Guta'nın bombalanmasını BM'de açıkça savunuyor. Zaten kendi de doğrudan uçakları ile bu bombalama eyleminin içinde. Türkiye'nin Efrîn'i bombalamasının arkasında duran kim var?

Bir açık destek vardır, bir de göz yummak vardır. Göz yummak zorunluluk sonucu olabilir. Ya da başka türlü olabilir. Ama bu ikisi bir değildir. Rusya ile anlaşmadan Türkiye'nin bu biçimde Efrîn'e saldırması mümkün değildi. Türkiye'nin Efrîn'e saldırısında, Rusya tarafından göz yumma var. Rusya, Efrîn'deki askerlerini geri çekti. Rusya, Türkiye'ye belli bir yere kadar karışmam dedi. Bugün de henüz karışmıyor. Ama Doğu Guta'da, Rusya kime karşı savaşıyor? Rusya, Doğu Guta'da içinde radikal dincilerin ağırlıkta olduğu Esad karşıtı "muhalif güçler"e karşı savaşıyor. Guta'daki "muhalif" leri kim destekliyor? ABD ve Batılı güçler yanında Türkiye. Yani Doğu Guta'da, Rusya ile Türkiye karşı karşıya, birbirine karşı dolaylı savaş tarafı. Türkiye ile ABD ise Rojava'da aslında karşı karşıya. De facto durum budur.

Anda emperyalist güçlerle Türkiye arasındaki ilişki, emperyalistlerin Türkiye'yi savaşta doğrudan desteklediği bir ilişki değil. Hiçbir emperyalist güç Türkiye'yi açıkça desteklemiyor. Ama aralarında geçici anlaşmalar var. Şu anda Türkiye emperyalistler açısından kontrol altında olmayan, eli tutulamaz bir konumda. Efrîn konusunda Türkiye kendi siyasetini uyguluyor. Türkiye'nin yaptığı siyaset, herhangi bir emperyalist gücün siyaseti değildir. Türk devletinin uyguladığı, Türk burjuvazisinin en azgın kesiminin yayılmacı/işgalci siyasetidir. Önümüzdeki dönemde de bu siyasetin sürdürüleceği görülüyor.

Bu bağlamda Türkiye ile ABD ve Batılı emperyalistler arasındaki ilişkilerde, Türkiye çok net olarak ABD'yi ve diğer "müttefikleri"ni açık tavır takınmaya zorluyor. ABD ve AB hâlâ Türkiye'yi bütünüyle bir kenara koyma durumunda değil. Eğer bir kenara koyarsa, açıkça ve yalnızca PYD'yi desteklerse, Türkiye'yi Avrasya bloğunun kucağına atma riski büyüktür. Batı için durum böyle. Ama esasında Türkiye'nin böyle işler yapmasını istemiyorlar. Batılı emperyalistler eğer Türkiye'nin bu işleri yapmasını engelleme yönünde, çok net ve açık tavır takınır-

larsa o zaman Türkiye'yi kaybetme durumları var. Türkiye'nin kaybedilmesi, büyük bir pazarın kaybedilmesinin yanında, siyasi olarak ta dünyadaki dengelerin çok önemli bir şekilde değişmesi demektir. Zaten dengeler değişmiş! Çin/Rusya bloğu böyle bir "kopuş"ta büsbütün güçlü hâle gelecektir.

Böyle bir durum yaşanıyor. Bu yüzden Batı açıkça kıvırtıyor. Ama Türkiye'de zorluyor.

NATO ne diyor? NATO, "Terörizme karşı mücadelede her ülkenin kendini savunma hakkı vardır" diyor. Orada duruyor. Destek bağlamında herhangi bir söz etmiyor. RTE bu tavrı eleştiriyor. Türkiye, NATO'ya üye bir ülke. NATO'nun Türkiye'nin "terörist bir saldırı" altında olduğunu ciddi bir biçimde savunması hâlinde, şunu demesi gerekir: Türkiye, teröristlerin tehdidi altındadır. Ve biz NATO olarak, Türkiye ile birlikte savaştayız! NATO ittifakının ilkesi budur.

Reyhanlı'ya, bir tane füze düştüğü zaman, NATO'ya dışardan saldırı vardır. Bir Rus uçağı Türkiye sınırlarını ihlal ettiğinde, NATO sınırları ihlal edilmiş demektir. NATO anlaşmasının beşinci maddesine göre, NATO üyesi bir ülkeye saldırı geldiği zaman NATO'nun müdahale etmesi gerekir. Onun için NATO açıklamaları, hiçbir anlamı olmayan açıklamalardır. O yüzden AKP yönetimi bastırıyor. Doğru dürüst tavır takının, diyor!

Bu anlamda "Türkiye" şu anda yalnız. Gelecek açısından nereye evrimleneceği konusunda bugünkü devletin, AKP yönetiminin açıkladığı siyaset net: Afrin'i alacağız! Orda durmayacağız! Membiç'in batısını da alacağız! Durmayacağız! Fırat'ın doğusuna da geçeceğiz! Bu açıklanmış siyasettir. Bu siyasetin uygulanması için AKP hükümeti her şeyi yapacaktır. Bu siyaseti uygulamak için ne yapmaları gerekir? Önce Rusya ile anlaşmaları gerekir. Bunun ön şartı en azından geçiş döneminde Esad'lı bir çözüme razı olmak, Rusya'nın da egemenlik bölgesi konusunda herhangi bir talepte bulunmamaktır. İkinci olarak fazla kayıp vermek istemiyorlarsa, ABD ile bir türlü anlaşmaları gerekir. Bu konuda ABD ile anlaşmaları çok zor görünüyor. Hele hele ABD yönetimindeki son değişikliklerden sonra, ABD dış politikasının bütünüyle Pentagon ve CIA'ya tesliminden sonra bu çok daha zorlaştı. ABD'nin önünde cevaplanmak için duran soru şu: Biz Menbiç konusunda Türkiye'nin taleplerini yerine getirecek miyiz? Menbiç'i Türkiye ile birlikte yönetme karşılığında, YPG/PYD'yi Menbiç'ten çıkmaya "ikna"! edecek miyiz? Bu aslında Türkiye ile ittifakı sürdürmek için YPG/PYD'yi daha açık satacak mıyız sorusudur. Pazarlıklar bunun üzerine yürüyor. ABD, şimdiye kadarki tavrında Menbiç'ten biz sorumluyuz, siz gelmeyin diyor. Türkiye de, Menbiç'in tümünde PYD/YPG'yi istemediğini söylüyor! Gelinen yerde, ABD'nin Menbiç'ten PYD/YPG'yi çıkarmayı kabul etmemesi hâlinde, Rusya ile anlaşma şartlarında, T.C. yetiştirdiği çetelerle birlikte Menbiç üzerine yürüyecektir. Bu, ABD güçleri ile T.C.'nin doğrudan karşı karşıya gelmesi anlamına gelir.

T.C. gelinen yerde Menbiç'le de yetinecek gibi görünmemektedir. Cezire ve Kobane'ye de saldırma ihtimali vardır. Cezire ve Kobane'ye Türkiye tarafından yönelecek doğrudan ve geniş bir saldırı anda ABD'nin kabul edeceği bir şey değil. Cezire ve Kobane, artık ABD'nin alanı hâline gelmiş durumdadır.

Türkiye'nin Rusya ile anlaşmasının minimum temeli, Türkiye, Esad'la birlikte bir

geçici dönemi kabullenecektir. Bu olabilir mi? Olabilir. Bunu kabullendikleri zaman, Efrîn'de durmayacakları, doğuya doğru ilerleyip Batı Membiç'i de kendi etki alanlarına katmayı deneyecekleri kesindir.

Türkiye'nin şu anda Suriye devleti sınırları içinde, Rojava'da yaptığı açıktır, işgaldir. Fakat uzun vadede, Türkiye'nin işgal ettiği alanları Kuzey Kıbrıs gibi işgal altında tutması çok zordur. Çünkü önce bunun demografik alt yapısı yoktur. İkincisi hiçbir emperyalist güç buna izin vermez. Olabilecek şey, T.C. ile dost, onun denetimini kabul eden "yerel güç"lerin –şimdi ÖSO firma logosu altında hareket eden gruplar– iktidar alanları yaratılmasıdır. Kurulacak yeni Suriye rejimi/iktidarı içinde bu güçlerin de yer almasıdır. Gelişme yönü Rusya ile yapılacak anlaşmalara bağlıdır. Türkiye'nin andaki durumda ABD ile anlaşması çok zor görünüyor. Fakat tabii her şey pazarlıklara bağlıdır. Ve ABD ile Batı Membiç dışındaki alanlara karışmayacağız şeklinde bir anlaşma da mümkün olabilir.

T.C. yönetimi, andaki ABD'nin Türkiye siyasetinin sürdürülemez bir siyaset olduğunu düşünüyor. Bir dahaki ABD seçimlerinde Trump yönetiminin yeniden seçileceğini düşünmüyorlar. ABD siyasetinin iki yıl içerisinde değişebileceğinden yola çıkıyorlar. Andaki durumda Türkiye ile ABD düşman. Hem kitle içinde de ABD düşmanlaştırılıyor. Bu, hem de açık söyleniyor. Bu durum ne kadar sürer? ABD'nin Türkiye siyaseti değişmediği veya Türkiye'deki AKP/RTE iktidarı bir biçimde sonlandırılmadığı sürece sürer.

2019'da da savaş sürdürülecektir. İç kamuoyunun desteğini milliyetçilik temelinde kışkırtarak kazanmak için savaş iyi bir araçtır. Bu kadar kışkırtmadan sonra durmaları da aslında güçtür. Savaşın sürdürülmesinin seçimler açısından AKP'ye faydası da var. Efrîn'den sonra savaş Batı Membiç'in işgal edilmesi için sürecektir. 2019 seçimlerine kadar, sürdürülen savaş ve OHAL konusunda herhangi bir değişiklik beklenmemelidir.

Toplum, Tayyipçiler/anti-Tayyipçiler şeklinde ikiye bölünmüş durumdadır. Ama Suriye'deki savaş ve Kuzey Kürdistan'da PKK'ye karşı savaş konusunda Tayyipçiler ile anti-Tayyipçilerin ana gövdesi birleşmiştir. Anti-Tayyipçilerin çok önemli bir bölümü de bu savaşın arkasındadır. De facto durum budur. Toplumun %85'i savaşı destekliyor. Bu savaşın arkasında en az toplumun %50'si aktif olarak duruyor. Öbür %35'i de pasif destekçi durumundadır. Bugünkü şartlarda AKP toplumun %50'sini –gerekli gördüğü hâlde– linç eylemlerinde kullanabilecek durumdadır. Kitlesel bir anti-savaş hareketinin gelişmesi hâlinde, %50'yi linç için kullanabilecek durumdalar. Bugünkü ideolojik görünüm budur.

İşçi sınıfının büyük bölümü açısından da "bu savaş, bizim savaşımız" biçiminde görülmektedir. İşçi sınıfı içinde de şoven-milliyetçilik egemendir.

Ve bizim açımızdan en kötü olan şey de budur.

Görevimiz İşçi sınıfı içinde, onun sınıfsal çıkarının, burjuvazinin savaşı karşısında tavır almakta olduğunu göstermektir. "Haksız, işgalci savaşa Hayır!", "Türk Ordusu Suriye'den defol!", "Yaşasın Kürt ulusun ayrılma hakkı!" gibi şiarlar bugün temel şiarlarımızdır.

Demokrasi mücadelesinde bir legal çatı partisinin gerekliliği ve seçimler

Türkiye'de devrimci, komünist hareket ne yazık ki çok zayıf. Emekçi kitleleri yönetip yönlendirmede rolü yok denecek kadar az. Yalnızca bu değil. Faşizmin hüküm sürdüğü ülkelerimizde burjuva anlamda demokratik bir muhalefet de yok. Muhalefet esas olarak hep anda faşizmi uygulayan hükümete karşı bir muhalefet oldu, oluyor. Hükümetler kimi zaman seçimlerle, kimi zaman askeri darbelerle değişiyor. Ama faşist sistem sürüyor.

Esasında Türkiye'de demokratikleşme yolunda burjuva demokrat bir muhalefete de acilen ihtiyaç var. Faşizme karşı olan bütün güçleri, demokrasi isteyen bütün güçleri kapsayan, kendi içinde demokrasiyi yaşayan, yaşatan bir çatı örgütü, böyle legal bir parti gerekli. HDP böyle bir çatı örgütü yönünde gelişme potansiyeline sahip bir örgüttü. Bu 7 Haziran seçimlerinde görüldü. Fakat ne yazık ki bu seçimler ertesinde yaşanan olaylarda takındığı kimi tavırlarla, PKK'nin legal örgütü görünümüne büründü. HDP legal bir parti. HDP'nin PKK tarafından "özerklik ilanları" ve özerk alanların korunması iddiası, kazdığı hendeklerle, hendeklerde "özgürlük" propagandası ile işi yoktu. HDP'nin kendisini legal demokratik parti konumuna göre konumlandırması gerekiyordu. PKK'nin legal örgütü görünümündeki bir örgütün Kuzey Kürdistan/Türkiye'nin burjuva demokratik çatı örgütü olması, ona doğru gelişmesi imkânı yoktur. Biz gücümüz oranında, elimizden geldiğince HDP'yi bir çatı partisine dönüştürme için çalıştık, önümüzdeki dönemde de bunu yapacağız. Ancak etkileme imkânımız çok az.

Önümüzde 2019 yılında önce yerel seçimler, ardından cumhurbaşkanlığı ve parlamento seçimleri var. Bugünkü durumda görünen odur ki, bu seçimler OHAL'in ve savaşın sürdüğü şartlarda gerçekleştirilecektir. Üzerine özellikle burjuva muhalefetin çokça konuştuğu erken seçim/baskın seçim/seçimlerin yapılmaması vs. görünen odur ki boş spekülasyondur. Bu, tabii andaki durumda görünendir. Çok belirleyici gelişmeler –örneğin çok derin bir ekonomik kriz ve çöküş; yöneticilere yönelik siyasi suikastlar, yeni darbe girişimleri, çok geniş sokak hareketleri, Suriye'de ABD güçleri ile doğrudan çatışma vb. – bu konuda da değişiklikleri beraberinde getirebilir.

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Erdoğan'ın seçilmesi neredeyse kesin olan normal gelişmedir. Seçim yasalarında son yapılan ve yasalaşan değişikliklerle, %10 barajının korunması şartlarında ittifak imkânı kesinleşti. Bundan önce kurulduğu açıklanan AKP/MHP (cumhur-)ittifakının yasal alt yapısı da böylece tamamlanmış oldu. Seçim yasasında yapılan bu değişiklik ve MHP ile kurulan ittifakla AKP, anti Tayyip cephesinden MHP'yi bütünüyle kopardı, seçimlerde kendi gücüne Devlet Bahçeli MHP'sinin gücünü de kattı. AKP açısından bunun anlamı cumhurbaşkanlığı seçiminde Erdoğan'ın birinci turda seçilmesini, parlamento seçiminde de parlamentoda rahatça yasa yapabilecek çoğunluğu garantiye almaktır. MHP açısından bu yasa ve ittifakın anlamı, parlamentoya girebilmek için öngörülen ülke çapında %10 barajı korkusundan kurtulmaktır. MHP bu yasa ve ittifak sayesinde %10 daha az oy alsa bile parlamentoya girmeyi garanti altına almıştır. Yani "ittifak yasası" olarak adlandırılan ve

AKP/MHP ortak yapımı yasa, her iki parti için "kazan/kazan" yasasıdır. Muhalefet haklı olarak bu yasanın bu iki partinin bugünkü ihtiyaçlarına göre düzenlenmiş bir yasa olduğunu tespit ediyor. Doğru! Fakat şu soru sorulmak zorunda: Burjuva parlamentarist oyunda bundan daha doğal ne vardır? Yasa evet, AKP/MHP açısından daha rahat seçim kazanma amacıyla düzenlenmiş bir yasadır. Fakat yalnızca AKP/MHP için değil. Diğer partiler için de geçerlidir. Partilerin seçim ittifakını açıkça kurmasının yasal yolunun açılması, diğer partileri de açık ittifaklara zorlamaktadır.

Küçük legal partiler asgari müşterek temelinde ittifak kurarak, seçimlere katılma hakkı olmayan partiler, gruplar kendilerine en yakın olan ittifakın saflarına katılarak %10 barajı aşıp meclise temsilci yollayabilirler. Bunun örneğin faşizme, ırkçılığa, seksizme, milli baskıya karşı olan, halkların kardeşliğini, barışı ve demokrasiyi savunan parti ve gruplar açısından anlamı, kurulacak bir "Barış ve Demokrasi"-İttifakı'nda her parti ve grubun kendi kimliğini koruyarak seçime girebilmesi imkânının ortaya çıkmış olmasıdır. 2019 seçimleri için değil –çünkü 2019 seçimleri OHAL şartlarında yapılması büyük ihtimal olan ve hiçbir meşruluğu olmayan seçimler olacaktır– sonrası için bu "Sol/Demokrat" bir muhalefet bloğunun yaratılması için zorlayıcı bir fırsat olabilir.

2019 cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Erdoğan'ın birinci turda seçilme ihtimali vardır. Ve bu ihtimal seçilmeme ihtimalinden daha güçlüdür. Birinci turda seçilmemesi için çok adayın çıkması gerekir. Birinci tura ne kadar çok aday katılırsa, Erdoğan'ın birinci turda seçilmemesi imkânı o ölçüde yükselir. Birinci tura her siyasi güç kendi adayıyla katılırsa ve herkes kendi adayına oy verirse, o zaman belki birinci turda Erdoğan'ın seçilmesi engellenebilinir. Ama ikinci turda Erdoğan'ın karşısına kim çıkarsa çıksın, Erdoğan'ın seçileceği kesindir. HDP'nin seçimleri boykot etmesi hâlinde Erdoğan'ın birinci turda seçilmesi ihtimali iyice yükselir. Burada HDP açısından soru şudur: Amaç nedir? Ne olursa olsun Erdoğan'ın birinci turda seçilmesinin engellenmesi mi; yoksa halka bu seçimlerin demokrasi ile, özgür seçimle vs. uzaktan yakından bir ilişkisinin bulunmadığı gerçeğinin açıklanması mı? Demokrasinin D-sinin olmadığı yerde demokrasicilik oyunu halkı uyutmaya yardımcı olmaktır.

AKP'nin aslında 15 Temmuz 2016 darbe girişiminin hemen ardından başlattığı seçim kampanyasının esas hedefi, Erdoğan'ı birinci turda ve tartışılmaz bir arayla başkan seçtirmek ve Millet Meclisi'nde de rahat yasa yapacak çoğunluğu ele geçirmektir. Meclis ile cumhurbaşkanının, dolayısı ile yasama ile yürütmenin karşı karşıya gelmesi, sistemin kilitlenmesine yol açabilir. AKP, bu sistemin yürüyebileceğini göstermek zorundadır. Bunun da bir tek yolu vardır. Yasa yapan meclisle başkan arasında uyumun olması gerekir. Uyumun olmadığı yerde sistemin kilitlenmesi mümkündür. Amerika, buna örnek olarak verilebilinir. Sistemin yürümesi için başkanla meclis arasında büyük uyumsuzluğun olmaması gerekir. Ufak tefek uyumsuzluklar aşılabilir. Ama büyük uyumsuzluklar sistemin kilitlenmesine yol açar.

Seçimler bağlamında referandum sonuçları gayrimeşru ilan edildiği anda hem HDP hem CHP, CHP çekilmiyorsa HDP meclisten çekilmeliydi. HDP meclisten çekilseydi, ara seçim gündeme gelecekti. Bu bir siyasi tavırdır. Bir yandan referandum sonuçlarının gayrimeşru olduğu söylenecek, diğer yandan mecliste kalınmaya devam edilecek. Bu tutarsız, kendi iddiasının ardında durmayan bir tavırdır. Biz şimdiden olağanüstü hâl şartlarında ve HDP'nin yönetici kadrolarının, belediye başkanlarının hapiste olduğu

şartlarda yapılacak bir seçimin hiçbir meşruiyetinin olmayacağını ilan ediyoruz. Bunun siyasi sonucu bellidir. Bu şartlar değişmediği şartlarda yapılacak bir seçime katılmak siyasi aymazlıktır. OHAL şartlarında seçime girmek akıl alacak şey değildir.

Bunun pratik sonucu Erdoğan'ın birinci turda seçilmesi, AKP'nin Kuzey Kürdistan'daki milletvekilliklerini de kazanması olabilir. Onlar HDP'nin katılmaması şartlarında Kuzey Kürdistan'daki milletvekilliklerini de kazanabilir. Evet bu mümkündür. Peki, bundan çıkarılacak sonuç ne olursa olsun parlamentoculuk oynamak mı olmalıdır? Çünkü pratikte olacak olan budur. Parlamentoculuk –hem de yetkisi iyice kısıtlanmış olan, AKP-MHP çoğunluğunun olacağı neredeyse kesin olan bir parlamento içinde– oynamak! HDP sözcülerinin, en son Buldan'ın konuşmasında görüldüğü gibi HDP için boykot alternatif olarak görülmüyor. "Tek kişi bile kalınsa parlamenter mücadeleden vaz geçilmeyeceği" söyleniyor! Bu bütünüyle yanlış bir tavır.

Biz uzun vadeli düşünmek zorundayız. Birinci turda Tayyip engellendi? Ondan sonra ne olacak? Eğer HDP'nin seçimdeki esas amacı Tayyip'i engellemekse, bunun mantıki sonucu ikinci turda CHP'nin adayına destek vermek olur. Bunun tartışılması bile bize saçma geliyor. CHP seçime giriyor. Seçimden sonra da seçimin gayrimeşru olduğunu söylüyor! Tayyip'in seçileceği büyük ihtimaldir. Tayyip seçildiğinde, anti-Tayyipçiler hile yapıldığından bahsetmeye devam edecekler. Seçim sonuçlarını gayrimeşru ilan edecekler. Bu durum üç beş ay sürer. HDP açısından takınılacak tutarlı bir tavır, bu şartlarda boykot tavrı, uzun vade açısından getirisi olan bir tavır olacaktır. HDP tabanında artık yeter diyen birçok kimse var. Bunu diyenler, gerçekten devrimci olan kesimlerdir. Diğerleri hâlâ parlamentodan bir şeyler bekliyorlar! Evet, parlamentodan çok bir şey bekleyemezsin, ama burjuva parlamentosunda yine de burjuva siyaseti yapma imkânın olur. Ama şu andaki mecliste burjuva siyaset yapma imkânı da yok. 2019 seçimlerinden sonraki ilk dönem de olmayacak. Görünen budur. Türkiye burjuvazisi açısından ve AKP açısından, HDP'nin mecliste olması mı daha iyidir, olmaması mı daha iyidir? Dişleri sökülmüş bir HDP'nin mecliste olması tabii ki AKP ve Türk burjuvazisi açısından iyidir. Hatta dişleri sökülmüş HDP'nin mecliste olması, AKP'ye itibar kazandırır. Mecliste olan HDP'li milletvekillerinin de milletvekillikleri tek tek düşürülüyor. Burjuvazi istediği gibi oynuyor HDP ile. Uzun vadeli doğru bir tavrın takınılması gerekir.

Taktik olarak tabii cumhurbaşkanlığı seçimlerinin birinci turuna katılıp kendi adayını demokratik bir programla seçime sokmak, parlamento seçimlerine ve ikinci tura katılmamak da mümkündür.

Ve fakat burada da yine açık OHAL şartlarında ve HDP'ye karşı olağanüstü engellemelerin olduğu, aslında legal siyasetin engellendiği şartlarda seçimlere katılmanın yanlışlığı ortadan kalkmıyor.

Bu yüzden demokrasiyi savunanların tavrı şimdiden açık olmalıdır.

OHAL şartlarında yapılacak seçimler en baştan gayrimeşrudur!

OHAL şartlarında yapılacak seçimlere hayır!

OHAL kaldırılmalıdır!

HDP milletvekilleri ve belediye başkanları derhal serbest bırakılmalıdır!

IRKÇILIĞA VE ŞOVENİZME KARŞI MÜCADELE EDELİM!

Irkçılığın ve şovenizmin kışkırtılması oyunu tehlikeli bir oyundur; nerede sonlanacağı belli değildir. AKP savaş hükümeti, içte ve dışta savaş yürütmektedir. Bu savaşın yürütülmesinde ırkçılık ve şovenizm önemli bir rol oynamaktadır. Hâkim sınıfların kendi aralarındaki kavgaları objektif olarak işçi sınıfının kendi sorunlarından uzaklaştırılmasının bir aracı olarak da hizmet görüyor. İşçiler, emekçiler hâkim sınıfların şu ya da bu kesiminin peşine takılmak, birbirlerine düşürülmek; böylece işçi sınıfı içindeki bölünme ve parçalanma derinleştirilmek isteniyor. Irkçı/şoven kışkırtma işçi sınıfına yönelik saldırıların üzerini örten bir perde işlevi görüyor.

İşçi sınıfına yönelik saldırılar yoğunlaştırılıyor. Reel ücretler düşürülüyor. Dolaylı ve doğrudan vergiler arttırılıyor. Bu saldırılar karşısında işçiler, emekçiler oynanan oyunları görmeli; derinleştirilmek istenen sınıfın bölünmesine ve saldırılara karşı sınıf birliğini sağlamalı, örgütlenmeli ve mücadele etmelidir.

İşçilerin, emekçilerin yapması gereken şey, azdırılan ırkçılığa ve şovenizme karşı halkların kardeşliğine vurgu yapan mücadeleyi yükseltmektir.

AKP hükümetinin dışta yürüttüğü savaşta, hâkim sınıfların kendi aralarındaki dalaşta, tüm ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin bir çıkarı yoktur. Hangi kesimin temsilcisi olursa olsun hâkim sınıfların tümü, onların devleti, hükümeti işçilerin, emekçilerin düşmanıdır.

Onların halkları birbirlerine karşı kışkırtma ve olayların bir "iç savaşa" dönüştürülmesi plânlarını bozmak için milliyeti, dili, ulusal kimliği... ne olursa olsun; tüm kadın ve erkek işçileri, emekçileri hâkim sınıfların iktidar dalaşının bir parçası olarak sahneye koydukları bu tür tehlikeli oyunlar karşısında duyarlı olmaya, bu tür oyunlara karşı ortak mücadele cephesinde, sömürücü düzene karşı, ücretli köleliğe karşı mücadeleye çağırıyoruz.

Çeşitli ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin düşmanı birdir: Sömürücü sistem!

Çeşitli ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin mücadelesi de bir olmak zorundadır!

Çağrımız; çeşitli ulus ve milliyetlerden işçileri, emekçileri sınıf kardeşliğinden koparıp kendi iktidar dalaşlarına alet eden, kendi iğrenç politikalarına, yürüttükleri savaşa destek vermeye çağıran; kendi kuyruklarına taktıkları bilinçsiz işçi, emekçi yığınları başka bir ulusun işçilerine, emekçilerine saldırtan sömürücü sınıflara, onların devletine, sistemine karşı mücadele çağrısıdır.

17 Mart 2018 ■

18 Mart Politik Tutsaklarla Dayanışma Günü

İnsanların kapatıldığı yerler binlerce yıldır var. İlkel toplumlarda suç işleyen kişilere uygulanan yaptırımlar bedensel cezalardı. 16. yüzyıldan itibaren insanların alıkonulduğu binalar yapılmaya başlandı. Egemenler her zaman muhalifleri sindirmenin, teslim almanın yollarını aradı. Bunun için her türlü yöntem en acımasız ve vahşi bir biçimde uygulandı. Sindirme ve teslim alma yönteminin bir adıdır hapishaneler. Sınıf çelişkilerinin keskinleştiği, egemen sınıflara karşı mücadelenin yükseldiği her alanda politik tutsak sayısı giderek arttı. Hapishaneler sınıf mücadelesinin bir cephesi olarak hep var oldu, var olmaya devam ediyor. Teslimiyet değil, direniş kaleleri oldu hapishaneler.

Politik tutsakları sahiplenen işçi ve emekçi yığınlar birçok ülkede tutsaklarla dayanışma örgütleri kurdular. Onların dışardaki sesi olmaya çalıştılar. 1922'de Komintern IV. Kongresi, 18 Mart'ı "Politik Tutsaklarla Dayanışma Günü" ilan etti. Ayrıca Komintern IV. Kongresi, "Uluslararası Kızıl Yardım Örgütü"nün kurulmasını karara bağladı. Bu örgüt, uluslararası dayanışmanın örgütlenmesinde, çok önemli bir rol oynadı. 1922'den beri 18 Mart, "Uluslararası Politik Tutsaklarla Dayanışma Günü" olarak anılır. 18 Mart'ta devrimci dayanışma eylemleri ve etkinlikleri düzenlenir, günün anlam ve önemi yaşatılır. 18 Mart'ta, politik tutsaklar her alanda sahiplenilir. Günümüz dünyasında yüzbinlerce politik tutsak hapishanelerde tutulmaktadır. 18 Mart'ta, bir kez daha hapsedilen politik tutsakları hatırlayalım. Ellerimizi, yüreklerimizi ve sesimizi devrimci tutsaklarla birleştirelim, dayanışmamızı yükseltelim.

18 Mart 1871'de, proletaryanın ilk iktidar deneyimi olan Paris Komünü kuruldu. Paris Komünü, işçi sınıfının ilk iktidar deneyimidir. Komünarlar Paris'i bir buçuk ay boyunca yiğitçe savundular. Fakat 21 Mayıs 1871'de karşıdevrim güçlerinin Paris'e girmesini engelleyemediler. Karşıdevrim Parisli işçilere karşı katliamlar düzenledi. 21 Mayıs'ı izleyen "Kanlı Mayıs Haftası" diye anılan bir hafta içinde 30 bin komünar katledildi; 60 bin kadar komünar zindanlara atıldı veya çalışma kamplarına sürüldü. Paris Komünü, yenilmesine rağmen, dünya işçi sınıfı tarihinin en önemli devrim deneyimlerinden biridir. O işçi sınıfının kendi kendini yönetebileceğini ve burjuvazisiz bir iktidarın mümkün olduğunu gösteren ilk deneyimdir.

Paris Komünü deneyiminden etkilenilerek, 18 Mart'ın Politik Tutsaklarla Dayanışma Günü ilan edilmesinin özel bir anlamı vardır. O günden bu yana her 18 Mart'ta tutsaklar ile dayanışmanın gereği olarak çeşitli etkinlikler gerçekleştiriliyor. Dünyanın her tarafında politik tutsak sayısı günümüz koşulla-

rında her geçen gün artıyor. Birçok ülkede binlerce mahkûm ölüm hücrelerinde idam edilmeyi bekliyor. Yeni bir dünya yaratmak isteyenler, insanlığın geleceği olan sosyalizm/komünizm uğruna mücadele edenler, egemen burjuvazinin saldırılarına maruz kalıyor. İşçi ve emekçilere, politik örgüt ve kurumlara, insan hakları savunucularına dizginsiz bir saldırı politikası yürütülüyor. Ağır bedeller ödenerek kazanılan kimi demokratik haklar, egemen burjuvazi tarafından geri alınıyor. Irkçı gerici yasalarla, güçlendirdikleri militarizmle, 'anti-terör' yasalarıyla, demokratik hak ve özgürlükler ortadan kaldırılmak isteniyor!

T.C. hukukunda çıkış noktası temel hak ve özgürlükleri genişletmek ve koruma altına almak değil; devlete sorgulanamayan bir kutsallık atfetmek ve devlet otoritesini bu kutsallık üzerinden topluma hâkim kılmaktır. T.C devleti, insanı esas almadığı için insanlar arasındaki eşitlik ilkesine de fazla itibar etmiyor. Devletin dostları ve düşmanları vardır. "Ötekiler", "düşmandır", "vatan hainidir" vb. Devlet, korku mitosundan beslendiği için kendi bekasını sürdürmek için düşman üretmek zorundadır. Sonuç olarak; uygulamaya bakıldığında, Türkiye'de uygulanan hukuk, kanun devleti hukukudur. Politik mahkûmlara düşman hukuku ve özel yasalar uygulanıyor. Politik mahkûmlar, yasalar önünde eşit değildir.

AKP hükümeti, sorgulamayan ve düşünemeyen bir toplum yaratmak istiyor! Bu zindanlar, bu duvarlar bunun içindir. Duvarların ardına kapatılan politik tutsakların şahsında, özgürlüğümüz, yarınlarımız teslim alınmak istenmektedir. Türkiye hapishanelerinde binlerce politik tutsak insanlık dışı, tecrit koşulları altında yaşıyor. Sömürü ve baskı koşullarına karşı mücadelede her yıl birçok insan tutsak düşüyor. Tutsaklar hapishanelerde devletin baskı aygıtının saldırılarına maruz kalıyor. Tutsaklar, dış dünyadan yalıtmayı hedefleyen tecrit, işkence ve keyfi uygulamalara maruz kalıyor. Siyasi tutsaklara yönelik uzun yıllara varan hapis cezaları eklendiğinde, hapishaneler ve siyasi tutsaklık sorununun ne kadar yakıcı olduğu da ortaya çıkıyor. Hapishaneler her ülkedeki egemen sınıflara göre şekilleniyor. Hapishaneler o ülkedeki devletin emekçiler üzerindeki baskı araçlarından biridir. Bu çerçevede oluşturulan hapishaneler siyasi tutsakları sindirmek ve teslim almayı hedeflemektedir. Siyasi tutsakların özgürlük mücadelesi, sınıf mücadelesinin tamamlayıcı bir parçasıdır. Bu açıdan bakıldığında tutsaklık sorunu sadece 18 Mart'la sınırlandırılamaz. Siyasi tutsakların mücadelesi, toplumsal mücadelenin bir parçası olarak değerlendirmeli ve sahiplenmeliyiz.

İnsanlığın kurtuluşu, insanın insanca yaşaması, baskısız, sömürüsüz bir dünya kurulması için mücadele ederken esir düşen, ancak teslim olmayan tüm siyasi tutsakların mücadelelerini sahipleniyoruz. Politik tutsakları sahiplenmek, onlarla dayanışmada bulunmak, özgürlük mücadelesinin bir gereğidir. Özgürlük ve yarınlarımız için mücadeleyi yükseltmeye, politik tutsakları sahiplenmeye, dayanışmada bulunmaya çağırıyoruz. Ellerinizi ve yüreklerinizi tutsaklara uzatmaya çağırıyoruz. 18 Mart'ın çağrısıyla özgürlük uğruna dövüşenleri, düşenleri, zindanlarda yatan politik tutsakları selamlıyoruz.

17 Mart 2018 ■

UYUYAN DEV UYANMALIDIR

Egemen sınıflar kendi çıkarları temelinde yasalar yapar. Yasalar çıkartılırken, sermayenin çıkarları merkeze konulur. En ileri burjuva demokrasilerinde bile, yasalar tüm toplum için düzenlenmiş eşit yasalar değildir. Kapitalizmde, yasaların her sınıfa eşit mesafede olması mümkün değildir. Çıkarılan yasalar, sömürücü sınıfların çıkarlarını korur ve kollar. Kapitalist sistemde, çıkarılan kimi yasalarda ezilenlerin lehinde hükümlerin olabilmesi için mücadele belirleyici önemdedir. Burjuvazi, işçi sınıfının mücadelesinin gelişmesini önlemek için, işçi sınıfı yararına olabilecek kimi yasaları da çıkarabilmektedir. Tarihsel süreçte kazanılan kimi haklar can bedeli bir mücadele ile kazanılmıştır. Bu anlamda kapitalist sistemde, ezilenlerin yararına olan kimi kazanımların elde edilmesi ve ilerletilmesi işçi sınıfının mücadelesine bağlıdır.

Olağanüstü hâlin uygulandığı bir ülkede yaşıyoruz. Olağanüstü hâl şartlarında grev kararları erteleniyor. Metal işçilerinin aldığı grev kararı AKP hükümeti tarafından ertelendi. Daha sonra sendikalarla metal işverenleri arasında anlaşma imzalandı. RTE, patronlara seslenirken grev tehdidi olan işletmelerde, olağanüstü hâlden yararlanarak müdahale edildiğini söylüyor.

OHAL'in kaldırılması yönünde cılız eleştiriler getiren patron kesimlerine ders veriyor adeta! Had bildiriyor. OHAL sizin için, işçilerin size karşı mücadelede elini kolunu bağlamak için de var diyor! OHAL'in işçi sınıfı için pratikte ne anlama geldiğini bundan daha açık anlatmak zordur. Burada OHAL şartları altında grev yasal mıdır, erteleme hukuka uygun mudur tartışmaları işin özü ile ilgili değildir. Hukuk, patronların çıkarları doğrultusunda her zaman o çıkarımlara "uygun" hâle getirilir. Burada sorun

hukuka uygun mu değil mi sorusundan çok, işçi sınıfı elinden grev hakkı alınmaya kalkındığında ne yapıyor ne yapabilir sorusudur. Eğer işçi sınıfı örgütlü mücadele içinde ise, grevini söke söke yapar, hakkını da alır. Eğer değilse o zaman grev ertelemesi de, yasağı da uygulanabilir. Bunun için tabii OHAL de bahane olur.

Ülkelerimizde anda işçi sınıfı deyim yerindeyse uyumaktadır. İşçi sınıfının bilinç ve örgütlenme seviyesi geridir. Yürüyen kimi işçi mücadeleleri savunmacı eylemlerdir. İşçi sınıfının ancak %10'nu sendikalarda örgütlüdür. Sendikalar ise genelde düzenle bütünleşmiş sendika ağalarının yönetimindedir. Ülkelerimizde köşe başlarını tutan ve işçi sınıfının mücadelesini, düzen sınırları içerisinde tutan sendika ağalarının tavırları belirleyici önemdedir. İşçi sınıfının örgütlenmesinin önünde sendika ağaları engeldir. Andaki durumda işçi sınıfına önderlik edenler, sistemle bütünleşmiş sendika ağalarıdır. Öyle ki, işçilerin mücadeleleri egemen sınıfların iktidar kapışmasında bir tarafın kaldıracı olarak kullanılmaktadır. Köşe başları, düzenin ayrılmaz birer parçası haline gelmiş bürokratlaşmış, aristokratlaşmış "işçi önderleri" olan sendika ağaları tarafından tutulmuş durumdadır. Bunlar kendi iktidarlarını korumak için her türlü yola başvurmaktadır. Sendikalarda, sendika içi demokrasi yoktur. Diğer yandan bunların büyük bölümü sınıf mücadelesinde, görevlerini işçi sınıfı ile patronların çıkarlarını uzlaştırmak olarak kavramakta ve ona uygun davranmaktadır.

Sermayenin işbirlikçileri, işçi sınıfı ve sendikalar içerisinde bugün tartışmasız bir biçimde işçi sınıfı hareketine damga basan ve onu yönlendiren tabakadır. İşçi sınıfının direnişleri sendika ağaları tarafından boğulmakta, sömürü düzenini tehdit edemeyecek hareketler hâline getirilmektedir. AKP iktidarı her alanda olduğu gibi, sendikal alanda da kendi sendikalarını yaratmaktadır.

Uyuşmazlıkla sonuçlanan kimi TİS görüşmeleri sonucunda grev kararları alınmaktadır. Genelde grev kararları uygulamaya konmadan kısa süre önce TİS'ler üzerine "anlaşma"ya varılmakta, TİS'ler imzalanmaktadır. Sendika ağaları yaptıkları anlaşmaları işçilere büyük başarı olarak satmaktadır. İşçilerin aslında işçilerin satılması anlamına gelen anlaşmalara karşı genelde karşı çıkmamakta, "kazanılan"la yetinmektedir!

Kuşkusuz işçilerin böyle davranmasının nedeni, uzun süren bir grev mücadelesinde maddi kayıplar ve sonuçta işten atılma korkusudur. Bu korku anlaşılır olmasına rağmen, burada işçilerin bilinç ve örgütlenme seviyesinin geriliği önemli rol oynamaktadır. Son dönemde yapılan kimi grevlere bakıldığında, işçilerin önemli bölümünün grevlere katılmadığını ve sendikalarına sahip çıkmadığını da görüyoruz. Sendika ağaları da bu durumu kendi uzlaşmacılıklarının gerekçesi yapıyor.

Dev uykudan kalkmadığı sürece, mücadeleyi eline almadığı sürece değişen bir şey olmayacaktır. Komünistlerin görevi uyuyan devin uyanması için çalışmaktır. Bunun için bir yandan sendikasız işçilerin sendikalarda örgütlenmesi için çalışma yürütülürken, diğer yandan mücadele sendikacıların inisiyatifine bırakılmamalı, her işletmede tabandan bağımsız işçi örgütlenmeleri yaratılmalıdır.

22 Şubat 2018 ■

SÖMÜRGECİ TÜRK DEVLETİ EFRÎN'DEN/ROJAVA'DAN DEFOL! BÜTÜN EMPERYALİSTLER SURİYE'DEN DEFOLUN!

Kuzey Kürdistan/Türkiye'nin işçileri, emekçileri, ezilen halkları!
Sözümüz size...

Faşist Türk devleti bir yandan Kuzey/Güney Kürdistan'da yoğunlaştırılmış savaşı sürdürürken, diğer yandan Efrîn'e yeni bir saldırı başlattı. Uzun süreden beri Efrîn'e saldırı için kamuoyu yaratılmaya çalışıldı. Batı Kürdistan sınırına son yılların en yoğun askeri yığınağı yapılarak saldırının askeri hazırlığı yapıldı. Buna paralel olarak satılık medya üzerinden yapılan yoğun propaganda kampanyası ile beyinler yıkandı! Efrîn'e saldırının "ülke çıkarları", "güvenlik", "terörizme karşı mücadele""ülkenin devleti ve milleti ile bölünmezliğinin korunması" vb. vb. için gerekli olduğu anlatıldı!

Sömürgeci Türk devleti, 20 Ocak saat 17:00'den itibaren Efrîn'i bombalamaya başladı. Efrîn'i işgal harekâtına "Zeytin Dalı" ismi verildi! Savaşın yürütüldüğü yerde barıştan sözedilemez. Faşist Türk devleti, 1974'te, "adaya barış götürme" söylemi ile Kuzey Kıbrıs'ı işgal etmişti! Barışın bir sembolü olan zeytin dalının yeri bir güvercinin gagasıdır. Sömürgeci devletin Efrîn'i işgal plânına "Zeytin Dalı" ismini vermesi tam bir sahtekârlıktır. Efrîn'i onlarca savaş uçağı ile bombalayan, on binlerce askeri ve ÖSO çapulcuları ile sefere çıkanlar işgalcidir. Zeytin Dalı, savaşın, emperyal işgal savaşının bir sembolü değil, barışın bir sembolüdür.

Kürtler bir kez daha satıldı. Efrîn'in işgal plânı Rusya ile varılan bir anlaşmanın sonucudur. Rusya, sömürgeci devletin saldırısından saatler önce askerlerini güvenli bölgeye çekti. ABD emperyalistleri "Efrîn'de yokuz" diyerek Efrîn'e bir T.C. saldırısına karşı kendi askerini tehlikeye atmayacağı sinyalini verdi. Ayıdan post emperyalistlerden dost olmaz. Emperyalistler için dostluk değil, çıkarlar belirleyicidir. Kürt ulusu tarihte birçok kez yaşadıkları gibi dost görünen emperyalist güçler tarafından pratikte yalnız bırakıldı. Bunda şaşırtıcı bir şey de yoktur. Emperyalistlerin dostluğunun sınırı onların kendi çıkarları tarafından belirlenir. T.C. devleti bütün tarihinde, gücü yettiğinde yayılmacı emperyalist bir dış politika izlemiştir. Şimdi Efrîn'e askeri olarak savaş açma ve Batı Kürdistan'ın topraklarını işgal etme çalışmasına hız vermesi, bu yayılmacı emperyalist siyasetin yeni bir örneğidir.

20 Ocak'tan beri psikolojik savaş, askeri, siyasi, diplomatik ve ekonomik savaşla at başı yürütülüyor. "Mehmetçik medya", bu işgal savaşında önemli bir rol oynuyor. Genelkurmay ve AKP hükümetinin resmî açıklamalarının ötesine geçmeyen Türk medyası, dezenformasyon işlevini görüyor. Türk medyası, "Mehmetçik medya" ya da "Apoletli medya" olarak tarihe geçiyor! "Mehmetçik medya" sür manşetlerde F-16 illustrasyonları, bomba patlama görüntüleri ve yüzü boyalı askerlerle savaş söylemini pompalıyor. Genelkurmayın "Mehmetçik medya"ya dağıttığı görüntüler allanıp pullanıp manşetlere taşınıyor! Emekli generaller, savaş yanlıları, TV programlarına çıkıp coşkuyla askeri stratejiyi anlatı-

yorlar! Medya topyekûn savaş dilini kullanıyor.

Kuzey Kürdistan/Türkiye'de, OHAL şartlarında bir savaş hâli yaşanıyor. Kürt halkına, demokratik, devrimci muhalefete karşı topyekûn bir saldırı kampanyası yürütülüyor. İşgal savaşına karşı basın açıklamalarına izin verilmiyor. HDP binaları polis ablukası altında tutuluyor. HDP'nin parti binaları önünde basın açıklamaları yapmalarına dahi izin verilmiyor. RTE, sokağa çıkanları, savaşa karşı çıkanları "ezer geçeriz" diyor! Yasaklar, sadece savaşa karşı sokağa çıkmak, basın açıklaması yapmakla sınırlı değil. Sosyal medyada, işgal savaşını kınama paylaşımında bulunanlar hakkında davalar açılıyor. HDP aktivistleri, milletvekilleri, devrimciler, komünistler, savaşa karşı çıkanlar AKP faşizminin kıskacı altında bulunuyor. AKP'nin tüm muhalif güçlere yönelen keyfi tutuklama ve baskıları tırmanarak sürüyor. AKP hükümeti, şimdi açık bir savaş hükümeti olarak, cephe gerisini sağlama almak için aykırı sesler üzerinde terörü yoğunlaştırıyor.

Suriye'nin kaderini Suriye halkları tayin etmelidir. Suriye'nin geleceğini belirleyecek olan Suriye halklarıdır! Sömürgeci devletin savaşı bizim savaşımız değildir! Halklar savaş değil, barış istiyor. Savaş ölüm, savaş göç, savaş kıtlık, savaş hastalık demektir. Savaş korku, savaş çaresizlik, savaş acı demektir. Sömürgeci devletin Efrîn'de yürüttüğü savaşa hayır diyoruz. Bu savaş bizim savaşımız değildir. Bu savaş, işçilerin/emekçilerin savaşı değildir. Halkların çıkarına olmayan bu savaş derhal sonlandırılmalıdır. Biz barış istiyoruz. Meydanlarda barışın haykırılmasını talep ediyoruz. Silahlar susmalıdır. Savaş yerine barış haykırılmalıdır. Savaşarak "zeytin dalı" uzatılamaz.

Rojava halkları nasıl yaşayacağına kendi özgür iradesi ile karar vermelidir. Batı Kürdistan'ın ayrılıp ayrı devletini kurması en tabii hakkıdır. Biz komünistler; özgür ve eşit ulusların sıkı bir birliğinden yanayız. Ama istediğimiz zoraki bir birlik değildir. Birlikte yaşamanın ön şartı, ayrılma özgürlüğünün tanınmasıdır. Ayrılma özgürlüğünün tanınması, Kürt ulusunun kendi kaderini belirlemesi ve nasıl yaşayacağına kendisinin karar vermesi anlamına gelir.

Ülkelerimizin işçi ve emekçileri, bu sömürgeci, işgalci, faşist devlete karşı sesini yükseltmelidir. Sömürgeci devlete karşı devrim için mücadele yürütülmesi acil görevlerden biridir. Türk ordusunun Efrîn'den defolması sloganını yükseltmenin zamanıdır. Faşist T.C. devletinin Efrîn işgaline dur diyelim! Bu tavrı takınmak işçi sınıfının enternasyonalist görevidir. İşçilerin, emekçilerin, ezilenlerin bu savaştan hiçbir çıkarı yoktur. Bu savaşa karşı durmak, savaşa karşı sesimizi yükseltme zamanıdır.

Başka halkları ezen bir halk özgür olamaz! Efrîn'e karşı yürütülen savaşın hiçbir haklı gerekçesi yoktur! Efrîn'in işgal harekâtı, tümüyle hâkim sınıfların, faşist T.C. devletinin çıkarlarına hizmet etmektedir. Başta Türk işçileri ve emekçileri olmak üzere Türkiye'nin Kuzey Kürdistan'ın tüm emekçileri ve ezilenleri tek yürek tek yumruk olarak faşist Türk ordusunun Efrîn'e saldırısını engellemek için mücadele etmelidir. İşçiler ve emekçi yığınlar, işgale karşı mücadele yürütmeli, sesini yükseltmelidir.

Efrîn işgali, sömürgeci devletin emperyal siyasetinin bir sonucudur. Sömürgeci devletin Efrîn'de yürüttüğü savaş gerici, emperyalist emellere dayanan bir savaştır. Efrîn halklarının, sömürgecilere karşı çıkması, direnmesi haklıdır. İşgale uğrayan Efrîn halklarıdır. Efrîn halklarının yanındayız. Tarafımız haklı savaş yürütenlerin yanıdır.

Diren Efrîn! Diren Rojava!

Tüm Emperyalist Güçler Ve Gerici Devletler Suriye'den Defolun!

Halkların Kardeşliği İçin Tek Yol Devrim!

Sömürgeci Devlet Döktüğü Kanda Boğulacaktır!

22 Ocak 2018 ■

MARKSİST-LENİNİST PARTİ VE ÖRGÜTLERİN 12. ENTERNASYONAL KONFERANSI ÜZERİNE

1978'de kimi Maoist ve Mao Zedung Düşüncesi taraftarı ve marksist-leninist parti ve örgütlerin kurduğu Enternasyonal Örgüt 12. Konferansı'nı 2017'nin Kasım ayında gerçekleştirdi.

Konferans'ta Almanya Marksist Leninist Partisi tarafından, ICOR'un (Devrimci Parti ve Örgütlerin Uluslararası Koordinasyonu) varlığı ve MLPÖUK üyelerinin büyük çoğunluğunun ICOR'un da üyesi olması nedeniyle artık bu örgüte ihtiyaç kalmadığı gerekçesiyle dağıtılma önerisi getirildi.

Biz bu öneriyi, Uruguay Marksist-Leninist Partisi ile birlikte ret ettik. Konferans'ta birçok üye örgüt olmadığı için bu öneri üzerine karar alınamadı. Karar için üye örgütlere danışılması kararı alındı.

Aşağıda bu Konferans'a, Konferans gündeminin iki maddesi olan konularda partimiz adına sunulan "Ülke Raporu"nu ve "Emperyalizmin buhranlı durumunun gelişmesi" konusunda görüşlerimizi özetleyen yazıyı ve Konferans'ın resmi sonuç açıklamasını yayınlıyoruz.

Kuzey Kürdistan/Türkiye Ülke Raporu

- 2013 sonundan bu yana KK/T'deki siyasi gelişmelerde belirleyici olan karşıdevrimin kendi içindeki çelişmeler ve Türk devletinin emperyalist güçlerle olan çelişmeleridir. İşçi sınıfının ve emekçi yığınların sınıf mücadelesi, gelişmelerde ne yazık ki belirleyici bir rol oynamamıştır.
- Egemen sınıfların kendi aralarındaki iktidar dalaşında, bu dönemde belirleyici olan, AKP/Erdoğan yönetimi ile Gülen Cemaati arasındaki De facto koalisyonun dağılması ve ılımlı siyasal İslam'ın bu iki akımının arasındaki ilişkinin birbirini yok etmeye yönelik düşmanlık ilişkisine dönmüş olmasıdır.
- Kendini "Hizmet ve Himmet Hareketi", İslami "Eğitim/Aydınlanma Hareketi" olarak tanımlayan, "siyaset üstü" olduğunu iddia eden Gülen Cemaati, gerçekte küçük yaşlardan itibaren alınarak kendine bağlanmış, kendi tekke okullarında yetiştirilmiş kadrolarını devlet kurumlarına sokarak, uzun vadede devlet iktidarını, "kurumları içerden fethetme" yoluyla ele geçirme stratejisine sahip gizli bir tekke örgütlenmesidir. Dünya çapında bir örgütlenmedir.

Türkiye'de özellikle AKP Hükümetinin Kemalist bürokrat elitlerin iktidardan uzaklaştırılması, devlet iktidarının ele geçirilmesi mücadelesinde, AKP Hükümeti'nin desteğiyle devlet kurumlarına iyice yerleşmiş, yargı ve emniyet bürokrasisini önemli ölçüde ele geçirmiş, orduda da –kendini gizleyerek– adeta kendi paralel ordu örgütünü kurmayı başarmıştır.

- Gülen Örgütü, –en geç 1999'da Gülen ABD'ye sığındıktan bu yana– ABD emperyalizminin kontrolünde olan ve öncelikle Müslüman çoğunluklu ülkelerde onun etkisini yaygınlaştırmasına da hizmet eden bir örgüt durumundadır. Onun ABD'nin bilgisi ve onayı olmadan büyük çapta eylemlere girişmesi hayatın akışına terstir.
- Hâl böyle olduğundan, Gülen Cemaati/Örgütü ile AKP/Erdoğan yönetimi arasında 2013 sonun da artık geri dönüşü olmaz biçimde açığa çıkan iktidar dalaşı, ABD'nin AKP/Erdoğan yönetimini artık güvenilmez ve devrilmesi gereken bir iktidar olarak gördüğünün de işaretidir.
- ABD emperyalistleri ve onun kuyruğunda diğer Batılı emperyalistler açısından, Erdoğan'ı "güvenilmez" ve "istenmez" hâle getiren, onların halkları inandırmaya çalıştığının tersine, Erdoğan'ın "tek adam diktatörlüğü"ne yöneldiği, Türkiye'de "faşizme geçildiği" vs. değildir.

Hayır. Emperyalistler açısından demokrasi, insan hakları vs. savunuculuğu yalnızca emperyalist amaçlarının üzerini gizlemeye yarayan bir maske, bir cila, bir sahtekârlıktır.

- Batılı emperyalistlerin Erdoğan'a düşmanlığının temelinde yatan onun artık başta ABD olmak üzere güya "stratejik müttefik" olan Batılı emperyalistlerin her dediğini yapar konumdan çıkmasıdır. AKP/Erdoğan yönetimi özellikle 2000'li yılların ilk 10 yılının sonlarından bu yana, güçlenen ekonomi temelinde de, büyük Türk burjuvazisinin kendi özel talepleri temelinde relatif "bağımsız" bir siyaset dillendirmeye başladı. Ortadoğu'nun yeniden paylaşımında ben de varım diyerek ortaya atıldı. Emperyalist güçler arasındaki çelişmelerden de yararlanarak, Türk büyük burjuvazisinin çıkarlarını merkeze koyan, bunu gerektiğinde eski "müttefik"lere rağmen de savunmaya çalışan hat tutturdu. Batılı emperyalist efendilerin kesin denetiminden çıktı. Onu Batılı emperyalist güçlerin gözünde gerçekte "güvenilmez" ve "istenmez" kılan bu olgudur.
- 2013 sonunda Gülen Cemaati üzerinden önce Erdoğan yiyici, rüşvetçi ve IŞİD'i silahlandıran, onun patronluğunu yapan, "diktatör bozuntusu" bir siyasetçi olarak teşhir edildi. Amaç önce Erdoğan'sız ve Gülen Cemaati'nin kontrolünde bir AKP yaratmak ve Türkiye'yi yeniden hizaya sokmaktı. 2014 başlarında Erdoğan'a en geç sırada olan yerel seçimlerin öncesindeki son tarihe kadar, Mart sonu 2014'e kadar ömür biçiliyordu. Fakat beklenen olmadı. AKP yerel seçimlerden oylarını –bir önceki yerel seçime göre– arttırarak çıktı.
- Sonraki umut dönemeci 2014'te yapılan ve cumhurbaşkanının ilk kez doğrudan halk tarafından seçileceği, cumhurbaşkanlığı seçimi idi. Bunun için MHP ve CHP ortak, İslami temele de hitap edip ondan oy alacağı hesaplanan bir adayla girdiler seçime. Sonuçta Erdoğan birinci turda %52 oy alarak, Türki-

ye Cumhuriyeti devletinin halk tarafından doğrudan seçilen ilk cumhurbaşkanı oldu.

- 2015'de iki parlamento seçimi yapıldı. 2015 Temmuz'unda yapılan parlamento seçimlerinde bütün anti AKP cephesi, Erdoğan'dan kurtulmak için birleşti. AKP 2002 Kasım'ında tek başına iktidara geldikten sonra ilk kez, en büyük parti olmasına rağmen tek başına hükümet kuracak çoğunluğu elde edemeden çıktı seçimlerden. AKP'siz bir hükümet kurma imkânı MHP'nin ilk açıklamaları ile imkânsız kılındı. Erdoğan ve AKP bu durumda yeniden seçimi –muhalefetin de siyasetsizliği sonucu– gündeme getirdiler.
- Bu arada aslında 2012'den itibaren AKP tarafından getirilen "çözüm süreci" Rojava'daki gelişmelerin Kuzey Kürdistan/Türkiye'ye yansımaları sonrasında 2014 Ekim sonunda, MGK toplantısında resmen askıya alınmış ve PKK'nin Türkiye'de silahları bırakıp gömmemesi halinde, savaşın yeniden başlayacağı açıkça ilan edilmişti. (Bu MGK toplantısı aynı zamanda Fettulah Örgütü'nün resmen "terör örgütü" olarak ilan edilip, ona karşı savaşın devlet siyaseti haline getirildiği toplantıdır.) AKP Hükümeti savaşı başlatmak için bahane arıyordu. Bu bahane, Rojava'da artık PYD/YPG üzerinden fiilen ABD ve diğer Batılı emperyalistler tarafından tanınan ve desteklenen PKK tarafından Kuzey Kürdistan'ın bazı kent ve kasabalarında özerklik ilanları ve silahlı barikatlarla sunuldu. 24 Temmuz 2015'de, 2,5 yıl süren çatışmasızlık dönemi yerini Kuzey Kürdistan'da barbar bir sömürge savaşına bıraktı. AKP savaş ortamında kışkırtıp büyüttüğü milliyetçilik temelinde 1 Kasım 2015'de yenilenen seçimlerde,7 Haziran seçimlerinin sonucunu düzeltti. Yeniden tek başına hükümet kuracak çoğunluğu kazandı.
- AKP'nin bu yeni seçim zaferi, bu arada Gülencilere karşı başlayan yoğun tasfiye eylemleri, başta Gülenciler olmak üzere bütün muhalif güçlere şunu açıkça gösterdi: 1– Erdoğan'sız AKP opsiyonu hayaldir. AKP giderek daha çok bir Erdoğan Partisi'ne dönüşmektedir. 2– AKP'yi ve Erdoğan'ı seçimlerle işbaşından almak hemen hemen imkânsızdır.
- 16 Nisan 2017'de yapılan "Anayasa Değişikliği Referandumu"nda da 'Sol'un da hemen bütünüyle kuyruğuna takıldığı burjuva muhalefetin tümünün birleşmesine rağmen, AKP/Erdoğan'ın istediği yönde bir sonucun çıkması bunu iyice pekiştirdi.
- Sonuç, 15 Temmuz 2016'da gelen askeri darbe girişimi oldu. Batı medyasında bu darbe girişimi yer yer Erdoğan'ın sahnelediği bir oyun olarak tanıtılmaya devam ediliyor. 15 Temmuz 2016'da olan gerçek ve kanlı bir darbe girişimi idi. Bu darbe girişimi ordu içindeki Gülen Örgütü tarafından gerçekleştirildi. Ve fakat başarılı olamadı. Başarılı olamamasının birçok nedeni vardır. Fakat en başta geleni, AKP'nin tabanının hazırlıklı olması ve darbeyi engellemek için ölümü de göze alıp sokaklara çıkmasıdır. Bu tarihi askeri darbeler açısından çok dolu olan Türkiye için yeni, ilk kez yaşanan bir olgudur.
- Erdoğan ve onun önderliğindeki AKP yönetimi, bu darbeyi kendi iktidarlarını sağlama almak için bir fırsata dönüştürdüler. Darbeden hemen sonra olağanüstü hâle geçildi. Bu olağanüstü hâl vakti geldiğinde üçer ay olmak

üzere hep yeniden uzatılıyor. KHK'larla 150 binden fazla kamu görevlisi işlerinden alındı. 40 binin üzerinde kişi FETÖ tutuklusu, 10 binin üzerinde PKK ve diğer devrimci örgüt sanığı tutuklusu var. Bunlara her gün yenileri ekleniyor. Kuzey Kürdistan'da, PKK'ya ve onu destekleyen halk kesimlerine karşı acımasız, faşist bir savaş yoğunlaştırılarak sürdürülüyor. Savaş Güney ve Batı Kürdistan'a da taşınıyor. Suriye' topraklarının sınıra yakın bir bölümü askeri olarak işgal edildi. Yeni işgal hazırlıkları sürüyor.

İçte ve dışta sömürgeci savaş, içte yoğun faşizm. AKP/Erdoğan iktidarının geldiği andaki durum bu. Bunda kısa sürede bir değişiklik beklemek de safça iyimserlik olur.

- Andaki durum, Batı medyasında, sadece ana akım medyasında değil, sol medyada da ve Kuzey Kürdistan/Türkiye 'Solu'nun büyük bölümünde de demokrasiden faşizme geçiş olarak yorumlanıyor. Bu yorumun Türkiye gerçeği ile ilgisi yoktur. Olan demokrasiden faşizme geçiş değil, Türkiye'de bu iktidar öncesinde de egemen olan faşizmin, belli bir süreye kadar faşizmin çözülmesinde pozitif bir rol oynayan AKP iktidarı eliyle yoğunlaştırılmasıdır. İçte ve dışta savaş ile faşizmin yoğunlaşması iç içe yürümektedir.
- Türkiye'deki gelişmeler konusunda son dönemle ilgili olarak düşmek istediğimiz bir not ta şudur: Ekonomi siyasi alandaki kaosun getirdiği bütün olumsuzluklara rağmen dayanıklılığını korumaktadır. Türk burjuvazisinin temsilcisi Erdoğan'ın Osmanlı'ya öykünen emperyal emel ilanları ve öncelikle de Türk büyük burjuvazisinin son dönemde artan doğrudan dış yatırımlarına bakarak kimileri Türkiye'yi "yeni emperyalist güçler" kategorisi içinde ele alıyor. Burada Türkiye'nin gerçek gücünün abartılması söz konusudur. Türkiye, orta derecede gelişmiş kapitalist bir ülkedir. Emperyalist emelleri olan ve fakat gücü bu emperyalist emelleri gerçekleştirmeye yetmeyen, en iyi halde kendi bölgesindeki yeniden paylaşım dalaşında masada belli bir yeri olabilecek yerel bir güçtür. Onun emperyalist gösterilmesi, hele hele Rusya, Çin gibi emperyalist büyük güçlerle aynı kategori içinde ele alınması bütünüyle yanlıştır.
- Emperyalist olsun olmasın, Kuzey Kürdistan/Türkiye'de devrimin baş düşmanı ve ana hedefi faşist Türk devletidir. Bu faşist devleti antifaşist ve antiemperyalist bir halk devrimi ile devirip, sosyalist devrime yürümenin yolunu açmak, bugün KK/T'de devrimcilerin komünistlerin önündeki temel görevdir. Bu görevi yerine getirmek için kavranacak esas halka ise Bolşevik Parti'nin inşasıdır.

Bu inşa çalışmasında antifaşist/antiemperyalist eylem birliği çalışması da önemli yer tutmaktadır. Fakat bir bütün olarak devlet iktidarını hedeflemeyen, sistemi değil, onun andaki yönetici gücünü hedefleyen ve önemli bölümü kendisi faşist olan burjuva muhalefetin kuyruğuna takılan bir cephe siyaseti –ki 'Sol'un büyük bölümü cephe siyasetini böyle kavrıyor ve uyguluyor– ne antifaşist ne de antiemperyalisttir.

Emperyalizmin buhranlı durumunun derinleşmesi ve ML'lerin önünde duran meydan okumalar; Enternasyonal Konferans'ın 29 yıl sonrasında çıkarılan sonuçlar

- Devrevi ekonomik krizler, kapitalist sistemin ayrılmaz yol arkadaşlarıdır. Bu aşırı üretim krizleri devrevi olarak hep yeniden çıkarlar ve kapitalist sistem sürdükçe, krizler canlanma ve kalkınma evreleriyle yeni bir kriz devrisine girilmesiyle son bulur.

Bu marksist kriz teorisi, bugün de aşırı üretim (ki bu kitlesel yoksullaşma ile el ele gider) krizlerini anlamamız için bir anahtardır.

- Emperyalizm çağında bu devrevi krizlerde kaybolan değerlerin hacmi büyümüştür, krizlerin en başta işçiler emekçiler açısından felaketli sonuçlarının boyutları büyümüştür ve fakat işin özü değişmemiştir.

- Emperyalizm çağında, üretim dışında spekülatif alanda kullanılan mali değerlerin boyutu çok büyümüştür. Bu çağda, giderek artan ölçüde, kâr üretim alanı dışında "yatırılan" sermayenin getirdiği kâra dönüşmüştür. Üretim alanı dışında, aslında kumar oynayan bu sermaye bölümünde, mali krizler ekonomik krizlerden belli ölçülerde bağımsız olarak da ortaya çıkabilmekte ve kriz devrelerini etkileyebilmektedir.

Mali kriz, borsadaki günlük, haftalık büyük değer kayıpları ve kazançları devrevi ekonomik krizle bir ve aynı şeyler değildir.

Bu ikisini birbirinden ayırmayı öğrenmeliyiz.

- Kapitalizm, kendisinin kaçınılmaz yol arkadaşı olan krizler sonucu kendiliğinden otomatik olarak çöküp gitmez. Kapitalizmi ortadan kaldıracak olan tek şey proletaryanın sosyalist devrimidir. Proletarya ve onun siyasi temsilcileri olan komünistler için görev devrevi krizin kriz ve depresyon aşamaları gündemde olsun, olmasın kapitalizmi yıkmak için devrimci faaliyettir.

- Emperyalizm "kapitalizmin en yüksek ve son aşamasıdır:" Bunu onun kaçınılmaz olarak kendiliğinden çökeceği şeklinde kavramak yanlıştır. Bundan anlaşılması gereken şudur: Emperyalizm, kapitalizmin kendi içindeki temel çelişmelerin, ancak proletarya önderliğinde devrimlerle çözülebilecek ölçüde sertleşmiş olduğu, başarılı proletarya devrimleri ve ertesinde sosyalizmi inşa için objektif şartların oluşmuş olduğu, ötesinde proleter devrimlerin bulunduğu aşamasıdır. Bu objektif şartların varlığı fakat emperyalist kapitalizmin çöküşünü beraberinde getirmez. Bu objektif şartlardan yararlanacak, işçi sınıfının öncü kesimlerini içinde örgütlemiş olan Bolşevik partilerin önderliğinde, işçi ve emekçilerin bilinçli eylemi olmaksızın kapitalizm sonsuza dek varlığını sürdürebilir.

- Tabii bu "sonsuz"luk, toplumun bütün sınıflarının barbarlık içinde çöküşü biçiminde de olabilir. Bu yüzden "Ya bar-

barlık içinde çöküş ya sosyalizm" bugün her zamankinden daha güncel bir şiardır.

- Bugün objektif şartlar bütün dünya açısından ele alındığında, proleter dünya devriminin zaferi, bir dizi ülkede sosyalizmin başarılı inşası için her zamankinden daha elverişlidir. Sosyalizmin/komünizmin maddi temelleri her zamankinden daha olgundur.
- Fakat sorunun sübjektif yanı ele alındığında, proleter dünya devriminin zaferi oldukça uzakta görünmektedir.
- Devrimin öznesi olan işçi sınıfı ve emekçi yığınların bilinç ve örgütlenme seviyesi çok geridir. Burjuva düşünceleri bütün gücüyle işçi sınıfı ve emekçi yığınların bilincini karartma işini çok iyi bir biçimde başarabilmektedir.
- İşçi ve emekçi yığınlar içinde büyük çoğunluk açısından, modern revizyonizmin verdiği tahribatın da sonucunda, sosyalizm ve komünizm kapitalist toplumun gerçek ve tek alternatifi değil, en iyi hâlde ulaşılması mümkün olmayan bir ütopyadır.
- Dünya Komünist Hareketi de bugün tarihinde en zayıf dönemlerinden birini yaşamaktadır. Dünya Komünist Hareketi, anda kolektif tartışma temelinde oluşturulmuş ortak bir programa, o program temelinde seçilmiş bir merkeze sahip değildir. Anti revizyonist cephede, belirli aralıklarla toplanan ve genel açıklamalar yapan konferanslar birden fazla enternasyonal birlik deneyimi vardır. MLPÖUK (Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin Uluslararası Konferansı) bunlardan biridir.
- Bunun dışında komünistlerin birliğini sağlama iddiasında olmayan, devrimci örgütlerin koordinasyonunu sağlama iddiasında olan birlikler vardır. ICOR (Devrimci Parti ve Örgütlerin Uluslararası Koordinasyonu) ve ILPS (Halkların Mücadelesinin Uluslararası Birliği) böyle örgütlerdir.
- Bütün bu örgütler aslında bugünkü gerçek durumun örgütsel alanda yansımalarıdır. Bizce bu örgütler komünist ve devrimci güçler arasında, eylem birliğini sağlamak dışında, görüş ayrılıkları üzerine doğru, ilkeli, açık bir ideolojik mücadeleyi örgütleyebildikleri ölçüde yararlı olur, uluslararası alanda komünistlerin birliğini sağlamaya hizmet edebilir.

Çünkü görüşümüze göre, ortak çabalarla oluşturulmuş bir marksist-leninist platform olmaksızın, komünistlerin birliği olmaz.

Bugün böyle bir platform yoktur. Görev bunun olmadığı yerde bunun çıkarılmasının çalışmanın merkezine konmasıdır.

Ortak platform için ise ayrılıklar üzerine açık ideolojik mücadele ön şarttır.

- Bizce SBKP(B)'nin 20. Parti Kongresi ertesinde yapılan 1957 ve 1960 Moskova toplantılarında kabul ve ilan edilen partiler arası ilişki normları, leninist ideolojik mücadele normlarından uzak revizyonist normlardır. İlişkilerde temel ilkesi açık ve imkân ölçüsünde kamuoyu önünde ideolojik mücadele olan leninist ilişki normları temel alınmalıdır.
- Platform çalışması için biz en önemli mesele olarak geri dönüş sorunu üzerine tartışma ve bu konuda ortak bir değerlendirmeyi ortaya çıkarmayı görüyoruz.
- 29 yıllık, bizim de 7. Konferans'tan bu yana dâhil olduğumuz, bir geçmişe sahip olan MLPÖUK'ya önerimiz önümüzdeki, dönem çalışmasının merkezine bu tartışmayı örgütlemeyi görev

olarak koymasıdır.

Bunu yaptığında MLPÖUK'nın sürdürülmesinin yararlı ve doğru olacağını düşünüyoruz.

- Geçen dönemi ele aldığımızda, genel olarak değerlendirdiğimizde MLPÖUK'nın kâğıt üzerinde kaldığını, göze görülür bir çalışma yapmadığını tespit ediyoruz. Bunda AMLP (Almanya Marksist-Leninist Partisi)'nin geçmişte MLPÖUK çalışmalarında ağırlığı taşımasının, ICOR kurulduktan sonra, AMLP'nin MLPÖUK'ya ayırdığı gücü azaltmasının önemli rol oynadığını düşünüyoruz.

- Bu durumda eğer önümüzdeki dönemde, geçmişte MLPÖUK içinde AMLP'nin oynadığı motor rolünü üzerlenecek bir veya birkaç parti çıkmazsa, MLPÖUK'nın ancak kâğıt üzerinde bir örgüt olarak kalacağını düşünüyoruz. Böyle bir durumda MLPÖUK'nın dağıtmanın doğru olacağını düşünüyoruz. Kendi adımıza biz, gücümüz ölçüsünde MLPÖUK çalışmalarına katılabileceğimizi ve fakat gücümüzün MLPÖUK'da motor rolü üzerlenecek bir seviyede olmadığını biliyor ve söylüyoruz. ■

Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin Uluslararası Konferansı'nın
– Geçici –
JOINT COORDINATION GROUP (Bağlantıları Koordine Etme Grubu) (JCG)
E-Mail: icmlpo@mail.de

Kasım 2017

Bilgilendirme

Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin
12. Uluslararası Konferansı'nın Katılımcılarına

Sevgili kadın ve erkek yoldaşlar,

12. Uluslararası Konferans bu arada 16 katılımcı örgütle birlikte gerçekleşmiş bulunmaktadır. Bu yazı ile Konferans'ın önemli sonuçları hakkında bilgilendiriyoruz. 12. Uluslararası Konferans'a davet edilmiş bulunan katılımcı çevresi 34 parti ve örgütten oluşmaktaydı.

Bu Konferans gündemi, Konferans kurallarını ve JCG'nin faaliyet raporunu oy birliğiyle kabul etti.

Başkanlık divanına PCR Arjantin, AMLP Almanya ve CPSA (ML) Güney Afrika temsilcileri oybirliği ile seçildiler.

1.) 12. Uluslararası Konferans'ın Sonuçları ve Kararı

Bu Konferans'ın görevleri ile ilgili olarak JCG kendisinin faaliyet raporunda diğer şeylerin yanında şunları yazdı:

"Emperyalist dünya sisteminin krize derin bağımlılığı, ulusal ve sosyal kurtuluş uğruna mücadelenin yükselişi ve devrimci güçlerin uluslararası bir şekilde örgüt-

lenmiş birlikteliğinin ortaya çıkmış bulunan meydan okuyuşlar/talepler nedeniyle ideolojik-siyasi tartışma forumu olarak Uluslararası Konferans'ın niteliğinin hâlâ zamana uygun olup olmadığı tartışılmak zorundadır."

Bu, "emperyalizmin krize bağımlılığının derinleşmesi ve marksist-leninistlere getirdiği meydan okuyuşlar/talepler: Uluslararası Konferans'ın 29 yıldan sonra çıkarılan sonuçlar ve bilanço" gündem maddesinde kapsamlı ve karşılıklı fikirlerin kapışmalı tartışması şeklinde gerçekleşti.

Konferans, tartışmanın esas sonuçlarını saptayan bir kararı oybirliği ile kabul etti. Bu kararda şöyle denmektedir:

"12. Konferans'ta, Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin Uluslararası Konferansı'nın (MLPÖUK) geleceği üzerine karşılıklı fikirlerin kapışmalı bir tartışması vardı. MLPÖUK üyelerinin bir kısmı, MLPÖUK'nın ICOR'a (Devrimci Parti ve Örgütlerin Uluslararası Koordinasyonu) dâhil edilmesi önerisini yaptılar. Diğer bir bölüm ise MLPÖUK'yı devam ettirme ve onun zaaflarını aşma görüşünü savundular. Bunun hakkında üye örgütler karar vermek zorundadırlar." (Ekteki karar)

AMLP (Almanya Marksist-Leninist Partisi-ÇN) konferansta bu karar ile bağlantı içinde şu önergenin karar altına alınmasını önerdi:

"12. Konferans ile birlikte MLPÖUK'nın organik olarak ICOR'a dâhline geçelim; zaten partiler üstü birlikteliklerde olduğu gibi diğerleri içinde de, antifaşist, demokratik ve antiemperyalist bir birleşik cephenin inşa edilmesinde vs. aktif katılım…" (Bu önergenin tam metni ekte)

7 katılımcı örgüt bu önergenin lehinde, 2'si aleyhte ve 7 katılımcı örgüt çekimser tavır takındılar. Konferans, AMLP'nin bu önergesi hakkında karar almak üzere Uluslararası Konferans'ın tüm üye örgütlerine yollanmasını oybirliğiyle kararlaştırdı.

Bu yazı ile birlikte yukarda belirtilen belgeleri, danışmanız ve tavır takınmanız ve görüş ve kararınızı bildirmeniz ricasıyla almaktasınız.

Konferans, tüm üye örgütlerin en geç 31 Ocak 2018'e kadar tavır takınmaları gerektiğini kararlaştırdı.

2.) Ortak Koordinasyon Grubu (JCG), yeni bir Ortak Koordinasyon Grubu seçilmedi.

JCG kendisinin faaliyet raporunda bu bağlamda şunları yazdı:

"Bir dizi katılımcı örgüt, çok sayıda uluslararası birlikteliklere katılmak ve sorumluluk üstlenmenin getirdiği yüksek mali, zamansal, örgütsel ve siyasi talepler olduğuna haklı olarak dikkat çekmektedirler. Böylece AMLP de güçlerinin yoğunlaştırılması nedenlerinden dolayı gelecekte Uluslararası Konferans'ta artık taşıyıcı bir sorumluluk üstlenemeyecektir."

Konferans, (Arjantin PCR, AMLP Almanya, CPİ(ML) Kızıl Yıldız Hindistan, Fas Marksist-Leninist Örgüt Proleter Çizgi, CPSA (ML) Güney Afrika ve Emeğin Devrimci Örgütü ABD'den oluşan) şimdiye kadarki JCG'nin karara ilişkin tavırların gelişine kadarki tarih 31. 01. 2018'e dek çalışmayı geçici olarak sürdürmek konusunda birleşti.

3.) Mali İşler

11. Uluslararası Konferans'ta mali işlerden bir sorumlu seçilmemişti. Bu görev

baş sorumlu parti AMLP ve JCG asistanı tarafından üzerlenildi. 11. Uluslararası Konferans'taki öneri üzerine hesapları denetleyici olarak seçilmiş bulunan KOL, 12. Konferans tarafından bizzat oybirliği ile aklandı. Mali bağımsızlık ve Konferans'ın kendi kendisini finanse etme sorunu katılan tüm örgütler tarafından yoğun ve ilkesel bir şekilde tartışıldı. Yapılan aidat ödemeleri ve Konferans'a yapılan bağışlar bu tartışmanın olumlu sonucuydu. Şu andaki duruma göre 12. Uluslararası Konferans sonuç olarak kendi kendisini finanse edebildi.

4.) Sosyalist Ekim Devriminin 100. Yıldönümü

11. Uluslararası Konferans şu kararı almıştı:

"Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin Uluslararası Konferansı, Rus Ekim Devriminin 2017'deki 100. yıldönümü münasebetiyle ICOR ile birlikte etkinlikler, özellikle de buna diğer örgütlerin de davet edilmesi gerektiği (Ekim Devrimi'nin önemi, sosyalist inşanın ölümsüz/ebedi başarıları, kapitalizmin restorasyonu, bugünkü devrimlerin niteliği vs. üzerine) ortak bir teorik seminer düzenleyecektir."

Bu, Uluslararası Konferans ile ICOR arasındaki büyüyen güven ilişkisinin tezahürü idi. Bu kendisinin ifadesini, akabinde uzun yıllardır ICOR'un baş koordinatörü AMLP'den Stefan Engel yoldaş ve bir hazırlık grubunun hazırlamış olduğu Teorik Seminer'in başarılı hazırlanışı ve gerçekleştirmesinde buldu. Diğerlerinin yanında Filipinler KP'nin kurucu başkanı Jose Maria Sison ve PCR Arjantin'den Otto Vargas'ın bu seminerin tek tek konularında sorumluluk üstlendiler. Bu Seminere toplam olarak en az 46 ülkeden 60'dan fazla devrimci örgütlerin üst düzey temsilcilerinin 1.050 kadın-erkek katılımcıyla birlikte göz hizasında tartıştıkları bir katılma vardı.

Merkezi olarak planlanan bu etkinliklerin bir parçası da 28. 10. 2017 tarihinde Almanya'daki büyük bir uluslararası kültür şenliği ve ICOR örgütü Rusya Marksist-Leninist Platformu'nun inisiyatifi ile emperyalist Putin rejiminin birçok düşmanlıklarına karşın mücadele edilerek 7 Kasım'da St. Petersburg/Rusya'da gerçekleşen uluslararası bir yürüyüş idi.

Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin 12. Uluslararası Konferansı'nın sonuçları ve çalışmanın durumuna ilişkin bilgiler bunlardır.

Devrimci Selamlarla

(Roland Meister)
Geçici/vekaleten JCG içindeki şu andaki baş sorumlu örgütün temsilcisi,
AMLP Almanya

Ekler:
- 12. Uluslararası Konferans'ın Kararı
- AMLP'nin 12. Uluslararası Konferans'ın Kararı hakkındaki önergesi
- Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin 12. Uluslararası Konferansı'nın Kararı

Emperyalizmin krize bağımlılığının derinleşmesi ve bunun marksist-leninistle-

re getirdiği talepler: Uluslararası Konferans'ın 29 yıldan sonra çıkarılan sonuçlar ve bilanço:

Uluslararası durumda büyük değişiklikler vardır. Emperyalist sistemin uluslararası derin devrevî ekonomik krizinden sonra istikrarlılığa ulaşılmamaktadır. Bu kriz emperyalist dünya sisteminin tüm başlıca çelişkilerini muazzam bir şekilde keskinleştirdi. Onun krize bağımlılığı derinleşmekte. Emperyalist güçler arasında yeni bir güçler ilişkisi vardır.

Her ne karar ABD eskiden olduğu gibi şimdi de en güçlü emperyalist büyük güç olsa da örneğin, Çin gibi diğer büyük güçler kendilerini çok hızlı bir şekilde geliştirip, ABD'nin siyasi ve askeri bakımdan üstün konumunu sorgularken, o gerileyiş içinde bulunmaktadır.

Yeni emperyalist ülkelerin olası ortaya çıkışı sorunu hakkında karşılıklı fikirler kapışmalı bir şekilde tartışıldı. Bu sorun üzerine tartışma sürdürülecektir. Dünyanın emperyalist büyük güçler arasında yeniden paylaşılması yeniden gündemdedir. Bu ise örneğin, Irak, Suriye, Ukrayna, Filistin'de yeni gasp/yağmalama savaşlarını beraberinde getirmekte ve yeni bir dünya savaşı tehlikesi büyümektedir.

Aynı zamanda sağcı ve faşist güçlerin tehlikeli bir şekilde gelişmesi vardır. Birçok kapitalist-emperyalist hükümetler ve burjuva partiler sağa kaydılar. Örneğin, Trump'ın ABD başkanlığına seçilmesi gibi ve Fransa, Almanya ve daha birçok Avrupa, Asya ve Latin Amerika ülkelerindeki gibi faşist güçlerin seçim başarıları gibi.

İşçi sınıfı ve emekçi nüfus ile ezilen halklara yapılan yeni liberal saldırılar artıyor. Gericiler, iş yasalarındaki holdinglerin çıkarına güya "reformlar" sömürüyü keskinleştiriyor ve emekçi nüfusun durumunu kötüleştiriyor.

Bu, emperyalistlerin krizin derinleşmesini durdurmak, sistemin istikrarsızlığını aşmak ve yeni krizlerin gelişmesini engellemek çabasıdır. Oysa bu ise, kriz sistemin içinde barındığından imkânsızdır.

Emperyalist sistem içindeki egemen koşullar sömürülenlere bu sisteme karşı çıkmak için bir çağrıdır.

Bu durum temelinde işçi sınıfının ve halk kitlelerin mücadeleleri her yerde gelişiyor. Sosyalist ve demokratik devrimler için daha büyük nesnel koşullar iyileşiyor.

Ama genelde marksist-leninist güçler, örgütler ve partiler, kitleleri devrime sevk edecek kapasiteye henüz sahip değildirler.

Marksist-Leninist güçlerin bugün sınıf mücadelesi içindeki baş görevi, marksist-leninist partilerin inşasını, onların uluslararası işbirliğini ve ortak eylemlerini ilerletmek ve böylece devrimlerin sübjektif koşullarını geliştirmektir.

1988'de, bugünden 29 yıl önce Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin Uluslararası Konferansı (MLPÖUK) ilk olarak gerçekleşti. Bu konferans, parçalanmışlık, tasfiyecilik ve büyük moral bozukluğu yıllarından sonra önemli bir rol oynadı; örgütler görüş ve deneyim değiş-tokuşunun bir forumuna kavuştular ve ideolojik-siyasi olarak tartışılabilir, adım adım birleştirici bir tartışma içinde bir araya geldiler.

Yeniden biçimlenme sürecindeki önemli ilerleyişler geçmişte daima konferansın yöntemi vasıtasıyla; katılan örgütlerin ideolojik-siyasi farklılıklarına rağmen eşit halklara sahip bir şekilde ilkesel olarak ve göz hizasında tartışmak mümkün kılındı. Bu konferans, berrak ilkelere dayalı bir şekilde Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung-

Düşünceleri/Maoizm temelinde birlikte çalıştı ve aktif katılım bazında modern revizyonizme karşı mücadelede revizyonist ihanetten sonra uluslararası marksist-leninist-ve işçi hareketinin yeniden biçimlenmesi için önemli katkılar sağladı.

Yıllar boyunca emperyalist dünya sisteminin derin krize bağımlılığı, ulusal ve sosyal kurtuluş uğruna mücadelenin yükselişi ve devrimci güçlerin uluslararası bir şekilde örgütlenmiş bir birliğine ortaya çıkmış bulunan talepler sayesinde ideolojik-siyasi tartışma forumu olarak uluslararası konferansın niteliğinin artık yeterli olmadığı hissedilir hale gelmişti.

Uluslararası konferansın içinden 2007'de marksist-leninist parti inşası ve sınıf mücadelesinin görevlerini koordine etmek için uluslararası bir örgüt biçiminin yaratılması amacıyla bu inisiyatif ortaya çıktı. Bugün 47 üye örgüte sahip ve içinde bu konferansta aktif örgütlerin büyük bölümünün de çalıştığı ICOR 6 Ekim 2010 tarihinde kuruldu. ICOR'un kurulması kendisini daha bağlayıcı ve etkili örgütlenmiş bir işbirliği ile birlikte birlik içinde teorik tartışmayı geliştirmek çabasına borçluydu. ICOR en başından itibaren açık kapı ve göz hizasında işbirliğinin bir politikasını uyguladı.

MLPÖUK içindeki katılımcı örgütlerin faaliyetleri, özellikle ICOR veya ILPS gibi diğer uluslararası örgütlerin çalışması lehine geriledi.

12. Konferans'ta Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin Uluslararası Konferansı'nın geleceği üzerine karşılık fikirlerin kapıştığı bir tartışma vardı. MLPÖUK'nın bir bölümü MLPÖUK'nın ICOR'a dâhil edilmesini önerisini getirdiler. Diğer bir bölümü ise MLPÖUK'yı sürdürme ve onun zaaflarını aşma görüşünü savundu. Bu konuda üye örgütler karar vermek zorundadır.

Ek 2:

MLPÖUK 12. Konferansı'nın kararı hakkında AMLP'nin önerisi

Karar: 12. Konferans ile birlikte MLPÖUK'yı örgütsel olarak ICOR'a, ayrıca partiler üstü birlikteliklere de olmak üzere, diğerlerine, antifaşist, demokratik ve anti-emperyalist bir birleşik cephe vs. inşasındaki aktif katılıma devrediyoruz. 12. Uluslararası Konferans'ın bir opsiyonu böylece onun ICOR'a örgütsel olarak devredilişi olabilir. (1. Opsiyon)

Önümüzde duran uluslararası seminer düşüncesi de denenebilir. ICOR seminerlerinin şimdiye kadarki MLPÖUK'ın örgütü ile birlikte düzenli olarak gerçekleşmesi üzerine ICOR ile anlaşmaya varılabilir. Aynı zamanda katılım ve bu türdeki uluslararası teorik seminerlerin sorumluluğunun ortakça üstlenilmesi ideolojik-siyasi değiş-tokuşun bir tartışma forumu olarak uluslararası konferansın niteliğine uygun düşmektedir. Ayrıca, ICOR'a üye olmak istemeyen uluslararası konferansa katılımcılar, onların da katılabileceği önemli faaliyetler hakkında onları düzenli olarak bilgilendirmek veya onlara ICOR'un kararlarını imzalamak veya malzemelerin onlara verildiği, örneğin, internet-tartışmaları için teorik katkıların da kendilerinin yaygınlaştırabilmeyi onlara mümkün kılmak ICOR'dan rica edilebilir. (2. Opsiyon)

Onun kararları ve sonuçları ile birlikte MLPÖUK'ın tarihinin örneğin bir internet sitesinde gelecekte de belgelenmesi bundan bağımsız olarak sürdürülür. ■

DEVRİMCİ PARTİ VE ÖRGÜTLERİN ULUSLARARASI KOORDİNASYONU'NUN (ICOR) 3. DÜNYA KONFERANSI'NDA ALINAN KİMİ KARARLAR

Devrimci Parti ve Örgütlerin Uluslararası Koordinasyonu adlı, bizim de üye olduğumuz örgüt 3. Konferansı'nı geniş bir katılımla 2017 Kasım'ında gerçekleştirdi.

Aşağıda bu konferans ertesinde yeni Genel Koordinatörün Konferans hakkındaki Basın Açıklaması'nı ve alınan kimi kararları yayınlıyoruz:

Devrimci Parti ve Örgütlerin Uluslararası Koordinasyonu

Genel koordinatör

Kasım 2017

BASIN AÇIKLAMASI

ICOR'un 3. Dünya Konferansı Başarılı Bir Şekilde Gerçekleşmiştir

ICOR (Devrimci Parti ve Örgütlerin Uluslararası Koordinasyonu)'nun Üçüncü Dünya Konferansı kısa bir süre önce Almanya'da yapıldı. Konferans'a 31 üye örgüt adına 27 ülkeden (Mısır, Bangladeş, Bosna-Hersek, Bulgaristan, Almanya, Dominik Cumhuriyeti, Fildişi Sahili, Hindistan, İran, Kolombiya, Kongo, Lüksemburg, Fas, Nepal, Hollanda, Türkiye/Kürdistan, Paraguay, Peru, Rusya, İsviçre, İspanya, Sri Lanka, Güney Afrika, Togo, Tunus, Ukrayna, Venezuela) delegeler ve yedi misafir delegasyon (Fransa, İran, Türkiye, Uruguay ile Yunanistan, Portekiz ve Fransa'dan ICOR'un dostları) katıldılar. ICOR, 2014'deki 2. Dünya Konferans'ından beri hem nitelik hem de nicelik bakımından büyümüştür ve bugün 42 ülkeden 50 üye örgütü vardır. Bu konferans on bir selamlama mesajı aldı. Şöyle ki: Hazır bulunamayan ICOR örgütlerinden, uluslararası işçi, kadın ve gençlik hareketi birliklerinden ve de d. y. CPA (ML) (Avustralya Komünist Partisi [Marksist-Leninistler] gibi dost parti ve örgütlerinden.

Baş koordinatör Monika Gärtner Engel'in giriş konuşması ve ICC (Uluslararası Koordine Etme Komitesi)'nin faaliyet raporunu çıkış noktası alarak bu konferans emperyalist dünya sisteminin derin krize bağımlılığı ve uluslararası durumdaki çok kapsamlı değişiklikler üzerine yoğun bir şekilde tartıştı. Konferans, bu kavrayışları ve çıkarılan sonuçları geniş kapsamlı bir kapanış kararında saptadı. Tüm delegasyonlar yaratıcı, bilgi dolu ve de konulara ilişkin somut/karşılıklı fikirlerin çatıştığı katkılarıyla bu tartışmaya katıldılar. Dayanışmacı, saygılı bir tartışma kültürü bir bütün olarak uygulandı. Bununla ilgili

olarak konferansın kapanış kararında şunlar söylenmektedir:

"Emperyalist dünya sisteminin tüm başlıca çelişkileri keskinleşmişlerdir. (…) Uluslararası durumda geniş çapta değişiklikler vardır. Emperyalist güçler arasında önemli güç kaymaları gelişmiştir. Bugünkü emperyalist dünya çok kutupludur. ABD emperyalizmi eskiden olduğu gibi şimdi de en güçlü emperyalist büyük güç ve baş savaş kışkırtıcıdır. Bu hâkim konumu sürekli bir şekilde sorgulayan Çin gibi diğer emperyalist güçler de kendilerini aynı zamanda geliştirmektedirler. Emperyalistler arası çelişkiler belirgin bir şekilde keskinleştiler. ICOR parti ve örgütleri tüm emperyalist güçlere, tüm halkların düşmanı olarak ABD emperyalizmine karşı yönelmekte ve emperyalist ülkeleri kendi ülkelerinde başdüşman görmektedirler." (ICOR'un 3. Dünya Konferansı'nın kapanış kararı)

3. Dünya Konferansı, hükümetlerin sağa kayışı ve ultra gericisinden faşistine kadarki güçlerin güçlenmesinin çok ciddiye alınması hakkında hemfikirdirler. Bu konferans aynı zamanda şunu da saptadı: *"Oysa emperyalist siyaset büyümekteki bir hoşnutsuzlukla dünya çapında aynı zamanda karşılaşmaktadır. (…) 3. Dünya Konferansı kendisini, beklenmedik olaylara, sarsıntılara ve sınıfsal-ve kitlesel mücadelelerinin ve de ulusal kurtuluş, demokrasi ve özgürlük mücadelesinin önemli bir yükselişine hazırlamaktadır. Ancak sübjektif faktörün, bilinçlenmenin oluşmasının, sınıf bilincinin yükselmesinin esaslı bir şekilde güçlenmesiyle birlikte bu mücadeleler sosyalizm perspektifini kazanacaklardır. Artmaktaki bir sayıda insanların toplumsal bir alternatif istemine ilişkin soru yanıtlanmak zorundadır! (…)*

Tek tek ülkelerde daha güçlü ve kitlelerle birleşmiş daha devrimci, marksist-leninist partilerin ve onların sübjektif faktörün gelişmesinin parçası olarak ICOR içinde birleşmesi en yüksek önceliğe sahiptir." (ICOR'un 3. Dünya Konferansı'nın kapanış kararı)

ICC'nin faaliyet raporu oybirliğiyle kabul edildi; ICOR'un mali bağımsızlığı üzerine eleştirel-özeleştirel kapsamlı bir tartışma gelecekteki bağışlar, projelerin finanse edilmesi ve üye aidatlarının güvenilir bir şekilde ödenmesi için kıstaslar belirledi. Bu konferans kendisini bütünüyle bizzat kendisi finanse edebildi –tüm delegasyonların konferans giderlerine bizzat kendilerinin katılması temelinde de– Konferans yeni bir Uluslararası Koordine Etme Komitesi ve hesapları denetimi seçti. AMLP'den Monika Gärtner Engel baş koordinatör olarak, CPI (ML) Kızıl Yıldız'dan Sanjay Singhvi yeniden yardımcı baş koordinatör olarak seçildi.

Dünya Konferansı, birkaç günlük danışmaların sonucu olarak 10 maddelik çalışma programı ile birlikte bir kapanış kararını karar altına aldı. (Bkz: www.icor.info)

Bu çalışma programı, *"her şeyden önce keskinleşen savaş tehlikesine, hükümetlerin sağa kayışlarına, devlet aygıtının faşistleşmesine, ırkçılığa ve şovenizme, tehdit edici çevre felaketine karşı birleşen; demokrasi ve özgürlük uğruna mücadeleden, büyümekteki cezri baskılara karşı sarsılmaz dayanışmadan yana; işçi mücadelelerini destekleyen, kadın hakları, antifaşist etkinlikler için mücadele eden"* (ICOR'un 3. Dünya Konferansı'nın kapanış kararı) antiemperyalist, antifaşist bir birleşik cephe için girişimi de tespit etmektedir.

Kutlayıcı bir açılış akşamı ve iyimser bir kapanış şenliği karşılıklı güveni ve tüm katılımcıların işe girişme moralini derinleştirdi.

3. Dünya Konferansı, ilk ve uzun yıllardır baş koordinatör olarak, kuruluşuna, ICOR'un inşasının ilk yıllarına, onun ideolojik-siyasi temellerine ve uzak görüşlülüğüne, ilkelerine ve tartışma kültürüne özsel olarak damga vurmuş bulunan Stefan Engel'i takdir etti.

14 farklı güncel siyasi karar ile ICOR, Filistin, Rojava (Batı Kürdistan), Fas, İran, Türkiye,

Hindistan, Myanmar ve Katalonya'daki önemli mücadeleler ile ilgili olarak tavır takındı.

Kapanış kararının kendilerini yükümlü kılışı ile güçlenerek tüm delegasyonlar kıtalarına geri döndüler.

ICOR, Ekim Devrimi'nden 100 yıl sonra kendisinin çalışmasını Lenin'in şu ifadesinde ölçecektir: *"Çünkü enternasyonalizm boş laflardan, dayanışma üzerine yemin billahlardan, kararlardan değil, bilakis fiiliyattan ibarettir."* (Lenin, eserleri, Almanca baskı, cilt 26, s. 59 vd.)"

Bu konferansın diğer belgeleri ICOR'un internet sitesinde 5 dilde sürekli olarak yayımlanmaktadır. (www.icor.info)

Monika Gärtner Engel,
ICOR Genel Koordinatörü

ICOR 3. DÜNYA KONFERANSI'NIN KARARI

Erdoğan Diktatörlüğüne Karşı Direniş

7 Haziran 2015 seçimlerinden ve AKP'nin tek partili çoğunluğunu kaybettiren HDP'nin başarısından sonra Erdoğan seçim sonuçlarını geçersiz ilan etti ve Suruç'taki katliamla birlikte kirli bir savaşa başladı. 2016'da, Erdoğan'ın daha sonraları "Allah'ın lütfu" olarak adlandırdığı bir darbe girişiminin başarısızlığa uğradığı her iki siyasi İslamcı egemen klikleri arasındaki iç iktidar dalaşı tırmandı. O (Erdoğan -ÇN) bunda, AKP hükümetinin geleceğini güvence altına alma ve rejim krizini çözmek için bir "[Alman -ÇN] İmparatorluk Parlamentosu Yangını"nın fırsatını gördü.

HDP eş başkanları Figen Yüksekdağ ile Selahattin Demirtaş'ın ve HDP'nin diğer milletvekillerinin tutuklanması ve de 16 Nisan Referandumu ile birlikte çoktandır özlediği partili cumhurbaşkanlığı sistemini yerleştirdi ve bugün 2019 cumhurbaşkanlığı seçimini kazanmak için faşist "sivil" bir darbenin siyasetini yaşıyoruz.

İşçileri, yeni bir yaşam için şeref ve özgürlüğün bayrağını sallamakta tehdit ediyor. İşkence uyguluyor, insanları kayıp ettiriyor, katlediyor ve sadece Kuzey Kürdistan ve Türkiye'nin değil aynı zamanda tüm bölgenin de en büyük düşmanlarına sırtını dayıyor. Bu diktatör, grev yapan işçileri, çevrenin tahrip edilmesine karşı çıkan köylüleri, demokratik, özerk üniversitelerden yana tavır takınan yüksek öğrenim öğrencilerini, fikir ve basın özgürlüğü hakkını kullanan gazetecileri, dinini icra eden Alevileri, kendi kimliklerini yaşayan ulusal toplulukları/cemaatleri, erkeklerin şiddetine karşı barikatlar kuran kadınları ve kendi anadilinde eğitim alan Kürt halkını engellemeye çalışıyor. Bu diktatörün, Gezi hareketinin ruhundan, 6-8 Ekim direnişinden, HDP'nin 7 Haziran seçim zaferinden, hele hele Kürt halkının Cizre, Sur, Nusaybin ve Şırnak direnişinden ödü kopuyor. O [bu diktatör -ÇN], Rojava, Suriye, Türkiye ve Ortadoğu'da yükselen birleşik özgür irade ve direnişin gücünden korkuyor.

İşçiler ve ezilenler faşist saray darbesinin 2. yılında da olağanüstü hâlde ve "KHK" OHAL kararnamelerine rağmen susmuyor. Ev içindeki tecavüz kültürünü legalize ede-

cek yasaya karşı kadınların ayaklanışı bu diktatöre bir darbe vurdu. Kitlelerin bağrından çıkmış bulunan öncü güçler faşizme meydan okumayı sürdürüyorlar. Gerillalar ve milisler yok edilemezler ve onlar faşist, sömürgeci askeriyenin kâbusudurlar. Kitlelerin öfke ve mücadele kararlılığı faşist rejimi köşeye sıkıştırıyor. Onlar, insansız hava araçları tarafından ateşe tutulan köylüleri işkence etmekten, tarihin en uzun sokağa çıkma yasaklarından, ormanların ateşe verilmesinden ve yalana dayalı psikolojik savaştan başka çıkış yolları bilmezler.

Açlık grevine başlayan iki işçi [işçi değil, öğretmen -ÇN] Nuriye Gülmen ile Semih Özakça ile dayanışma, hatta onların isimlerini adlandırmak bile yasaklanıyor. Ezilenler ve işçileri katılmaktan men etmek için HDP'li milletvekillerin adalet-uyarı nöbetleri etrafına fiziksel bariyerler çekiliyor. Kadınlar ve erkekler, sırf onlar ülkede barış istediklerinden sokaklarda ve evlerinde gözaltına alınıyorlar. Bunlar, diktatörlüğün siyasi ve ahlaki çöküşüne örneklerdir. Binlerce işçi direniş göstermektedir. Onlar, sadece Kürt, sosyalist, Alevi veya sırf Erdoğan karşıtı olduklarından işten çıkarıldılar.

Her ne kadar fiziki tecrit kırılamamış olsa da dezorganize olmanın ve geçmişin ideolojik olarak kuşatılmasının tüm planları böylece boşa çıkarıldı. Faşist rejim şimdi hapishanelerde yasakları ve önlemleri yeniden uygulamaya geçirmeye çalışıyor. Sistematik dehşet verici/tüyler ürpertici cürümler ve işkenceler siyasi baskının araçlarıdırlar ve bir "Guantanamo" yaratmak için tek tip bir mahpus giysisi uygulamaya koyulmaktadır. Bu plân, faşist diktatörlüğün 19 Aralık 2000 saldırıları ve F-tipi hapishanenin uygulanmasıyla ulaşamadıkları birçok şeyi aynı zamanda içermektedir.

Bu örnekler ve durumlar, daha büyük bir direniş yapmak için olanakları ve mücadelenin güçlerini gösteriyor. Saray cuntası ve onun haydutları köşeye sıkışmıştır. Psikolojik savaş ile faşist, sömürgeci diktatörlüğün baskısı altında nesnel ve öznel ümitsizlik yaymak için hiçbir sebep yoktur. Gelecek karşı karşıya gelişler yüksek fedakârlık ve sağlam/dayanıklı antifaşist, birleşik, yaratıcı bir fedakârlık ruhunu ve tüm emekçiler, sol partiler, gruplar, çevrelerden bizzat kendilerini şekillendirmek ve halkımızın enerjisini harekete geçirmeye çalışmak için siyasi tutum talep etmektedir.

Sokaklarda birleşik, antifaşist bir mücadelenin zamanıdır. Uluslararası dayanışma bugün her zamankinden daha acildir. Dünyanın antifaşist, demokratik ve devrimci güçleri AKP'nin kumpasları ile ilgili olarak artık suskun kalmamalıdırlar.

ICOR, Türk mapushanelerindeki devrimci ve siyasi tutuklularla, akademisyenler, gazeteciler, öğretmenler, kadınlar yüksek öğrenim öğrencileri, aydınlar ve yazarlarla dayanışmasını dile getiriyor ve Türk büyükelçilikleri önlerinde geniş dayanışma eylemlerine, Türk hükümetine protesto faksları ve tutuklulara dayanışma mektupları, uygulamaya sokulan tek tip tutuklu üniformalarına karşı protestolar yollamaya çağırıyor.

ICOR 3. Dünya Konferansı Türkiye ve Kürdistan halkları ve devrimci güçlerinin mücadelesi ile dayanışmasını ifade ediyor. ICOR kendisinin tüm üyelerini bu mücadeleleri desteklemeye çağırıyor.

Türkiye ve Kürdistan'ın işçi sınıfı ve ezilen kitleleri ile dayanışma!

Faşist diktatörlüğe karşı her nerde mücadele ediyorlarsa, kadınlar ve gençlikle dayanışma!

Türkiye ve Kürdistan'ın tüm parçalarındaki demokratik halk gücünün direnişi ile dayanışma!

ICOR 3. DÜNYA KONFERANSI'NIN KARARI

Bağımsız, Sol Bir Güç İçin

Dünyanın şu anda içinde bulunduğu durum işçiler ve kitlelerin diğer emekçi kesimlerinin ümitsizliğini yansıtmaktadır. Kitleler kendilerinin bugünkü yaşam koşullarından açık-seçik hoşnutsuzdurlar. Onlar değişim istiyorlar. Taşınabilir/sağlam bir sol alternatifin eksikliğinde kitlelerin bazı kesimleri bu değişikliği en aşırı sağcılarda arıyorlar. Yalnızca bu bile Trump'ın neden seçilebildiğini, Brexit (Britanya'nın AB'den ayrılışı-ÇN)'in gerçekleşmesini, Marine Le Pen'in, aynı Almanya'da AfD (Almanya için Alternatif- ÇN) gibi, seçilmemiş olsa da yine de seçmenlerden böylesine yüksek oy alabilmesinin nedenini açıklıyor. Bu, partilerin sağ önlemleri destekleyerek birçok ülkelerde seçimleri kazandığı Güney Amerika'nın seçilmiş hükümetlerinde andaki bir değişimin bulunduğunun nedenidir. Bu eğilim dünya çapında izlenebilir.

Bu durumda toplumdaki birçok liberal arasında bir önceki yapının daha iyi olduğu hissiyatı hüküm sürüyor. Hillary Clinton'un ABD'nin problemlerine yanıt olabileceği, Merkel'in, Fransa'da Macron gibi, Almanya'da bir kahraman olduğu duygusu vardır. Kirchner'i Arjantin için istenen aday olarak ve Kongre Partisi'ni Hindistan için çözüm olarak göstermek eğilimi mevcuttur. Bu ahval içinde devrimcilerin, tarihte geriye gidilemeyeceğini berrak bir şekilde tespit etmeleri gereklidir. "Refah devleti"nin daha eski dönemi dünyanın bugünkü sorunlarının yanıtı değildir. Ancak sosyalizm bu sorunları çözmeye muktedirdir. Tam da bu "refah devleti" bu problemlere sebep olmuştur. Kapitalizmin başka bir biçimi ve onun hayatta kalmasını güvence altına almak için uygulamaya sokulan dünyadaki emperyalizmden başka bir şey değildi bu. "Refah devleti" kapitalizmin kendi içinde barındırdığı çelişkileri çözmek durumunda değildi ve o ("Refah devleti" -ÇN) artmaktaki kriz ile birlikte yeni liberal bir politikanın lehine yeniden çöpe atıldı. Bu nedenle devrimciler, her ülkede ortanın siyasetçileriyle bir blok oluşturmak yerine bağımsız sol bir güç inşa etmek zorundadırlar. Devrimciler her ülkede somut durumu tahlil etmeli ve insanların eğitim, sağlığın temini, işyerleri, sanayi, tarım vs. gibi somut sorunları için sosyalist ilkeler temelinde seçenekler sunmalıdırlar. Ancak bu yolla, gençliği, işçileri ve emekçi kitleleri yeniden sosyalizm ve komünizm için kazanmasına yardım edecek sağlam bir sol alternatif inşa edilebilir. Bu durumda savaşın tehdit ettiğini söyleyen başka bir eğilim görülebilirdir. Bu, aynı zamanda Trump yerine Clinton'u, AfD yerine Merkel'i veya dünya çapında en aşırı sağcılar yerine ortanın siyasetçilerini desteklemek için gerekçe olarak ta getirilmektedir. Şimdiki durumda büyük bir savaş tehlikesi bulunduğu konusunda hiçbir şüphe yoktur. Kapitalizmin krizi pençesini dünya ekonomisi üzerinde atmayı sürdürdüğünden, emperyalizm, bu krizi savaş vasıtasıyla çözmeye çalışıyor. Batı Asya ve Güney Çin Deniz'inde veya Ukrayna gibi yerlerdeki gibi yakıcı noktalar göz ardı edilemez. Ama aynı zamanda, savaşı engellemek için ortanın güçlerini desteklemek zorunda olduğumuz bir durum da değildir bu. Devrimciler bu durumun bilincinde olmak zorundadırlar. Bu, bizim insanların somut problemleri için somut çözümlerle biricik alternatifin şunlar olduğunu açıklığa kavuşturmak zorunda olduğumuz bir durumdur:

Bütün ülkelerin işçileri birleşin,

Bütün ülkelerin proleterleri ve ezilen halklar sosyalizmde birleşin.

ICOR 3. DÜNYA KONFERANSI'NIN KARARI

Fas'taki Siyasi Tutuklularla Dayanışma

Kasım 2017'de gerçekleşmiş olan ICOR 3. Dünya Konferansı, Fas'ın çeşitli üniversitelerindeki 2011'den bu yana 350'den fazla marksist-leninist yüksek öğrenim öğrencilerinin keyfi olarak siyasi tutuklu tutulmalarına dair sürüp giden dalga hakkındaki endişe ve öfkesini ifade de eder.

ICOR, aynı zamanda, bu bölgenin askerileştirilmesi ve dışlanmasına karşı protesto etmiş bulunan Fas'ın kuzeyindeki Rif bölgesinin 520'den fazla barışçıl protestocularının keyfi siyasi tutuklanmalarıyla ilgili öfkesini de ifade eder. Onlar kanser hastaları için bir hastane, bir üniversite, fabrikalar ve taşra yolları gibi temel hakları talep etmektedirler.

ICOR, Fas'taki tüm siyasi tutukluların derhal serbest bırakılmasını ve kendilerinin özgür fikir beyan etme haklarına saygı gösterilmesini talep eder.

Fas'taki tüm siyasi tutuklular için özgürlük!

Keyfi tutuklamalar dursun!

İCOR 3. DÜNYA KONFERANSI'NIN KARARI

Filistin İle Dayanışma

Lenin, 100 yıl önce Balfour Deklarasyonu'nda, bölgeye hükmetmek için, Filistin'de siyonist sömürgesel bir yapıyı yerleştirmek amacıyla uluslararası emperyalizmin bir plânını gördü. 1947'den itibaren Lenin'in bu görüşü gerçek haline geldi.

Filistin halkı o zamandan beri sömürgeciliğin boyunduruğu altında, sömürülerek aç bi ilaç, ülkesi gasp edilmiş, katliamlara maruz kalmış veya zorla Filistin'den kovulmuş olarak yaşamakta. Siyonistler bugüne kadar barbarca kıyımlar ve bir soykırım uyguladı ve uyguluyor.

Tüm bu cürümler ve kumpaslara rağmen Filistin halkı, onun devrimci güçleri ve mücadele edenler devrimci mücadelenin tüm biçimleri aracılığıyla direnişi sürdürüyorlar. PFLP'nin genel sekreteri Ahmed Saadat ve Marwen Bargouthi tarafından yönetilen Filistinli tutukluların kahramanca bir açlık grevi başarıyla sonuçlandı.

İşçiler, köylüler, yüksek öğrenim öğrencileri ve kadın-erkek tüm Filistinliler kendilerinin kahramanca mücadelelerini sürdürüyorlar.

Filistin davası uluslararası antiemperyalist ve antisiyonist devrimci hareketin kopmaz bir parçası kalmaktadır.

ICOR 3. Dünya Konferansı;

1. Filistin halkı ve onun devrimci güçlerinin mücadeleleri için desteğini dile getiriyor

2. Siyonizmi teşhir ediyor ve siyonizme karşı mücadeleyi uluslararası devrimci hareket için merkezi olarak değerlendiriyor. ■

BOLŞEVİK devrim

Savaşta Önce Gerçekler Ölür

Sömürgeci Türk devleti 20 Ocak 2018'de, Efrîn'e işgal harekâtı başlattı. Günler öncesinden Efrîn'i işgal etmek için askeri hazırlıklar yapıldı. Psikolojik savaşın bir parçası olarak kamuoyu yaratıldı. Satılık medya üzerinden yapılan yoğun propaganda kampanyası ile beyinler yıkandı! Efrîn'e saldırının "ülke çıkarları", "güvenlik", "terörizme karşı mücadele", "ülkenin devleti ve milleti ile bölünmezliğinin korunması", "terör koridoruna izin verilmeyeceği" vb. vb. için gerekli olduğu anlatıldı! Cephe gerisini sağlama almak için hazırlıklar yapıldı. Rus emperyalistleri ve İran molla rejimi ile yapılan pazarlıklar sonucu onay alındı. 19 Ocak 2018'de, egemen sınıf partilerinin (AKP/CHP/MHP) verdiği bir ortak önerge ile TBMM tatil edildi. Yeniden bir erteleme olmazsa TBMM, 30 Ocak'ta açılacak. TBMM'nin kapatılmasının nedeni, HDP milletvekillerinin parlamento kürsüsünde Efrîn işgalini protesto etmesinin engellenmek istenmesidir. Parlamento oturumunda yapılan konuşmalar TBMM TV'de canlı olarak yayınlanıyor. Şimdilik HDP'nin parlamento kürsüsündeki konuşmalarının yayınlanmasını (belli günler ve saatler dışında) engelleyemiyorlar.

T.C. Başbakanı Binali Yıldırım, 21 Ocak'ta Çengelköy'deki Vahdettin Köşkü'nde medya temsilcileriyle buluştu. Bu buluşmaya Kemalist Medya'nın (Cumhuriyet, Sözcü, Oda TV) temsilcileri de çağrıldı. Düşman kardeşler, Efrîn'in işgali bağlamında aynı çizgiye gelmişlerdi. Binali Yıldırım, medya temsilcilerine nasıl haber yapmaları gerektiğinin direktiflerini verdi! Medya, *"haberlerde milli menfaatleri ön plana koymaları"* gerekiyormuş! Binali Yıldırım, medya temsilcilerine 15 maddelik direktif verdi!

Binali Yıldırım diyor ki; "*Haber ve yorumlarda bu harekâtın tamamen terör örgütlerine yönelik olduğu ve terör örgütlerini etkisiz hâle getirmeyi amaçlayıp sivil halkı koruduğunun ön plana"* çıkarın! Devam ediyor Binali Yıldırım*: "Sivillere yönelik saldırı olduğuna dair bilgi kirliliği yaratan ve teyit edilemeyen görüntü ve açıklamalara itibar edilmemesi, sivillere zarar verilmemesi konusunda silahlı kuvvetlerin gösterdiği hassasiyetin hatırlatılması…"* Efrîn'i işgal etmek için harekât başlatılıyor. Aralıksız olarak Efrîn'e havadan ve karadan bomba yağıyor. Binali Yıldırım, siviller

de ölse Türk Ordusu'nun sivil halkı koruduğunu öne çıkarın, diyor! Kısacası Binali Yıldırım, yalan haber yapın diyor! Genelkurmayın verdiği bilgileri temel alın direktifini veriyor!

Diğer taraftan gerçekler var. Hava bombardımanında yaşamını yitiren 16 kişi toplu olarak toprağa verildi. Mezopotamya Ajansı'nın haberine göre; *"Türk Silahlı Kuvvetleri'nin 20-21 Ocak'ta gerçekleştirdiği hava bombardımanında yaşamını yitirenler kitlesel bir törenle toprağa verildi. Yaşamını yitiren 14 sivil ve 2 YPG üyesinin cenaze merasimine katılan Efrinliler, tepkilerini sloganlarla dile getirdiler."* Cenazelerin alındığı hastanenin, gömüldüğü mezarlıkların adları da Efrîn Kantonu Eşbaşkanı Mustafa Hesen'in ve Şehit Aileleri Kurumu adına kürsüye çıkan Şaziye İbrahim'in konuşmalarına da yer verilmiş haberde. Binali'nin direktiflerine göre haber yapan Mehmetçik medya, yaşamını yitirenlerin hepsini "terörist" olarak damgalıyor!

Bir isteği daha var Binali Yıldırımın Mehmetçik medyadan. *"Uluslararası haber kaynaklarının Türkiye aleyhine yapacağı haberleri yansıtırken Türkiye'nin milli menfaatlerinin gözetilmesi..."* Yani bir yabancı haber ajansı Türkiye aleyhine bir haber yapacaksa, satılık medya bu haberi duyurduğunda *"milli menfaatleri"* gözetecek! Aslında Binali Yıldırım, Mehmetçik medyadan bu haberleri görmeyin, yazmayın diyor.

Propaganda yalanlarından biri de şudur: *"TSK'nın Afrin'de yaptığı operasyon sadece PKK/PYD'ye yönelik değil, DEAŞ'a yönelik olduğunun ön plana çıkarılması…"* Binali Yıldırım açıkça gerçekleri yazmayın diyor. Rojava Kürtleri, "İslam Devleti"ne, karşı savaştı. Bu savaşta yüzlerce Kürt yaşamını yitirdi. Efrîn'de "İslam Devleti" yok. Yıllar önce satılık medyaya verilen direktif sonucu, satılık medya "İslam Devleti"nin ismini "DAEŞ" olarak yazıyor. Çünkü Reis öyle istiyor! Bir "beklentisi" daha var Binali Yıldırım'ın: *"PKK/PYD'nin moralini yükseltecek haberler yapılmaması gerektiği…"* 21 Ocak'tan beri Binali Yıldırım'ın verdiği direktifler temelinde, yazılı ve görsel medya yayın yapıyor.

Kuzey Kıbrıs'ta yayın yapan Afrika gazetesi, sömürgeci devletin Efrin'e dönük işgal saldırısını eleştiren *"Türkiye'den bir işgal harekâtı daha"* manşeti ile çıktı. Bursa'da konuşma yapan RTE, Afrika Gazetesi'ni hedef gösterdi. RTE'nin mesajını alan faşistler Afrika Gazetesi'ne saldırdı. Polisin gö-

zetimi altında, gazetenin camı çerçevesi indirildi. Kuzey Kıbrıs parlamentosunda, Efrîn işgaline karşı çıkışı ile bilinen Cumhuriyetçi Türk Partisi Milletvekili Doğuş Derya, yemin töreni sırasında saldırıya uğradı.

Kuzey Kürdistan/Türkiye'de, OHAL şartlarında bir savaş hâli yaşanıyor. Savaş çığırtkanlığı yapmak serbest ama savaşa hayır diyenlerin bir bölümü tutuklanıyor. Kürt halkına, demokratik, devrimci muhalefete karşı topyekûn bir saldırı kampanyası yürütülüyor. İşgal savaşına karşı basın açıklamalarına izin verilmiyor. HDP binaları polis ablukası altında tutuluyor. HDP'nin parti binaları önünde basın açıklamaları yapmalarına dahi izin verilmiyor. RTE, sokağa çıkanları, savaşa karşı çıkanları *"ezer geçeriz"* diyor! AKP'nin savaş karşıtlarına dönük cadı avı sürüyor! AKP hükümeti dikensiz bir gül bahçesi yaratmak istiyor! Ama tüm çabalara rağmen dikensiz bir gül bahçesi yaratamazlar, yaratmayacaklardır.

Bir savaşta önce gerçekler ölür. Savaş gerçeklerinin ortaya çıkması engellenir. Daha sonra erkekler, kadınlar, çocuklar ve çevre ölür bu savaşta. Sonuç olarak bir savaşta bütün bir insanlık ölür. Savaş gerçekleri bir kere öldükten sonra doğruyla/yanlış birbirine karışır. Siyahla/beyazı, iyiyle/kötüyü birbirinden ayırmak zorlaşır. Gerçekler öldüğünde, meydan göz göre göre söylenen yalanlarla, gözümüzün içine baka baka konuşan yalancılara kalır. İnkâr edilemeyecek gerçekler var.

20 Ocak 2018'den bu yana Suriye'de yine insanlar ölüyor. Çocuklar, kadınlar, erkekler ve yaşlılar. Yedi yıl içinde, Suriye'de yüz binler öldü. Milyonlar ülkelerini terk etti. Suriye kentleri harabeye çevrildi. Doğa tahrip edildi. Halk açlığa mahkûm edildi. Ülke kaynakları tüketildi.

Ne için?

Egemenlerin, emperyalistlerin pazar kavgası için. Suriye'de faşist Esat rejimine karşı ayaklanma, bu rejimin devrilmesi, yerine demokratik bir rejimin geçirilmesi için mücadele haklı ve meşru bir mücadele idi. Halkın faşist Esat rejimine karşı isyanı haklı idi. Faşist Esat rejimi bu isyanı bastırmaya kalktığında, iç savaş ortamı oluştu. Emperyalist büyük güçler ve bölgesel güçler burada devreye girip bu ortamı, kendi yeniden paylaşım dalaşlarında kullandılar. Suriye'de ve Ortadoğu'daki savaş, emperyalist büyük güçlerin dünyayı yeniden paylaşma dalaşının bir parçasıdır. ABD, Onun önderliğindeki "koalisyon güçleri, Rusya, Türkiye ve İran, Suudi Arabistan/Birleşik Arap Emirlikleri, Suriye'de işgal savaşı yürütüyor. Bu işgal savaşlarına karşı çıkıyoruz. Suriye'de savaş durmalıdır, derhal ateşkes ilan edilmelidir. Bütün emperyalist güçler, gerici devletler Suriye'den elini çekmelidir. Suriye'nin içişlerine kimsenin karışmaması gerekir. Suriye'de yürütülen savaş, işçilerin/emekçilerin savaşı değildir. Savaş, Suriye halklarına karşı yürütülen haksız/gerici bir savaştır. Suriye savaşı, Baasçı faşist Esad rejimine karşı halk ayaklanmasına destek değil, köstektir. Suriye halkları ne yapacaklarına kendileri karar vermelidir.

Sömürgeci Türk Devleti
Efrîn'den Defol!
Tüm Emperyalist Güçler,
Suriye'den Defolun!
Yaşasın Halkların Kardeşliği!

24 Ocak 2018 ■

Efrîn'e Sefer Olur Ama Zafer Olmaz

20 Ocak 2018'de, Efrîn'e işgal seferi başlatıldı! Bir savaş sürdürülüyor; içerde ve dışarda. 15 Temmuz 2016'da yapılan askeri darbe girişimi, AKP iktidarı tarafından fırsata çevrildi. 20 Temmuz'da olağanüstü hâl ilan edildi. OHAL, kâğıt üzerindeki birçok hakkı ve uluslararası sözleşmeleri askıya aldı.

Kitleler yalanlarla, çarpıtmalarla, provokasyonlarla, gizli kapılar ardındaki hesaplarla ve açık faşist terörle sindiriliyor. Gencecik çocuklar, T.C. devletinin emperyal amaçları uğruna ölümlere sürükleniyor. Asker elbisesi giydirilmiş halk çocukları nüfuz bölgesi hesaplarıyla Efrîn'de ölüyor. Asker elbisesi giydirilmiş halk çocukları, Ortadoğu coğrafyasında neden ölüyorlar, öldürülüyorlar, yaralanıyorlar, sakat kalıyorlar, gençliklerini, geleceklerini heba ediyorlar? Neden?

Yok teröre karşı proaktif savunmaymış; yok o bölgedeki halklar için, soydaşlar için, mezhep kardeşleri için savaşmış, yok terörün sınırlarımızın ötesinden bizi vurmasını engellemek miş!!! Her gün RTE'nin dört öğün dinlediğimiz kof hamasî nutuklarını; AKP iktidarının borazanlarının, onlarla aynı türküyü çığıran Kemalistlerin, ulusalcı çığırtkanların televizyon ekranlarından, satılık basının manşetlerinden, köşelerinden kitlelere afyon niyetine sundukları ezberleri çok iyi biliyoruz.

'Profesör' unvanlı tipler, çok bilmiş 'strateji uzmanları', sözde gazeteci özde ajan cahil cühela takımı, piyasaya sürülmüş 'güvenlik uzmanı' tipler, iktidardan aldığı güçle efelenip savaş naraları atıyorlar. Savaşta, insanlar ölüyor, hayatlar, ocaklar sönüyor. Şehirler yakılıp yıkılıyor. Doğa katlediliyor. Savaşın gerçekleri, savaş naraları atanların umurunda değil. Onların görevi, yalan söylemek ve savaşın gerçeklerini öldürmektir.

Ülkelerimizde bir korku imparatorluğu hüküm sürüyor. Askeri darbe girişimini fırsata çevirenler, halklar üzerinde devlet terörü uyguluyor. En büyük terörist Türk devletinin ta kendisidir. Efrîn'in işgal seferinde Türk ordusunun yanında yer alan "Özgür Suriye Ordusu" gerçekte T.C.'nin besleyip büyüttüğü, içinde şeriatçı güçleri de barındıran bir çete örgütlenmesidir. Sömürgeci T.C. devleti terörist bir devlettir.

AKP savaş hükümeti, cephe gerisini sağlama almak için aykırı sesler üzerinde terörü yoğunlaştırıyor. Barış istemek, insanlar ölmesin demek 'terör propagandası', vatan hainliği sayılıyor! Camilerde savaş hutbeleri okutuluyor. AKP savaş hükümeti, ölümü kutsayanlarla, kana susamış ırkçı milliyetçilerle, pespayelikleri iyice ortaya dökülen yandaşlarla, içte iktidarını sağlamlaştırma dışta yayılma hedefleri için ülkelerimizi de bölgeyi de ateşe atmaktan çekinmiyor. Halklara ihanetlerini herkese 'hain' diyerek örtmeye çalışıyorlar!

Sistemli bir şekilde saldırgan, şoven milliyetçilik tırmandırılıyor. Kürt ulusuna karşı, onun hak ve taleplerini yükseltenlere, örgütlü güçlerine karşı sistemli bir devlet terörü uygulanıyor. Ortam geriliyor. Bu gerilen ortamdan en fazla zararı çeşitli ulus ve milliyetlerden işçiler, emekçiler görüyor. Hâkim sınıflar, işçilerin, emekçilerin savaşın yanında yer almaları için bilinçli kampanya yürütüyor. Bunun için azdırılan saldırgan milliyetçilikten medet umuluyor. "Vatan, millet" edebiyatı ile işçi ve emekçilere "tek vatan, tek bayrak, tek millet" etrafında birleşme çağrıla-

rı yapılıyor. Milliyetçi-şoven dalga Türk işçi ve emekçilerini zehirliyor. Mehmetçik medya bu alanda üzerine düşen görevi hamarat bir şekilde yerine getiriyor.

Faşist Türk devletinin, "şu kadar terörist öldürdük, bu kadar başarı sağladık" naralarını atması, bir yandan kendisini güçlü göstermeyi hedeflerken, diğer yandan ise, onun Kürt ulusu üzerindeki ulusal zulmünün yoğunluğunu ortaya koymaktadır.

Öldürülen her savaşçı, her Kürt köylüsü hakkında verilen sayı, ulusal zulmün de bir göstergesidir. Bu açıdan soruna yaklaşıldığında, faşist Türk devletinin her "başarı" narası, onun faşist barbarlığını göstermektedir.

Barbar Türk devleti döktüğü kanlarda boğulacaktır. Faşist Türk devletinin Efrîn'i işgal harekâtına son vermek ve Türkiye halklarının gerçek kurtuluşunu sağlamak, bu sömürgeci faşist devleti yıkıp yerine işçi-köylü devrimci-demokratik iktidarını kurmakla mümkün olacaktır. Faşist Türk devletini yıkma mücadelesinin başarısı, tüm ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesine bağlıdır. Türk işçi ve emekçiler, sömürgeci Türk devletine karşı mücadele etmeli ve gerçek kurtuluşa varmak için Bolşevik Parti saflarında birleşmelidir.

27 Ocak 2018 ■

Haksız /Gerici/Barbar Savaşa Karşı Çıkmak Bir İnsanlık Görevidir

Sömürgeci Türk devleti, 20 Ocak 2018'de, Efrîn halklarına karşı başlattığı barbar savaşı sürdürüyor. Sömürgecilerin barbar savaşı, propagandaların, yalanların ve dezenformasyon eşliğinde devam ediyor. Faşist devlet, haksız savaşına toplumsal destek arıyor. Bunun için de saldırgan milliyetçilik tırmandırılıyor. Sömürgeci devlet, emperyal amaçlarına uygun olarak Suriye'de işgal savaşı yürütüyor. Şövenizm ve saldırgan milliyetçilik sömürgeci devletin ayrılmaz yol arkadaşı olarak şekilleniyor.

Bugün ülkelerimizde sömürgecilerin barbar savaşına karşı çıkmak, gözaltına alınmanın ve hedef gösterilmenin nedenidir. Sömürgecilerin barbar savaşına karşı çıkmak örneğin "çocuklar ölmesin", "barış hemen şimdi" demek hapsedilmenin nedenidir. Savaşa karşı çıkmak, barışı savunmak "suç"tur! Savaş karşıtları üzerinde, faşist devlet terör estirmektedir. Savaş propagandası yapmak, her gün öldürülen insanların sayısını açıklamak, savaş seviciliği yapmak ise alabildiğine serbesttir. Egemenlerin medyası savaş kışkırtma medyasıdır.

İstenen, ölüm sessizliğidir! İstenen halkların birbirine düşman olmasıdır! İstenen, cephe gerisini sağlama almak ve savaş karşıtlarını hedef gösterip, ezmek, susturmaktır! İstenen, dikensiz bir gül bahçesidir! İstenen, insanlığın yarattığı değerlerin ayaklar altına alınmasıdır! İstenen, savaş taraftarlığının gürültüsünde gerçeklerin örtülmesidir! İstenen, "şehitlik" edebiyatı ile ölümlerin kutsanması ve din tacirliği ile halkın tepkisinin önlenmesidir!

Milletvekillerine "Savaşı durdurun" başlıklı mektup yazan 170'i aşkın aydın, sa-

natçı, oyuncu, yazar, yönetmen ve gazeteciler hedef gösterildi. RTE, yaptığı açıklamalarla savaş karşıtlarını hedef gösterdi, gösteriyor. RTE'nin mesajını alan gugukçular hemen harekete geçiyor. Sosyal medya kıskaç altında. Savaş karşıtı paylaşımlarda bulunan sosyal medya hesapları mercek altına alınıyor. Savaş karşıtı paylaşımlar yapan sanatçılar, hedef tahtasına konuluyor. Demokratik Toplum Kongresi Eş Başkanı Leyla Güven, Efrîn işgaline hayır dediği için tutuklandı. Tabipler Birliği'nin on bir yöneticisi hakkında, bunlar savaş karşıtı açıklama yaptığı için, gözaltı kararı verildi. TTB'nin savaş karşıtı bildirisi şöyledir:

"Biz hekimler uyarıyoruz: Savaş, doğada ve insanda tahribat yapan, toplumsal yaşamı tehdit eden, insan eliyle yaratılan bir halk sağlığı sorunudur. Her çatışma, her savaş; fiziksel, ruhsal, sosyal ve çevresel sağlık açısından onarılmaz sorunlara yol açarak büyük bir insani dramı da beraberinde getirir.

Yaşatmaya ant içmiş bir mesleğin mensupları olarak, yaşamı savunmanın, barış iklimine sahip çıkmanın birincil görevimiz olduğunu aklımızdan çıkarmıyoruz. Savaşla baş etmenin yolu, adil, demokratik, eşitlikçi, özgür ve barışçıl bir yaşam kurmak ve bunu sürekli kılmaktır. Savaşa hayır, barış hemen şimdi!" (Türk Tabipleri Birliği/ Merkez Konseyi)

İnsan yaşamını korumak ve geliştirmek hekimlerin varlık nedenidir. Hekimlerin savaş ve çatışma ortamlarına karşı olduklarını açıklamaları Hipokrat yemininin bir parçasıdır. Savaşın bir halk sağlığı sorunu olduğu gerçeğini bir kez daha ifade ettikleri ve buna yol açan sebeplerin ortadan kaldırılmasına yönelik çaba gösterdikleri için TTB yöneticilerinin hedef gösterilmeleri ve hemen akabinde gözaltına alınmaları, AKP savaş iktidarının savaş karşıtları üzerinde estirdiği teröre en iyi örnektir. Doğrudan kendi varlık sebeplerinin gereğini yerine getiren Tabipler Birliği yöneticilerinin hedef gösterilmesi, gözaltına alınmaları bir insanlık suçudur.

Savaş demek, savaş mağdurlarının göç yollarına düşmesi demektir. Savaş demek, daha fazla kan ve daha fazla gözyaşı demektir. Savaş demek, insanların ölmesi, eşlerin yitirilmesi ve çocukların öksüz kalması demektir. Savaş demek, doğanın tahribatı, çevrenin ölümü demektir. Savaş demek, silah tüccarlarının kârlarına kâr katması demektir. Savaş demek, her gün onlarca ölü ve yaralı demektir.

Efrin halklarına karşı yürütülen savaş, sömürgeci devletin kendi çıkarı için yürüttüğü bir savaştır. Türk, Kürt, Ermeni, Laz, Arap… hangi ulustan ve azınlıktan olursa olsun; Müslüman, Hristiyan, Yahudi… hangi dinden olursa olsun; Alevi, Sünni… hangi mezhepten olursa olsun, kadın ve erkek işçilerin, köylülerin, emekçilerin bu haksız savaşta zerre kadar çıkarı yoktur.

Görev; sömürgeci savaşa karşı, eldeki tüm araç ve imkânlarla karşı durmak, bu savaşa HAYIR demektir. Baş düşman kendi ülkemizdedir. Baş düşman kendi ülkemizdedir şiarına uygun olarak sömürgeci devleti yıkma mücadelesine, kendi öz savaşımıza, sınıf savaşımına sarılma zamanıdır.

Sömürgeci savaşa hayır!

Faşist Türk devletine ölüm!

Halklar kardeştir, sömürgeciler kalleştir!

AKP Savaş Hükümeti Terör Estiriyor!

15 Temmuz 2016'da başlatılan askeri darbe girişimi bastırıldı. 20 Temmuz'da OHAL ilan edildi. AKP, OHAL kararnameleri ile darbe fırsatçılığı yapmaya başladı. Askeri darbe girişimi, AKP tarafından polis devleti uygulamalarına, ideolojik tasfiye aracına ve kamu çalışanlarının iş güvencesini ortadan kaldırmaya yönelik bir fırsata çevrildi. Askeri darbe girişimi fırsata dönüştürülerek bir tasfiye süreci başlatıldı. FETÖ'yü temizleme bahanesiyle girişilen uygulamalar, bir bütün olarak her türlü muhalefeti sindirme, susturma girişimlerine dönüştürüldü. Yıllarca cemaatle kol kola yürüdükleri yolun sonunda iktidar paylaşım kavgasının sonucu olarak ortaya çıkan kanlı darbe girişiminin ertesinde, egemenler faturayı yine emekçilere, halklara çıkardı. Kitlesel gözaltılar ve tutuklamalar, işten çıkarmalar, iş güvencesinin ortadan kaldırılması, çocuk istismarı, doğanın talan edilmesi, iş cinayetleri ve daha nice insanlık onuruyla bağdaşmayan uygulamaların yanında cinsiyetçi politikalar hız kesmeden devam ediyor. Darbeyle mücadele adı altında her türlü muhalif odağı bastırma amaçlı operasyonlar yürütülüyor. FETÖ ile ilgisi olmayan akademisyenler, gazeteciler, yazarlar, devrimciler, Kürtler de "FETÖ iltisaklısı" suçlamasıyla tutuklanıyor. Bugün uygulanan tam bir cadı avıdır. Cadı avı uygulamasında, herkes kuşku altındadır. Herkes her an tutuklanma riskiyle karşı karşıyadır. Bu korkunç bir durumdur. AKP, kendisi dışındaki güçleri daha dar sınırlar içerisine sıkıştırmak, öne çıkanları da yok etmek istiyor. AKP'nin kullandığı yöntemler, araçlar çok net olarak faşizmin araçları ve yöntemleridir. AKP'nin uyguladığı sistem açık faşist terördür.

Cephe gerisini sağlama almak için tüm "ötekiler" hedef tahtasına konuldu. Mahalleler abluka altına alınıyor. Evlerin kapıları kırılarak aramalar yapılıyor. Kitlesel tutuklamalar gerçekleştiriliyor. İnsanlar keyfi bir şekilde gözaltına alınıyor. HDP üzerinde tam bir abluka uygulanıyor. Kürt siyasetçilerine yönelik yaygın gözaltı ve soruşturmalar eşliğinde, ardı arkası gelmez hava bombardımanlarıyla Kürt silahlı güçleri imha edilmek isteniyor! Militarist haberciliğin gemiyi azıya aldığı, milletvekilleri hakkında fezlekelerin çıkarıldığı, milletvekilliklerinin düşürüldüğü, Efrîn halklarına bombaların yağdırıldığı, sömürgecilerin cenderesi dışına çıkanların, rahatlıkla "şerefsiz" ve "vatan haini" ilan edilebildiği bir dönemi yaşıyoruz. Kürdistan'da, dağ taş bombalanmakta, basın açıklamalarına izin verilmemekte, insanlar yaka paça gözaltına alınmakta, devlet canı kan istedikçe kan akıtmaktadır. Güvenlik bölgeleri ilan edilerek, köylüler yeniden göçe zorlanıyor!

Devlet terörünün uygulandığı bir dönemde, Kürtler de kendilerini savunmaya çalışıyor. Rüzgâr eken fırtına biçecektir. Kürt halkı, faşist devlet terörüne karşı direniyor, direnecek. Toprakları dört devlet içinde parçalanmış Kürdistan'da Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı, kendi kaderini kendisinin belirlemesi en doğal, demokratik hakkıdır! Kürdistan topraklarını işgal eden, Kürdistan'ı parçalayan (Türkiye, Irak, İran, Suriye) hiçbir sömürgeci devletin, hiçbir emperyalist gü-

cün Kürt ulusunun kendi geleceğini, ayrı devlet kurma hakkını kullanmasını engelleme hakkı yoktur. Türk devletinin tüm çabaları eninde sonunda boşa çıkacaktır. Türkiye'de, Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusu kendi kaderini kendisi belirleme hakkına sahiptir. Tüm milliyetlerden, öncelikle de Türk milletinden işçilerin, emekçilerin üzerine düşen görev ve sorumluluk, Türk devletinin Kürtlere karşı takındığı bu milliyetçi, faşist tavırlara karşı tavır almak, Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını savunmaktır.

Kuzey Kürdistan/Türkiye'de yaşayan çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı önderliğinde faşist Türk devletinin devrimle yıkılması, yerine işçi sınıfı önderliğinde işçi-köylü diktatörlüğünün kurulması şartlarında Kürt ulusu da dahil olmak üzere tüm halklar için özgür ve eşit olmanın şartları yaratılacaktır. İşçi sınıfının önderliğindeki iktidar şartlarında tüm uluslara ayrı devlet kurma hakkı dahil tüm haklar sağlanacak, uluslar kendi kaderlerini kendileri belirleyecek, tüm milliyetlere tam hak eşitliği sağlanacaktır. "Üstün" ırk, "aşağı" ırk uygulamasına son verilecektir.

Yaşasın halkların kardeşliği! Yaşasın devrim ve sosyalizm mücadelesi!

22 Şubat 2018 ■

Savaş Histerisi Dorukta

Tam bir cinnet hali yaşıyoruz. Sömürgeci devletin Efrîn işgali yığınlar tarafından destekleniyor. İnsanlar "Şehitler Ölmez-Vatan Bölünmez", "En büyük Asker-Bizim Asker" naraları ile sokaklara dökülüyor. "Reis bizi de Efrin'e götür" sloganları atılıyor! RTE de, "Sefer görev emri olanlar göreve hazır olsun ama şu anda ihtiyaç yok" diye cevap veriyor! Dişine tırnağına kadar silahlı olan sömürgeci devlet, Efrîn'i çembere almış durumdadır. Burjuva medyanın tümü bütün gücüyle tek ses, tek nefes genelkurmayın hizmetinde safa girmiş, savaş düzeni almış durumdadır. Kimi köşe yazarları kurmay subaylığa soyunmuş, orduya yol gösteriyor! Kimi "Ergenekon mağduru" general eskileri, "güvenlik uzmanı" kisvesi altında kanal kanal dolaşıp ordunun "kahraman"lıklarına methiyeler düzüyor. Irkçılar/Türkçüler, freni boşalmış bir kamyon misali gündemi belirliyor.

Rojava sınırına son on yılların en büyük askeri yığınağı yapılmış durumdadır. Terörizme karşı savaş adına, Kürt halkı faşist Türk ordusu tarafından terörize ediliyor. Terörizme karşı mücadele adına Rojava halklarına karşı savaş yükseltiliyor. Efrîn'i işgal harekâtı tüm hızı ile devam ediyor. Postal yalayıcısı, "sivil" toplum kuruluşları histeri nöbetine tutulmuş gibi, vuralım-kıralım, asalım-keselim çığlıkları atıyor. "Her Türk asker doğar" "Hepimiz Mehmetçiğiz", "Ordumuzun emrindeyiz" vb. şiarlarla savaş kışkırtıcılığı had safhaya ulaşmış durumdadır. Kışkırtılmış kitleler "Şehitler Ölmez!" çığlıkları ile, her gün yeni gençleri mezara taşıdıklarını, bir savaşın onlar değil, binlerce, belki on binlerce gencin "şehit" adı altında, vatan-millet adına hayattan koparılacağını, şehit ve ölmez dediklerinin egemenlerin çıkarları için gidecek bir daha gelmeyecek Niyaziler olacağını görmüyorlar. "Vatan bölünmez!" çığlıkları altında, değişik milletlerin ve milliyetlerin birlikte yaşadıkları topraklar üzerinde birlikte yaşamın köküne kibrit suyu döktüklerini de

görmüyorlar. Ortam tam bir toplumsal cinnet ve linç ortamı.

Bu ortam, savaş karşıtlarına, toplumsal cinnete karşı çıkan veya karşı çıktığı düşünülen tüm güçlere karşı tam bir linç havası esen bir ortamdır. Birçok Kürt emekçisi ulusal kimliğinin açığa çıkacağı, saldırı hedefi haline gelebileceği korkusu içinde yaşıyor. HDP büroları terörist faşist saldırıların hedefi oluyor. TBMM'de, HDP Grup başkanvekili Ahmet Yıldırım ve İbrahim Ayhan'ın milletvekillikleri düşürüldü. Daha önce, Figen Yüksekdağ, Nursel Aydoğan, Besime Konca, Faysal Sarıyıldız, Tuğba Hezer Öztürk, Leyla Zana, Ferhat Encü'nün milletvekillikleri düşürülmüştü. Ahmet Yıldırım, RTE'ye 'Padişah bozuntusu' dediği için milletvekilliği düşürüldü. Guguğun vardığı nokta burasıdır. Dokuz HDP milletvekili hapiste tutuluyor. HDP çatısı altındaki 102 belediyeden 94'üne kayyum atandı. Görevden alınan belediye başkanlarından 68'i hâlâ cezaevinde tutuluyor. Devletin resmi faşist güçleri bir dizi HDP bürosunu "Teröristlere yardım ve yataklık" suçlaması ve delil toplama bahanesi ile basıyor. HDP'li belediye başkanları, parti yöneticileri sudan bahanelerle tutuklanıyor, haklarında onlarca davalar açılıyor. HDP, faşist T.C.'nin PKK'ya karşı mücadelesinin bir aracı haline getirilmeye çalışılıyor! Bunun olmadığı yerde ise yasaklama ve linç tehdidi bu partinin kafası üzerinde bir Demokles kılıcı gibi sallandırılıyor.

Kürt ulusunun Kürdistan'ın bir parçasında otonom bölgeler oluşturması, Kuzey Kürdistan/Türkiye'de ulusal kimliğine sahip çıkması, ulusal haklar talep etmesi, Türk faşistlerini çıldırtıyor. Bir Türkü "dünyaya bedel" görenler, düne kadar "kart kurt"lu "dağ türkü" olarak gördükleri Kürtlerin, çok geri düzeyde olan talepleri karşısında bile kuduruyorlar. Kürt Ulusal Hareketi'nin en önemli legal örgütlerinden biri olan HDP'ye, PKK/PYD'yi terörist ilan etmesi dayatılıyor! AKP savaş iktidarına, HDP'nin genelde şiddete karşı çıktığını açıklaması, cumhuriyet bayramını kutlaması, Türk ordusunun "şehit"leri bağlamında taziyede bulunması vb. vs. yetmiyor! Sömürgeci devlete sahip çıkmak, kendini inkâr etmek, PKK/PYD'yi lanetlemek konusunda HDP olağanüstü bir baskı altında tutuluyor.

HDP'nin kıskaç altına alındığı bir ortamda, tüm komünistler, devrimciler, ilericiler, gerçek demokratlar "Hepimiz Kürdüz!" şiarı altında birleşmelidir. Bu özellikle Türk olan işçilerin, emekçilerin bugünkü acil görevidir. Kavranılması gereken şudur: AKP savaş hükümetinin saldırdığı, bu devletin çizdiği sınırları sorgulayan herkestir. Kürt ulusuna bu düşmanlığın ve saldırıların temelinde yatan, Kürtlerin ulusal bilince kavuşması ve T.C. devletinin "hepimiz Türküz!" yalanını sorgulaması, kendileri için en basit, ulusal, demokratik hakları talep etme cüreti göstermesidir. Bu saldırılara karşı çıkmayan bir Türk emekçisi, emekçi sınıf kardeşlerine karşı 'kendi burjuvazisi'nin kuyruğunda hareket ediyor demektir. Kendi öz sınıf çıkarlarına ihanet ediyor demektir.

Gün, Kuzey Kürdistan/Türkiye'de, yükseltilen karşıdevrimci savaşa, kışkırtılan Türk ırkçılığına, yaratılan linç atmosferine karşı durma günüdür. Gün, Efrîn işgal harekâtına dur deme günüdür. Bu gelişmeler karşısında yapılması gereken, Kuzey Kürdistan'da, Efrîn'de savaşın durdurulması için, kışkırtılan Türk ırkçılığına ve yaratılan linç atmosferine karşı mücadele için kurulabilecek en geniş eylem birliklerini yaratmak için çalışmaktır. Kuzey Kürdistan/Türkiyeli işçilerin, köylülerin,

emekçilerin Efrîn işgal harekâtından bir çıkarı yoktur. Efrîn işgal savaşı, işçilerin/emekçilerin yaşamsal çıkarlarına ters karşıdevrimci bir savaştır. Bu gelişmeler karşısında bütün milliyetlerden işçi ve emekçilerin yapacağı tek şey vardır: Eldeki tüm imkân ve araçlarla, Efrîn işgal harekâtına karşı mücadele edilmelidir. Sömürgecilerin savaşı, işçi ve emekçilerin savaşı değil, işçi ve emekçilere karşı savaştır! Bu savaş, işçilerin, köylülerin, emekçilerin baş düşmanı olan sömürgeci devletin çıplak çıkarları için yürütülen bir savaştır. Sömürgecilerin savaşı, halklar, emekçiler arasındaki düşmanlığı körüklemektedir. Sömürgecilerin savaşı, militarist, faşist kliklerin güçlenmesine hizmet etmektedir. Sömürgecilerin savaşı, işçi ve emekçilerin hak alma mücadelelerini geri plana itmekte, ulusal çıkarlar adına demokratik hakların tırpanlanmasına hizmet etmektedir. Azdırılan şoven milliyetçilik ve ırkçılık çok daha büyük boyutlara varmıştır. Sömürgecilerin savaşı, gelecekteki olası bir özgür birlikteliği de olağanüstü zorlaştırmaktadır.

Silahlar gerçek düşmana çevrilmelidir. Biz hayalci değiliz. Bugünkü güç dengesinde, işçi sınıfının ve emekçi yığınların bugünkü bilinç ve örgütlenme seviyesi ile bu görevleri yerine getirmede büyük zorluklar olacağını, başarı şansının az olduğunu biliyoruz. Fakat bu doğru olanın ne olduğunu açıkça ortaya koymamızın ve elimizden geleni yapmamızın engeli değildir. Gün, komünistlerin, devrimcilerin, demokratların "Hepimiz Kürdüz!" deme günüdür.

27 Şubat 2018 ■

Emperyalist Barbarlıktan Kurtulmanın Tek Yolu Var: BOLŞEVİK DEVRİM

Emperyalizmin egemenliği barbarlıktır. Emperyalizm, yaşadığımız gezegeni barbarlık içinde çöküşe, yok oluşun kıyısına getirdiğini görüyoruz.

Bir yandan üretim zenginliği, diğer yandan bu zenginlikten paylarına kırıntı bile düşmeyen yoksul, açlık sınırında yaşayan milyarlarca insan. Her gün açlıktan, kıtlıktan, sağlıklı besin ve su yokluğundan ölen binlerce insan. "Büyük insanlık" için varlık içinde yokluk; zenginlik içinde yoksulluk, açlık!

Emperyalist haydutlar, dünyayı kendi aralarında paylaşmak için dalaşıyor. Rus emperyalizminin başı Putin, dünyanın her tarafını vurabilecek kıtalar arası füze yaptığını açıklıyor! ABD emperyalist rakiplerine ticaret savaşı açıyor, Kuzey Kore'yi yok etmekle tehdit ediyor. Emperyalist büyük güçlerin hepsi yoğun bir silahlanma yarışı içinde.

Emperyalizme bağımlı ülkelerde uluslar ve halklar acı çekiyor. Emperyalist metropollerde işsizlik giderek artıyor. Emekçilerin hayat standartları düşüyor. Kazanılmış haklar budanıyor.

Açlıktan, kıtlıktan, savaştan, işkenceden kaçan milyonlarca insan göç yollarına düşüyor. Göç yollarında insan tacirleri, gemilere, TIRlara, botlara balık gibi istif

ettiği mültecileri, umuda yolculukta yaşamlarının yitirmesine neden oluyorlar. Mülteciler, tır kasalarında, denizlerde boğuluyor. Enterne edilen mülteciler, mülteci kamplarında bir yerlere gönderilmeyi bekliyorlar. Emperyalistler, adalarının etrafına duvarlar örüyor. Mültecilere sınır kapıları kapatılıyor. Sınırları aşan mülteciler, geldikleri ülkelere geri gönderiliyor. Diğer yandan emperyalist barbarların, insan hakları, demokrasi, özgürlük, seyahat özgürlüğü ve açık sınırlardan bahsetmeleri sahtekârlıktır. Bir yandan "barış" nutukları atılıyor, diğer yandan barbar savaşlar yürütülüyor. Nerde bir savaş varsa, emperyalist barbarlar o savaşın içindedir.

Emperyalist büyük güçlerin dünya hegemonyası dalaşı, "terörizme karşı mücadele" maskesi altında savaş düzeninde yürüyor. Yürüyen savaşlarda ölenler, sakat kalanlar, acı, açlık çekenler, göç yollarına düşenler, yine ezilen/sömürülen geniş halk yığınları oluyor.

Dünyanın en büyük terörist güçleri, kendilerinin üretip, büyütüp beslediği radikal dinciler kontrollerinden çıkınca, yavuz hırsız ev sahibini bastırır misali, "terörist", "terörizme karşı mücadele" yaygarasını basıyor. Terörizme karşı mücadele adına, Afganistan, Irak ve Suriye adeta taş devrine bombalandı, bombalanıyor.

Bir yandan demokrasi nutukları atılıyor, diğer yandan iç faşiştleşme gelişiyor, geliştiriliyor. "İç güvenliği sağlama", "terörizme karşı mücadele" adına kişi dokunulmazlığı, konut dokunulmazlığı, haberleşme özgürlüğü, savunma hakkı gibi en temel burjuva haklar açıkça tırpanlanıyor. Terörist ilan edilenlere karşı, sıkıyönetim hukuku devreye sokuluyor.

Azami kâr uğruna doğal kaynaklar talan ediliyor. Gök kubbe deliniyor. Sular zehirleniyor, tropik ormanlar yağmalanıyor, bitki örtüsü yok ediliyor. İklimin bozulması sonucu, çölleşme, sel felaketleri artıyor, açlık ölümleri artıyor. Kısaca doğal dengeler kâr uğruna insan eliyle bozuluyor. İnsanlığın yaşam temelleri dinamitleniyor.

Erkek egemenliği, en kaba biçimlerinden, en inceltilmiş biçimlerine kadar bütün versiyonları ile sürüyor. Ülkelerimizde her gün kadınlar öldürülüyor. Çocuklara tecavüz ediliyor.

Yukarda saydığımız, sayamadıklarımızın bütün görüntülerinin adı barbarlıktır. Dünyada ve ülkelerimizde, bütün ilişkilerde bağıran bir barbarlık yaşanıyor. Gün geçtikçe barbarlık azalmıyor, artıyor. Bu gidiş, dünyada emperyalizmin kendisi ile birlikte bütün dünyayı, insanlığı da barbarlık içinde kaosa, çöküntüye, batışa götürdüğü bir gidiştir. Bu gidişe dur denmezse, dünyanın, insanlığın geleceği karanlıktır.

Bu barbar sistemin alternatifi vardır. Alternatif SOSYALİZMdir. İşçilerin, emekçilerin Bolşevik bir devrimle emperyalizmin ve uşaklarının iktidarını yerle bir edip kendi iktidarlarını kurmaları mümkündür. Bu dünyanın emperyalist barbarlık içinde batması istenmiyorsa, insanların barış içinde, kardeşçe bir arada yaşayacakları, sömürünün değil özgür emeğin egemen olduğu bir dünya için mücadele etmek gerekiyor. Mücadele etmeyen en baştan kaybetmiştir.

Biji Roja 8 ê Adarê Ya Jinên Kadkarên Navnetewî! Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!

8 Mart, Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü'dür. 8 Mart, uluslararası işçi sınıfının kadınların kurtuluşu için mücadelesinin bir günü ve sembolüdür. 8 Mart, erkek egemen sisteme karşı mücadele içinde emekçi kadınların bedeller ödeyerek kazandığı bir gündür. 8 Mart, 1910'dan bu yana bütün dünyada sömürülen, ezilen emekçi kadınların hakları ve özgür yaşam için, sömürünün, baskının ve cinsiyet köleliğinin yok edilmesi için mücadelelerinin simgesi haline gelmiş bir gündür. 8 Mart, erkek egemen sistemin tüm saldırılarına karşı devrim mücadelesini ilerletmedir. 8 Mart, sınıf bilinçli tüm kadın ve erkeklerin sınıf mücadelesi geleneğine sarılmasıdır.

Dünyada ve ülkelerimizde savaşın, ırkçılığın, faşist saldırganlığın, militarizmin, erkek şiddeti ve cinsiyetçiliğin daha da tırmandırıldığı bir ortamda 8 Mart'ı karşılıyoruz. Sömürgeci Türk devletinin içte ve dışta, savaş yürüttüğü koşullarda 8 Mart'ı kutluyoruz. Efrîn işgal harekâtının sürdüğü koşullarda, bombalar altında Efrîn kadınları 8 Mart'ı, Efrîn'de direniş günü olarak kutlayacak. Sömürgeci devlet, savaş ve OHAL koşullarında 8 Mart kutlamalarını engellemeye çalışıyor! Birçok şehirde OHAL gerekçesi öne sürülerek 8 Mart kutlamalarına izin verilmiyor. Tüm baskı ve engellemelere rağmen, kadınlar "biz varız" diyecek sokakları fethedecektir.

Kürdistanlı kadınların gündeminde yine devlet terörüne karşı mücadele var! Faşist Türk devletinin barbarlıkları ve ikiyüzlülüğü her gün yeniden ve yeniden ortaya çıkıyor. Faşist Türk devleti erkek egemen faşist ideolojiye sahip bir devlettir. Faşist Türk devleti, Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusuna karşı yürüttüğü savaşta kadınlara yönelik cinsel taciz ve tecavüzü bir savaş yöntemi olarak uygulayagelmiştir. Kadınlara yönelik taciz ve tecavüz asker/polis ve korucuların "münferit""taşkınlıkları" değil, devletin sistemli terör politikasının ürünüdür. Bu devlet tecavüzcü bir devlettir. Bu devletin okullarında, yurtlarında çocuklara tecavüz edilmektedir. Faşist Türk devleti bilinçli ve sistemli bir sindirme yöntemi, savaş yöntemi olarak gözaltında taciz ve tecavüzü uygularken, buna karşı mücadele edenleri susturmak için de her türlü yönteme başvurmaktadır.

Ülkelerimizde devletin sahip olduğu militarist yapı, toplum genelinde bir şiddet sarmalı yaratmaktadır. Kadınlar militarizmin yarattığı şiddetin nesnesi yapılmaktadır. Kürdistan ve Efrîn'deki savaş koşullarında, Kürt kadınları büyük bir şiddete maruz kalmaktadır. Korucular ve güvenlik güçleri tarafından gerçekleştirilen şiddet, gözaltında taciz ve tecavüz Kürt kadınlarının savaş koşullarında yaşadıkları şiddetin en yaygın olanıdır. Sömürgeci devletin Efrîn'e başlattığı işgal seferinin öncelikli mağduru da kadınlar ve çocuklardır. Faşist devletin terör güçleri katlettiği kadınların bedenlerini teşhir etmektedir! Savaş mağduru kadınlar göç yollarına düşmekte ve göç yollarında taciz, tecavüz ve kötü muameleye maruz kalmaktadır. Genç kadınlar adeta savaş ganimetidir. Bu erkek

egemenliğinin barbarlığına maruz kalanlar içinde çocuklar da var. Savaş koşulları sonucu ortaya çıkan zorunlu göç, kadınların göç ettikleri metropollerde yoksulluk ve adaptasyon sorunları altında daha da ezilmelerine neden olmaktadır. Kürt kadınları, sömürgeci devletin sınıfsal, ulusal ve cinsel baskısı altındadır. Faşist T.C.'nin sürdürdüğü savaş koşullarında, Kürt kadınları üzerinde uygulanan barbarlıktır.

Kadına yönelik şiddetin temel nedeni ataerkil sistemdir. Bu nedenle, savaş olsa da, olmasa da kadın şiddet görmektedir. Ekonomik kriz, olsa da olmasa da kadınlar yine de şiddete maruz kalmaktadır. Savaş başta olmak üzere, bütün felaket dönemlerinde toplumda artış gösteren şiddetin öncelikli mağdurları yine kadınlardır.

Kuzey Kürdistan'da, Efrîn'de, Ortadoğu'da ve savaşların yürüdüğü diğer alanlarda, savaşların son bulması kadınların temel talebidir. 8 Mart 2018'in temel talebi savaşlara karşı tavır ve barış hareketinin yaratılmasıdır. Emperyalist ve gerici çıkarlar uğruna halklar birbirine kırdırılıyor. Bu gerici ve çıkar savaşlarına karşı BARIŞ talebinin yükseltilmesi gerekir. BARIŞ'tan yana tavır takınmak demek, her türden haksız savaşların karşısında, ezilen halkların yanında saf tutmak demektir. Biz faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da, Efrîn'de sürdürdüğü sömürgeci savaşta tarafız. Tarafımız Kürt halkının yanıdır.

Biz, erkek egemen sistemle kavgalıyız. Kavgamız tüm insanlığın kurtuluşu için; sömürenle sömürülenlerin, ezenlerle ezilenlerin, hükmedenlerle hükmedilenlerin olmadığı, sömürüsüz, sınıfsız özgür bir dünya içindir.

Bugün ülkelerimizin çeşitli mücadele alanlarında ön saflarda yer alan emekçi kadınlar sınıfsal mücadele bilincine, komünist bilince sahip olduğunda devrim mücadelesinin de en kararlı savaşçısı olacaktır. Emekçi kadınları, proleter sınıf mücadelesi için komünizm bilimi temelinde aydınlatacak, emekçi kadınları sınıf mücadelesine, devrim mücadelesine çekecek bir komünist kadın hareketinin yaratılması temel görevimizdir.

8 Mart 2018'de, bütün dünyada her türlü baskı ve sömürünün, kadınların ezilmesinin kaynağı olan özel mülkiyet sistemine, emperyalist dünya sistemine karşı, kinimizi ve öfkemizi haykıralım. Gerici haksız savaşlara karşı sesimizi yükseltelim. Zincirlerimizden başka kaybedecek bir şey yok. Kazanacağımız özgür bir dünya var.

8 Mart 2018 ■

Katliamların Hesabı Devrimle Sorulacaktır

Sömürgeci, faşist Türk devletinin Efrîn'e, Kürt halkına ve Türkiyeli demokrat, ilerici, devrimci ve komünistlere yönelik saldırıları bütün şiddetiyle sürüyor. Sömürgeciler, savaş uçakları, tanklar, toplar, modern savaş araç ve gereçleriyle Efrîn'de gerici, karşıdevrimci savaşı boyutlandırıyor. Faşist Türk devleti, Kürtlerin kendi devletini veya özerk bölgelerini kurmasına tahammül edemiyor. Sömürgeciler, Rojava'daki kantonları kendilerine bir tehdit olarak görüyor! Efrîn işgal harekâtı, düşman kardeşlerin birleşmesine vesile oldu. Kemalistler, Aydınlıkçılar, 'Sol' Kemalistler, CHP vb. AKP savaş hükümetinin yanında saf tuttu. MHP zaten "çözüm süreci" denen sürecin bitmesinden bu yana AKP'nin bir uzantısı. Bugün AKP/MHP iktidarından söz etmek yanlış olmaz. Kürtlerin kendi kimliğine sahip çıkmasına; Kürdün, "ben Kürdüm" demesine dâhi tahammül gösterilemiyor. Sömürgeciler, herkesin Türk ırkçılığını, milliyetçiliğini kabullenmesini istiyor! Türk ırkçılığını, milliyetçiliğini kabullenmeyenleri işkenceler, zindanlar, gözaltılar bekliyor.

HDP kıskaca alınmış durumdadır. HDP'ye, demokrat, ilerici, savaş karşıtları, devrimci ve komünistlere yönelik saldırılara her gün yenileri ekleniyor. "Çözüm süreci" berhava edildikten bu yana ırkçılık azdırılıyor. Efrîn işgal harekâtı ile birlikte, ırkçılık, milliyetçilik, şövenizm bombardımanı çok daha büyük boyutlara ulaştı. Faşist Türk ordusunun "kahramanlığı" övüle övüle bitirilemiyor. Azgın Türk şövenizmi "şehit aileleri" kılığında televizyonlara çıkıp intikam yeminleri ediyor. Türk milliyetçiliğinin kıskacında olan savaş sevicileri, Kürtlerin, savaş karşıtlarının üzerine saldırtılıyor. Faşist devlete muhalif olan herkese; sosyalist basına, kişilere, kurumlara yönelik saldırı ortamı iyice körükleniyor. Fakat egemenler açısından özlenen mezar sessizliği tam olarak sağlanamıyor. Tüm gözaltına alma furyasına ve baskılara rağmen HDP 3. Genel Kurulu'nu yaptı. 8 Mart'ta kadınlar sokakları, caddeleri faşist erkek egemen sisteme karşı isyan alanlarına dönüştürdü. Newroz'da emekçi yığınlar her şeye rağmen sokaklarda olacak.

Faşist T.C. devleti varlığını sürdürdükçe; işçilere, emekçilere, devrimcilere, komünistlere, ezilen ulus ve milliyetlere yönelik sömürü, zulüm, baskı ve katliamlar şu veya bu biçimde sürecektir. Sömürü sistemi bir bütün olarak ortadan kalkmadıkça ezilenlerin yaşam güvencesi olmayacaktır. Ezilenlerin sömürüsüz, baskısız bir dünyada yaşayabilmeleri için bir tek yol vardır: Sömürgeci devleti devrimle yıkmak ve işçilerin, köylülerin devrimci demokratik iktidarını kurmaktır. Devrim ve sosyalizm için, milliyet temelinde değil, milliyetçi örgütlerde değil, sınıf temelinde ve komünist partisinde örgütlenmek gerekir. Günün görevi örgütlenmektir. Günün görevi işgal savaşına karşı ses çıkarmaktır. Günün görevi sömürgecilerin ırkçılığına karşı mücadele etmek ve halkların kardeşliğini savunmaktır. Günün görevi, olağanüstü hâlin kaldırılması, faşist diktatörlüğe karşı mücadeledir.

12 Mart 2018 ■

Gün Gelecek Dökülen Kanların Hesabı Sorulacaktır!

Faşist devlet kan dökmeye devam ediyor. AKP savaş hükümeti, freni patlamış kamyon misali saldırılarını gün geçtikçe yoğunlaştırıyor. 20 Ocak'tan bu yana Efrîn'de kan akıtılıyor. Asker elbisesi giydirilmiş halk çocukları savaşa sürülüyor. Savaşa sürülen gencecik askerlerin cenazelerinde timsah gözyaşı dökülüyor! "Şehit" cenazeleri ırkçılık ve milliyetçiliğin azdırılması için kullanılıyor! "Şehit" cenazelerini dolanan vampirler, 'bir tek terörist kalmayıncaya kadar' savaşın devam edeceğini söylüyorlar! HDP binaları basılıyor, yakılıyor ve Türk bayrakları asılıyor! Mevsimlik Kürt işçilere saldırılar düzenleniyor. Yangın yerine çevrilen Kuzey Kürdistan'da, faşist devlet terör estiriyor. En büyük terör örgütü faşist Türk devletinin ta kendisidir. Kürtlerin özgürlük mücadelesini ezme, barış umutlarını yok etme pahasına savaş yürütülüyor. Faşist devletin Kürtlere reva gördüğü baskıdır, işkencedir, katletmedir. Ektiğiniz rüzgarlar fırtına olup faşist devlete geri dönecektir.

Faşist Türk devleti, bilinçli bir şekilde ırkçılık ve şövenizm ile kitleleri burjuvazinin peşine takmaya çalışıyor! Çeşitli ulus ve milliyetlerden işçiler ve emekçiler arasında düşmanlık tohumları ekiliyor. İşçiler, emekçiler daha fazla bölünüp parçalanıyor. İşçi sınıfı kendi sorun ve taleplerinden uzaklaştırılıyor. Irkçılık ve şövenizmin geliştirilmesi ile işçi ve emekçiler kendi sınıfsal sorunlarından uzaklaştırılmakta, hâkim sınıfların iktidar dalaşlarında kullanılan birer araç haline dönüştürülmeye çalışılmaktadır. Irkçılığa ve şövenizmin azdırılmasına, çeşitli ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin birbirlerine düşürülmesi çabalarına karşı mücadele etme görevi omuzlarımızdadır. Çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçileri yaratılmak istenen provokasyonlara karşı uyanık olmaya çağırıyoruz. Ulusal kökeni ne olursa olsun diğer ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin kendi sınıf kardeşleri olduğu düşüncesi Türk işçi ve emekçileri arasında yaymak, halklar arasında, çeşitli ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçiler arasında birliği, dayanışmayı yükseltmek görevdir. Kitleleri halkların kardeşliği düşüncesi temelinde; saldırıların, provokasyonların plânlayıcısı, uygulayıcısı faşist devletin yıkılması düşüncesi temelinde, faşizme karşı devrim mücadelesi temelinde seferber etmeli, örgütlemeli ve mücadeleye katmalıyız. Çünkü bu sömürü sisteminden, bu faşist devletten kurtuluşun başka çaresi yoktur. Bu sömürgeci, işgalci, faşist devlete karşı sesinizi yükseltin. Sömürgeci devlete karşı, devrim için mücadele yürütülmesi acil görevlerden biridir. Sömürgeci Türk ordusunun Efrîn'den, Rojava'dan, Güney Kürdistan'dan defolması sloganının yükseltme zamanıdır. Halklar arasında ekilmek istenen düşmanlık, milliyetçilik, ırkçılık tohumlarını boşa çıkarın.

KARKERÊN HEMÛ WELATAN Û GELÊN BINDEST YEKBÛN

stêrka bolşewîk

WEŞANA VEDORA MARKSÎST-LENÎNÎST (KURDİSTANA BAKUR)

ULUSAL SORUN ÜZERİNE NOTLAR

Ulus, kapitalizm şafağında tarihsel bir kategori olarak tarih sahnesine çıktı…

Ulus, her şeyden önce tarihsel bir oluşumdur. Ulus, insanın toplumsal yaşamının belli bir evresinde, kapitalizmin şafağında ortaya çıkan, gelişen ve olgunlaşan toplumsal bir kategoridir. Burjuvazi, feodalizme karşı mücadelede devrimci bir rol oynadı. Feodal toplumun bağrında kapitalist üretim ilişkileri gelişti ve yaygınlaştı. Burjuvazi, pazara egemen olma ve kendi siyasal iktidarı altında bir merkezi birlik oluşturmak amacıyla feodal gericiliğe karşı mücadeleye girişti. Bu mücadele sürecinde, ulus/devlet gündeme geldi. Feodalizm döneminde aynı etnik gruptan oldukları halde, değişik feodal beylikler içinde ayrı yaşayan halklar, burjuvazinin başını çektiği tek ve ortak pazar mücadelesi içinde bütünleşmiş bir devlet içinde birleştiler. Bu süreçte ulus denilen olgu ortaya çıktı. Dil, toprak, iktisadi yaşantı birliği ve ortak kültür biçiminde beliren ruhi şekillenme birliğine sahip, tarihi olarak meydana gelmiş istikrarlı insan toplulukları ulusu oluşturdular. Ulus, kapitalizm şafağında tarihsel bir kategori olarak tarih sahnesine çıktı.

İlk ulusal devletler kapitalizmin en önce ve en fazla gelişmiş olduğu Batı Avrupa'da ortaya çıktı. İngiltere, Fransa, İtalya ve kısmen Almanya'da topluluklar uluslar halinde birleşti. Bu ülkelerde merkezi devletler oluştu. Bu ülkelerde, başka ulusal gruplar olmadığından ulusal baskının uygulanması da sözkonusu değildi. Kapitalizm çarpık gelişiyordu. Aynı anda dünyanın her tarafında kapitalizmin gelişmesi ve ulusların hayatına girmesi mümkün değildi. Avrupa'nın doğusunda, ulusların oluşması ve feodalizmin tasfiyesi Batı Avrupa ile aynı zamanda olmadı. Doğu Avrupa'da süreç içerisinde çok uluslu merkezi devletler ortaya çıktı. Kapitalizmin şafağında ilk ortaya çıkan Batı Avrupa'daki ulus devletler, yeni iltihâklar sonucu sömürgeci devletlere dönüştüler. İltihâklar sonucu bu devletler de çok uluslu devletlere dönüştü. Sömürgelerde, ulusal bilinç ve ulusal hareketler gelişmeye başladı. Sömürgeciler, ulusal hareketleri bastırmak için her türlü zulmü uyguladı. Bu dönemde emperyalizme karşı Doğu halklarının ulusal uyanışı gelişmeye başladı. Burjuvazi, kapitalizmin yükselmesi döneminde de ulusal sorunu, uluslar arasındaki düşmanlıkları yok etmeye, ulusları birbirlerine yakınlaştırmaya ve sonunda kaynaştırmaya yönelen bir çözüm getirme yeteneğinde değildi. Birinci Dünya Savaşı sonunda, çok uluslu

kimi devletler yıkıldı. İçinde bir dizi ulusal azınlığı, hâkim olan ulus dışında ulusları da içeren, çok uluslu yeni "ulusal devlet"ler ortaya çıktı.

Bugünün dünya gerçekliği…

Bugünün dünya gerçekliği şudur: Büyük insan toplulukların esas siyasi örgütlenme biçimi hâlâ ulus devletlerdir. Fakat bu ulus devletlerin birçoğu, bir ulusun egemen olduğu, çok uluslu, çok milliyetli devletlerdir. Etnik olarak oldukça "temiz" olan, yani bir etnik grubun nüfus olarak çok baskın olduğu ülkelerde de şu veya bu biçimde ve ölçüde egemen ulusa dahil olmayanlar üzerinde asimilasyon baskısı vardır. Çok uluslu devletlerde egemen bir ulus var. O egemen uluslar devleti kendi ulus devleti olarak kurgulamış, diğerlerine eşit hak tanımıyor. Bu büyük haksızlıktır. Her ulusun ayrılma ve kendi ulusal devletini kurma hakkı vardır.

Dünya genelinde 200'ü aşkın devlet var. Birleşmiş Milletlere üye devlet sayısı 193'tür. 1990'da Sosyal Emperyalist Sovyetler Birliği dağıldı ve 16 devlet daha ortaya çıktı. Yugoslavya dağıldı, 7 devlet ortaya çıktı. Çekoslovakya kendi içinde ikiye bölündü. Çek Cumhuriyeti ve Slovakya. Etiyopya'dan Eritre ayrılarak bağımsızlığını ilan etti. Sudan ikiye bölündü. Endonezya'da, Doğu Timor, Pasifik Okyanusu'nda Yeni Kaledonya bağımsız devlet oldular.

Diğer yandan kendi ulusal devletini kuramamış olan ve ulusal devletini kurmak için mücadele yürüten halklar var. Filistin halkı devletini kurmak için mücadele yürütüyor. Birleşmiş Milletlerde, Filistin'e "gözlemci devlet" statüsü verildi. Kürtler yüzyıldır kendi devletini kurma mücadelesi yürütüyor. İspanya'da Katalan ve Basklılar, ulusal devletlerini kurmak için mücadele ediyor. Birleşik Krallık'ta İskoçya ayrılmak istiyor. İtalya'nın kuzeyindeki Padanya bölgesi, İtalya'dan ayrılmak için mücadele yürütüyor. İtalya'dan ayrılmak isteyen bir başka bölge Güney Tirol. Korsika, Fransa'dan ayrılmak istiyor. Belçika Federal bir yapıya sahiptir ama Felemenkler ile Valonlar arasında kavga sürüp gitmektedir.

Hırvatistan'da, Istria Demokratik Meclis Partisi (IDS) bölgesel özerklik, ülke genelinde ise merkezi yönetim yetkilerinin yerel yönetimlere devredilmesini talep ediyor. Istria, Slovakya ve Hırvatistan arasında kalan bir bölgedir. 1991'de Yugoslavya'nın dağılmasının ardından sınırları net biçimde belirlenemedi. IDS, sınırların netleştirilmesini, bölgeye özerklik verilmesi için mücadele yürütüyor.

Katoviçe / Silezya, büyük kısmı Polonya'nın güneybatısında kalan, ancak Almanya ve Çek Cumhuriyeti'ne de yayılan bir bölgedir. Polonya'da 2011'de yapılan nüfus sayımında 800 binin üzerinde kişi kendisini 'Silezyalı' olarak tanımlamıştı. Jerzy Gorzelik liderliğindeki Silezya Özerklik Hareketi (RAS) ise 2010'daki yerel seçimlerde %8,5 oranında oy aldı. RAS, Silezya'nın Polonyalı, Alman ve Çeklerden oluşan bir bölge değil, kendi başına ayrı bir ulus olduğunu savunuyor.

Sekelistan, Romanya'nın merkezinde bulunan bir bölgedir. Bölgede yaşayan Macar kökenliler özerklik talebinde bulunuyor. 2011'de yapılan nüfus sayımına göre Romanya'da 1 milyon 200 bin Macar kökenli vatandaş yaşıyor. Bunların neredeyse yarısı ise Sekelistan'da yaşıyor. Macar kökenliler Romanya'daki en büyük azınlık konumundadır.

Bornholm, Baltık Denizi'nde bulunan küçük bir adadır. Bu adada bağımsızlığı savunan oldukça aktif bir siyasi hareket var. 1990'lardan bu yana, Bornholm Öz

Yönetim Partisi özerklik talebi için mücadele yürütmektedir.

Faroe Adaları, 1946'dan bu yana özerk bir bölgedir. Ancak hâlâ Danimarka Krallığı altında bulunmaktadır. Danimarka'dan 900 km uzakta bulunan Faroe Adalarında da Danimarka'dan tamamen ayrılmak isteğini dillendiren bir hareket var.

Federal yapıya sahip olan ülkelerin birçoğunda, uluslar arasında ayrılma ve kendi devletlerini kurma yönünde mücadeleler sürmektedir. Sri Lanka'da Tamillerin bağımsızlık mücadelesi şimdilik kanla bastırıldı. Burada sayamadığımız daha bir dizi kurtuluş mücadelesi veren küçüklü büyüklü ada sömürgeler var.

"Ulus devlet modeli sona ermiştir." Bu tez Abdullah Öcalan tarafından geliştirildi ve Kürt hareketi de bu tezi üzerlendi. PKK, teorik olarak biz devlet olmayan bir yapı istiyoruz, diyor! İçinde yaşanılan ulus devletlerin varlığı sorgulanmaksızın, o devletler içinde, alttan komünler biçiminde örgütlenip demokratik özerklik yaşanacak! Kulağa hoş geliyor. Fakat günün gerçekliği ile ilgisi yok. Gerçekte PKK'nin iktidar olduğu alanlarda kurduğu sistemin adı devlettir. Kendi bayrağı, yönetimi, yargısı, silahlı güçleri var. Bunun adı devlet örgütlenmesidir. Bugün büyük toplulukların devlet dışında bir örgütlenmesi mümkün değildir. Var olan demokratik olmayan bir devlette alttan örgütlenmeyle demokrasiyi yaşamak mümkün değildir. Bu anlamda devlet içinde devlet olmayacak bir şeydir. Rojava'da da kurulan modelin adı devlettir. Kanton isimlendirmesi devlet oldukları gerçeğini ortadan kaldırmaz. "Biz devlet istemiyoruz" söylemi teorik bir söylemdir ama pratikte yapılan ise teorik söyleme aykırıdır. Fakat başkası zaten mümkün değildir. Öcalan, Kuzey Kürdistan'da Türk burjuvazisinin bir ayrılığa, bir Kürt ulusal devletinin kurulmasını elindeki tüm imkânlarla engelleyeceğini, şimdiki şartlarda burada bir Kürt devletinin kurulmasının mümkün olamayacağını gördü. Ulus/devlet modelinin sona erdiği tezini savunma noktasına gelmesinin bir nedeni budur.

Öcalan, burjuva devletleriyle bir arada "konfederal birlikler" önerdi. Öcalan'ın kastettiği bağımsız devletlerin eşit şartlarda tek devlet çatısı altında birleştiği konfederasyonlar değildir. Konfederal birliklerden anladığı var olan ulusal devletler içinde yerel özerk bölgelerin varlığıdır. Bu "konfederal birlikler"in kapitalizm ve kapitalist burjuva devlet egemenliği koşullarında uygulanabilir olma şansı yoktur. Kapitalist/emperyalist koşullar ve burjuva devletlerin bu koşullardaki rolü görmezden geliniyor. Güney Kürdistan ve Katalonya'da yapılan referandumlar bağlamında, emperyalistlerin ve her türlü gericilerin tavırlarının ne olduğu net biçimde ortaya çıktı.

"Bizim devlet diye bir sorunumuz yoktur" söylemi, kapitalist/emperyalist barbarlık koşullarında dile getirildi. Kürtlerin ulusal varlığı ve en temel ulusal hakları ret edildi, ediliyor. 20 Ocak 2018'de, Efrîn'e işgal harekâtı başlatıldı. Kürtler bir kez daha satıldı. Sömürgeci Türk devleti, Efrîn'e işgal harekâtı başlatırken ve Efrîn'de Kürtler katledilirken emperyalist büyük bu açık işgal hareketine –göstermelik protesto ve tavsiyeler dışında– sessiz kaldılar. Kürdistan'ın Ortadoğu'da dört ulusal devlet arasında parçalanmasının mimarları emperyalist büyük güçler ve bölgenin gerici/faşist, sömürgeci devletleridir. Sömürgeci devletlerin egemenliği sürdüğü sürece, halkın şu ya da bu kesiminin, ezilen bir ulusun ya da çeşitli diğer azınlıkların kent, ilçe, köy ve mahalle komünleri kurarak, "komünal

ekonomik birlikler federasyonu" oluşturarak, bir toplum projesini hayata geçirmeleri boş bir hayaldir. Kürtler hayalin değil, gerçeğin peşinden koşmalıdır.

Sonuç olarak; günümüz dünyasında merkezi devletlerin gücünün kırıldığı, günümüz dünyasının entegrasyona gittiği söylemleri en iyi halde burjuvazinin hayalperest propagandacılarının istekleridir. Gerçekte ise –bütün entegrasyon söylemleri ve burjuvazinin bir bölümünün bu yöndeki çabalarına rağmen milliyetçilik güçleniyor. Ulusal devlet kurma mücadeleleri gelişiyor. Burjuvazinin egemenliği şartlarında, bugünkü ulusal devletlerin bir dizisinin çok uluslu devlet olduğu şartlarda, bu önümüzdeki yıllarda değişecek bir durum değildir. Burjuvazinin egemenliği şartlarında, bu durumun tersine dönmesi pek mümkün görünmüyor. Sermayenin enternasyonalleşmesi büyük boyutlara ulaştığı ve öncelikle büyük tekellere ulusal sınırlar dar geldiği için ulusal devletler önemini giderek yitiriyor gibi görünüyor. Fakat gerçekte ulusal devletler ve emperyalizm birleşmiyor! İttifaklar değişiyor. Ultra emperyalizm teorisi, teorik olarak mümkün ama teorik mümkünlüğün gerçekleşmesi sıfıra yakın bir ihtimaldir. Onun için gelecek tartışmasını bırakıp bugünü tartışmak gerekir. Bugünün gerçeği ulusal devletlerdir.

Ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı üzerine

Ayrılma hakkının savunulması, ulusları birbirinden ayırmak değildir. İstediğimiz birlik zoraki bir birlik değil, eşit, özgür halkların özgür iradeleri temelinde gerçekleştirecekleri devrimci bir birliktir. Özgür birleşmenin ön şartı olarak ayrılma özgürlüğünün tanınması gereklidir. Ayrılma özgürlüğünün olmadığı bir birleşme özgür bir birleşme değildir. Bir ulus kendi özgür iradesi ile nasıl örgütleneceğine kendisi karar vermelidir. Kendi iradesi ile karar vermek demek, özgür koşulların yaratıldığı bir ortam demektir. Bir ulus kendi iradesi ile bütünü ile ayrı örgütlenmeye, ayrı devlet olarak ortaya çıkmaya karar alabilir. Bir ulus, bir başka devlet ile konfederatif biçimde de birleşebilir. Bir ulus, bir devlet çatısı içinde federatif bir cumhuriyet olma, özerk bölge olma vb. biçimindeki seçenekleri de kabul edebilir.

Ayrılma hakkı, kendi kaderini tayin hakkının kullanımının en üst biçimidir. Ayrılma hakkının savunulmadığı noktada, ulusun kendi kaderini tayin hakkının savunulmasından söz edilemez. Çünkü bu hak sınırlanmıştır. Özgür birlik, ancak özgürlüğe sahip ve eşit olan halklar arasında mümkündür. Eğer bir ulus ayrılma hakkına sahip değilse, birlik biçimlerinden birini seçmek zorunda bırakılıyorsa, o ulus kendi kaderini özgürce belirlemiyor demektir.

Biz, bir dünya devletinden, sonal hedefte ise devletsizlikten yanayız. Ulusal/etnik farklılıklar işçileri birbirinden ayırmanın, onları birbirine düşman etmenin aracı olmaktan çıkarılmalıdır. Ezen ulus/ezilen ulus ilişkisinin olması anlamında ulusal sorunun olduğu çok uluslu devletlerde, sınıf sorununun öne çıkma imkânı yoktur. Bir ulusun ezildiği bir ortamda bu ulustan olmak, bir sınıfa dâhil olmaktan daha belirleyici olmaktadır. Ezilen ulusun burjuvazisi ile, ezilen ulustan işçilerin, emekçilerin "ulusal çıkar" birliği, değişik uluslardan işçilerin sınıfsal çıkar birliğinin önüne geçebilmektedir. Durumun bu olduğu yerde, ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının merkeze konulup savunulması komünistlerin en önemli görevlerinden

biridir. Ulusların ayrılıp ayrı devletini kurma bağlamında en ufak bir tavizin verilmemesi gerekir. Ulusların ayrılıp ayrı devletlerini kurmaları hakkı demokrasinin ilk taleplerinden biridir. Ve bu demokrasi talebinin mutlaka kayıtsız/koşulsuz savunulması gerekir.

Ayrılma hakkının nasıl kullanılacağı konusunda söz sahibi olan tek merci de ulusun kendisidir. Biz, Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının kullanılması konusunda, Kürt ulusunun komünistleri olarak tavır takınma görevine sahibiz. Kürt olmayan ulusların komünistlerinin, hele hele ezen ulustan olan komünistlerin ayrılma hakkının nasıl kullanılması gerektiği konusunda susmaları doğru olandır. Ülkelerimizde ezilen ulusun Kürt komünistleri olarak, işçilerin birliğinin propagandasını öne çıkarmakla yükümlüyüz. Ama Türk komünistleri, birliğin propagandasını yaparsa egemen sınıfların söylemleri ile aynı safta yer alma konumuna düşerler. Biz, sonuçta ulus devletlerin ortadan kalkmasından, ulusal sınırların ortadan kalkmasından yanayız. Bir sosyalist dünya devletinden, devletsizliğe yürümeden yanayız, sosyalizmden komünizme ilerlemeden yanayız. Ama bunun tek bir yolu var. Öncelikle zoraki birlikler kalkmalı ve uluslar eşit hâle gelmelidir. Zoraki birliktelik parçalanmadan özgür birliktelik olamaz. Biz, eşitlerin birliğinden yanayız. Eşitsizlerin birliği zoraki bir birlikteliktir.

Ulusal hareketler emperyalizmi zayıflatıyor mu?

Komünistler her ulusal hareketi desteklemez. Ulusal hareketler, eğer emperyalizmi zayıflatıyorsa o hareketler desteklenir. Emperyalizmi zayıflatan ulusal hareketler, proleter dünya devriminin parçasıdır. Uluslararası alanda ulusal hareketlere destek verecek devrimci kitle hareketi, bir devrimci hareket, ya da ulusal harekete doğrudan destek veren güçlü bir sosyalist devlet varsa o zaman ulusal hareketlerin proleter dünya devriminin parçaları olma şansı vardır. Aksi takdirde ulusal hareketlerin başarılı olabilmesi için mutlaka sırtını bir yerlere dayayacaktır. Dışta ulusal hareketi destekleyen bir sosyalist devlet, ya da güçlü bir devrimci hareket dışta yoksa, eninde sonunda ulusal hareketin şu ya da bu emperyalist güçle işbirliğine girmesi dışında bir şansı yoktur.

Bugün dünya çapında, komünist hareketin dibe vurduğu, uluslararası alanda hiçbir sosyalist devletin olmadığı, işçilerin/emekçilerin hareketinin belirleyici bir rol oynamadığı bir dünyada yaşıyoruz. Günümüz dünyasında, bir ulusal hareket eğer başarılı olmak istiyorsa, emperyalizmle işbirliği yapmaktan başka bir şansı yoktur. Buna rağmen ulusal hareket bağlamında, biz o işbirliğinin sürekli hale gelmesine ve işbirliğinin emperyalizmin bir parçası haline gelme eğilimine karşı mücadele ederiz. Ulusal hareketin daha çıkış noktasında hangi konumda olduğu önemlidir. Eğer ulusal hareket daha çıkış noktasında, gerçekten antiemperyalist bir tavırda değilse, genelde o ulusal hareketin çizgisinin değiştirilme şansı çok azdır.

Andaki durumda PKK, Kuzey Kürdistan'da, PYD/YPG Batı Kürdistan'da (Rojava), kendi savaşını yürütüyor. Rojava'da, Suriye'de gelişen iç savaş şartlarında, Rojava'da oluşan iktidar boşluğu PYD/YPG tarafından dolduruldu. Alanda demokratik özerk bir bölge oluşturuldu. Bugünkü savaş şartlarında salt kendi güçleri ile veya devrimci güçlerden destek alarak demokratik özerk yapılarını koruma şansları yoktur. Bugünün dünya-

sında ulusal hareketler kural olarak burjuvazinin önderliğinde gelişiyor. Değişen emperyalist dengelere bağlı olarak saldırgan milliyetçilik dalgası gelişiyor. Halklar arasındaki çelişmeleri emperyalizm sonuna kadar kullanıyor. Günümüz dünyasındaki ulusal hareketler, emperyalistler tarafından kullanılmaktadır. Bu fakat ezilen ulusların ayaklanmalarının haklılığını ortadan kaldırmıyor.

Özgür, adil referandum hakkı…

Güney Kürdistan'da, Barzani referandumu devlet kurmak için yapmadı. Barzani, Güney Kürdistan'da yaşayan Kürtlerin kendi devletini kurma bağlamında ne düşündüklerini öğrenmek istedi. Çünkü bugünkü şartlarda devlet kurdum ilanı bir savaş ilanıdır. İsrail dışında bütün dünya Barzani'nin referandum yapmasına karşı çıktı. Merkezi Irak hükümeti, Türkiye ve İran'la birlikte Barzani'ye tavır aldı. Ekonomik yaptırımlar uygulandı. Güney Kürdistan'da bir devletin ilan edilmesinin savaş nedeni olduğunu Barzani de biliyordu. Bugünkü güç dengelerinde referanduma bile tahammül edilmedi. Güney Kürdistan'da halkın büyük çoğunluğu, ayrı devlet kurma yönünde irade beyanında bulundu. Referanduma seçmenlerin %72'si katıldı. %90 ayrı devlet kurma yönünde oy kullandı. Bu %50 artı birdir. Halkın çoğunluğunun irade beyanında bulunması ve ayrı devlet kurulması yönünde oy kullanması çok önemlidir. Hiç kimse referandum meşru değildir diyemez. Güney Kürdistan'daki referandum meşrudur. Bu referandumda Güney Kürdistan'daki Kürtler ayrılma isteklerini açıkça beyan etmiştir. Buna rağmen Güney Kürdistan Kürtleri bugün ayrılmayı gerçekleştiremiyorsa, güç dengeleri buna izin vermediği içindir. Referandum uzun vadede Barzani yönetiminin pazarlık gücünü arttıracaktır. Bugünkü şartlarda devlet olarak ortaya çıkma imkânları yoktur. Fakat zaten pratikte yarı devlet konumundadırlar. Güney Kürdistan, adı konulmasa da devlet olarak işliyor.

Katalonya'da da adil ve özgür referandumun yapılmasına müsaade edilmedi. İzin verilseydi, sonucun ne olduğu çok açık olarak görülecekti. Katalan seçmenin %50 artı biri ayrılıktan yana oy kullandığı durumda, Katalan burjuvazisinin geri adım atması zorlaşacaktı. Merkezi İspanya burjuvazisi de zor durumda kalacaktı. Ama adil ve özgür bir referandumun yapılmasına merkezi İspanya burjuvazisi izin vermedi. Tüm engellemelere rağmen Katalan seçmenin ancak %42'si sandık başına gidebildi. Sandık başına gidenlerin %90'nı ayrılıktan yana oy kullandı. İspanya Merkezi Hükümeti, Katalonya'nın yönetimini görevden aldı, parlamentoyu feshetti. Katalonya başbakanı ve kimi bakanlar Belçika'ya kaçtı. İspanya burjuvazisi Katalonya'da seçimleri gündeme getirdi. Beklentisi bağımsızlık yanlısı güçlerin yenileceği idi. Fakat bu beklenti boşa çıktı.

Aralık 2017'de, Katalonya'da yapılan seçimleri bağımsızlık yanlısı partiler kazandı. "İllegal" ilan edilip, yasaklanan referandumun sonucu bizzat burjuvazinin kendi düzenlediği legal seçimlerde adeta onaylandı!

Bugün ulusal sorunların olduğu bütün çok uluslu ülkelerde, özgür, adil referandum hakkı en temel demokrasi talebidir. Biz komünistler bu demokrasi talebinin gerçekleşmesi için mücadelemizi sürdüreceğiz. Bütün burjuva anayasalarına, ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının yazılması gerekir. Çok uluslu devletlerde ayrılık hakkının yer almadığı bir anayasa demokratik bir anayasa değildir. Çok uluslu bir ülkede, ulusal baskı altında

olan ulusların ayrılmak istemeleri en doğal haklarıdır. Ulusal hareketlerin ayrılıp/ayrılmak istemediklerinin ölçülmesi gerekir. Bunun yolu da ezilen ulus içinde yapılacak adil/özgür bir referandumdur. Referandumda çoğunluk nasıl tespit edilecek? Referandumda çoğunluk ezilen ulus mensuplarının %50 artı 1 şeklinde olmalıdır. Referandum oylamasında bizim tavrımız budur.

Burjuvazi böyle bir referandumu yapar mı? Yapmaz. Çünkü böyle bir referandum talebi sonuçta bir devrim talebidir. Doğu Blokunun çözülme noktasındaki olağanüstü durumu, sosyalist dönemden kalan anayasal hakkın ilk kullanımındaki 'şaşkınlık' anlarını dışta tutarsak; şimdiye kadar hiçbir burjuva devleti, adil/özgür bir referandum yapmadı. Çekoslovakya'da yapılan bir referandumla Slovakya ayrıldı. Bu yapıldığı sırada Çekoslovakya'nın en azından söylemde demokrat/sosyalist bir anayasası vardı. Sosyal emperyalizm çökmeden önce, bir ulus o anayasada yazılan bir anayasal hakka dayanarak referandum yaptı ve ayrılıp kendi devletini kurdu. Bu çok özel bir durumdu.

Sosyalist bir toplumda ulusal sorunun nasıl çözüldüğüne en iyi örnek Sovyetler Birliği'dir. Ekim Devrimi, ulusal sorunu nasıl çözdüğünü tüm dünya halkları gördü. Ekim Devrimi, ulusal baskının esas taşıyıcısı olan toprak beyleri ve kapitalistlerin iktidarını yıktı. Ekim Devrimi, ezilen ulusların geniş yığınlarını proletarya sınıf hareketiyle birleştirdi. Ekim Devrimi, ulusların ve tüm milliyetlerin özgür gelişmesinin yolunu açtı. Zoraki birliği ortadan kaldırdı. Halklar hapishanesi olan Çarlık Rusya'sına son verdi. Ayrılma isteğini referandumla belirleyen Finlandiya'nın ayrılık hakkı tanındı. Ulusların ayrılma hakkı, merkezi devlet tarafından değil, bizzat o ulusun kendisi tarafından referandum yolu ile kullanılacaktır.

İkili görev…

Ezilen ulusun komünistleri ile ezen ulusun komünistlerinin amacı aynıdır: Amaç, ulusal farklılıkları ortadan kaldırmak, tüm eşitsizlikleri ortadan kaldırmak ve sonuçta ulus meselesinin önüne sınıf meselesini geçirmektir. Ancak bu amaca varmak için görevleri bir ve aynı değildir.

Ezen bir ulusun komünisti için ayrılık hakkının ve ayrılığın savunulması mutlak görevdir. Ezilen bir ulusun komünisti için ayrılık hakkının nasıl kullanılacağına karar vermek ulusun kendi işidir. Başkası karar veremez. Eğer ezen ulusun komünisti ayrılığı savunmazsa zaten "kendi kaderini tayin hakkını" savunması, boş laftan öteye geçmez. Ayrılık hakkının savunulması onun ilk ve esas işidir. Ezen ulusun komünisti, ben her şeyi kabul ediyorum ama ayrılığı kabul etmiyorum diyemez. Ayrılma hakkının nasıl kullanılacağına ezilen ulusun kendisi karar verecektir.

Bugün bir bütün olarak Bolşevik Parti ayrılma hakkını savunmaktadır.

Ezilen ulusun komünistleri olarak biz, Kürt komünistleri, Kürt ulusunun haklarını sonuna kadar savunuyoruz. Diğer yandan emperyalizmin Kürt ulusunu kullanma çabalarına karşı aydınlatıcı çalışma yapıyoruz. Kürt komünistleri olarak, bütün milliyetlerden halkların, işçilerin ve emekçilerin birleşmesi çalışmasını yürütüyoruz. İşçilerin, emekçilerin özgür birliğinin vurgulanması bizim esas işimiz. "Kendi burjuvazimiz"le değil, bütün milliyetlerden işçilerle, halklarla birlik. Bizim şiarımız bu.

Emperyalizmin Ortadoğu'da planı, programı…

Emperyalizmin Ortadoğu'da planı, doğrudan kontrolü altında olmayan ulusal devletleri çökertmek ve kendilerine bağlı adacıklar yaratmaktır. Bugünkü dünyaya, Ortadoğu'ya bakıldığında, emperyalist büyük güçlerin genel siyaseti, varolan ve zoraki birliktelikler olan çok uluslu devletlerde yer kapma, onun içinde o devletler içindeki ulusal hareketlere sahip çıkar görünmektir. Burada ikili bir siyaset izlenmektedir. Esas olarak var olan devletleri hizaya çekmek, kontrol altına almak ilk amaçtır. Bunun olmayacağının görüldüğü yerde bu devletlerin parçalanması da bir opsiyondur.

Örneğin Kürtler bağlamında şunu tespit ediyoruz: Bugünkü güç dengesinde, emperyalist büyük bir güç, Kürtleri desteklemeksizin Kürtlerin ayrılma hakkını kullanma şansı yoktur. Kürtlerin çevresinde ulus devletler var. O devletlerin bir bölümü ile esasında oturup anlaşma imkânı da olabilir. Anlaşma içerisinde eğer bu sorun çözülebilirse, o zaman müttefikler ona göre bulunur. Öcalan'ın çizgisi de buydu. ABD, Öcalan'ı teslim etti. Öcalan'ın ABD hakkındaki değerlendirmesi yanlış ta değildi. Büyük emperyalistlerle iş yapıldığında hareket alanı daralıyor. Öcalan, Türk ve diğer çevre devletleri ile anlaşabilirsek belli çözümler olabilir anlayışında idi. Çünkü, Öcalan dört parçadaki Kürdistan'ın bir ulus/devlet çatısı altında birleştirilmesi modelinden geri çekilmişti… Bugünkü şartlarda ulus devletin kurulmasının mümkün olmadığını Öcalan gördü. Çünkü ABD'nin, Kürtlerin çevresinde bulunan tüm ulus devletleri karşısına almayacağından yola çıktı… Bu devletlere Kürtleri tercih etmeyeceğini gördü. Öcalan'ın yeni anlayışını formüle ettiği 90'lı yıllarda durum gerçekten de böyle idi. Öcalan, o zaman ulusal devlet kurmaktan vazgeçersek, Türklerle anlaşırsak, onlarla İran vb. anlaşırsa, biz bu sorunu bölgesel özerklik temelinde çözeriz vb. anlayışında idi! Bu anlayışın pratikte uygulanma ihtimali de vardı.

Fakat en geç 2015 Temmuz'undan bu yana bu ihtimal en azından 2019 seçimlerine kadar ortadan kalktı. Ondan sonra yeniden gündeme gelmesi de epey zor görünüyor. T.C. devleti, onun andaki yöneticisi AKP hükümeti ve RTE, gelinen yerde PKK ile her türlü anlaşma ihtimalini dışlıyor ve Kürt ulusal hareketine bütün gücüyle barbarca saldırıyor. Bu, kaçınılmaz olarak Kürt ulusal hareketini emperyalist güçlerle ve bölgedeki Türkler dışındaki başka gerici güçlerle ittifak arayışına zorluyor.

Bugün Rojavalı Kürtlerin savunduğu doğru/haklı/demokratik talepleri var. Efrîn işgaline karşı direnişleri haklıdır, meşrudur. Ve bu doğru/haklı/demokratik talepler için yürüttüğü savaş haklı bir savaştır. Bu haklı savaşta, Kürtler mücadelesini sürdürüyor, sürdürecek. PYD için Rojava'daki özerk yapıyı korumak esas meseledir. PYD/YPG orada kendi savaşını yürütürken, ABD emperyalizminin gözünde, orada ABD adına da savaş yürüten kara ordusu konumundadır. Efrîn'e işgal harekâtı başladığında ABD, Efrîn'de olmadıklarını açıkladı. ABD, bu açıklamasıyla aslında sömürgeci Türk devletinin Efrîn'e saldırısı halinde PYD/YPG güçlerine doğrudan destek vermeyeceğini söyleyerek, işgal için Türkiye'nin elini rahatlatıyordu. Efrîn'de doğrudan ABD askerlerinin olmaması, ABD'nin YPG'ye burada doğrudan desteğini zaten güçleştiren bir durumdu. Efrîn'de askeri gücü olan Rusya ise tercihini sömürgeci Türk devletinden yana kullandı. Bugün sömürgeci T.C.'nin Rusya ile anlaşması sonucu Efrîn

halklarının üzerine bombalar yağdırılıyor. Kürtler katlediliyor. Rojavalı Kürtler – en azından Efrîn somutunda– satıldı. ABD, Suriye'ye kendi askerini göndermemek için, PYD/YPG üzerinden, Kürtlerin savaşını kendi savaşı olarak kullandı, kullanıyor. Kürtler, elimiz mahkûm olduğu için emperyalistlerle işbirliği yapmak zorunda kalıyoruz, diyemiyor. PYD, tabanına doğru bilinç vermiyor. PYD/YPG, milli devrimci hareket olarak hareket etmiyor. Emperyalizmle işbirliğini açıkça istiyor. Emperyalistlere eleştirisi, onların bu işbirliğini yeterince yapmadıklarına yöneliyor. Kürt halkına doğru antiemperyalist bir bilinç vermiyor. Tam tersine gerçekle ilgisi olmayan "Ortadoğu'da stratejiyi biz belirliyoruz", "ABD ile Rusya ile ilişkilerde belirleyici olan biziz" lafları ile kendilerini ve halkı kandırıyorlar. Yapılması gereken şu idi: Unutmadan, unutturulmadan ABD ile olan ittifakın elin mahkûm olduğu bir ittifak olduğu belirtilmeli idi. ABD ile Rojava'da ittifak kurmanın anlaşılır bir yönü vardı. ABD ile "İslam Devleti"ne karşı ittifak yapılırken, aynı zamanda ABD'nin de düşman olduğu belirtilmeli idi. "İslam Devleti"ne karşı ABD ile birlikte hareket etmenin geçici bir birliktelik olduğu açıklanmalı idi. PYD, tabanına yanlış bilinç verdi, veriyor.

Sonuç…

Günümüz dünyasında, emperyalizm her alanda egemenliğini sürdürüyor. Emperyalizm, hem emperyalist merkezlerde, hem de bağımlı ülkelerde ulus devletleri egemenliğinin sürdürülmesinde bir araç olarak kullanıyor. Emperyalizmde ulus/devlet modelinin kaldırılması, ancak söz konusu ulus devletin emperyalist sömürünün önünde bir engel olduğunda gerçekleştirilir. O durumda da çok uluslu bir devletin yerine, birden fazla ulus devlet geçer. Ya da aşırı merkeziyetçi bir ulus devlet yapısı yerine yerel özerkliklerin yer aldığı bir gelişme yaşanır. Her halükârda bugün ulus devlet modelinin egemen olduğu bir dünya gerçekliği var.

Ulusal sorunun kapitalizm koşullarındaki çözümünün tek yolu, ezilen uluslaların tüm ulusal haklarına sahip olması ve nasıl yaşayacaklarına kendilerinin karar vermesidir. Yani kendi kaderlerini kendilerinin tayin etmesidir! Burjuva sistem içerisinde ulusal sorunun gerçek çözümü mümkün değildir. Ezilen ulus ayrı devletini kurabilir. Federasyon, özerklik gibi biçimler altında aynı devlet içinde diğer uluslar ve ulusal topluluklarla birlikte yaşayabilir. Hangi biçimi tercih edip uygulayacağına karar verme hakkı ezilen ulusun kendisine aittir. Önemli olan bu hakkın kayıtsız şartsız tanınması, uygulanmasına baskıyla yanıt verilmemesidir. Kürtlerin "idari model" olarak "bölgesel" ya da daha çok kullanıldığı şekliyle "demokratik özerklik"i öngörmeleri, serbest iradeleriyle verecekleri kendi kararları ve haklarıdır. Sömürgeci devletin varlığı koşullarında, Kürtlerin kendi kaderlerini belirlemeleri ve nasıl yaşayacaklarına kendilerinin karar vermeleri pek mümkün görünmüyor.

Uzun vadede bu sorunun bir tek çözümü vardır. Bu ülkelerde (İran/Irak/Suriye/Türkiye) komünistlerin/devrimcilerin önderliğinde merkezi iktidarların yıkılıp yerine demokratik/sosyalist iktidarların kurulması ile çözülür. Demokratik/sosyalist iktidarlarda adil/özgür referandum hakkı tanınır. Referandum sonucunda bir irade beyanı ortaya çıkar. Gerçek çözüm budur.

Stêrka Bolşewîk

"Şehitlik" Edebiyatı Üzerine

Faşist T.C. devleti hem içerde hem de dışarda savaş yürütüyor. Kuzey Kürdistan'da, 24 Temmuz 2015'de, Kürt Ulusal Hareketi'ne karşı barbar bir savaş başlatıldı. Suriye'de, Türk devleti sömürgeci savaşın baş aktörlerinden biri durumuna geldi. Rojava'nın Şehba kantonunun bir bölümü, Ağustos 2016'da işgal edildi. 20 Ocak 2018'de, Efrîn'e işgal harekâtı başlatıldı. AKP savaş iktidarı ve savaş sevicileri, "Şehitlik" mertebesine ulaşmanın propagandasını yapıyor! Ölen askerlerin aileleri "şehitlik" yalanı ile avutuluyor.

Şehitlik mertebesi, din ile bağıntılı ortaya çıkmış bir kandırmacadır! İslam'a göre "Allah yolunda öldürülen şehittir. Allah yolunda ölen şehittir.""Şehit; nefsini Allah'a satıp, Allah yolunda savaşarak ölendir." Kur'an "şehitlik" tanımını şöyle yapmaktadır:

"Öyle ise, dünya hayâtını âhiret karşılığında satan (o bahtiyar)lar Allah yolunda savaşsınlar! Artık kim Allah yolunda savaşır da öldürülür veya galip gelirse, bunun üzerine ileride ona (pek) büyük bir mükâfât vereceğiz." (Nisâ Suresi/Ayet 74)

"Şüphesiz ki Allah, müminlerden nefislerini ve mallarını, karşılığında Cennet hakikaten onların olmak üzere satın almıştır! (Onlar) Allah yolunda savaşırlar, öldürürler ve öldürülürler; (Allah tarafından onlara) Tevrât'ta, İncîl'de ve Kur'ân'da (söz verilen bu Cennet, Allah'ın) kendi üzerine hak bir va'ddir. Ve Allah'dan daha çok sözünü yerine getiren kim olabilir? Öyle ise yaptığınız bu alış-verişinizden dolayı sevinin! İşte büyük kurtuluş ise ancak budur!" (Tevbe Suresi/Ayet 111)

"Allah yolunda öldürülenlere (şehitlere) ölüler demeyin. Bilakis onlar diridirler. Lakin siz onu anlayamazsınız." (Bakara/Ayet 154)

Peygamberlikten sonra en yüce makammış "şehitlik!" Nedense bunu söyleyenlere ve onların yakınlarına bu "şehitlik" nasip olmuyor! Olmuyor çünkü onların söylemi sadece halkı, halkları kandırmaya yönelik propaganda dilidir. Ölenler şehittir! Bu dünyada cehennemi yaşasalar da artık öldükleri için öbür dünyadaki mekanları cennettir! Artık onlar da peygamberler sofrasında yerini alabilir! "Şehitler ölmez, Vatan Bölünmez!" sloganının birinci cümlesindeki "şehitler" için istenilen ölümsüzlük içi boş cennet vaadidir! Binlerce yıldır vaat edilen "cennet" kimsenin gidip gelmediği avutmanın da ötesinde büyük bir yalandır!

Sloganın ikinci yarısı "bölünmez vatan" mal-mülkle ilintilidir! Mal ve mülke herhangi bir zeval gelmemesi için mal-mülk, sermayenin korunması bu anlamda "vatan" korunmasına dönüşmüştür! Bölünmez vatan bunların dokunulmasına rıza göstermedikleri malları mülkleri, köşkleri, yalıları, bankaları bicümle sermayeleridir! Bunun için de bu tür savaşlarda ölenler "bölünmez vatan" uğruna değil, gerçekte o vatanın sahibi olanların, yani sermayedarların-ağababaların malları-mülkleri korunsun diye ölür! Irak ve Suriye'de süren savaşlarda ölümü, açlığı, sefaleti, eziyeti ve sürgünü yaşayan emekçilerdir. Bunların başında esas

acıyı çekenler çocuklar ve kadınlardır! Tecavüze uğrayan, esir alındığında köle gibi pazarlarda pazarlananlar kadınlardır.

Rojava'da hayata geçirilen özerkliğin Kuzey'e yansıyacağı korkusu sardı sömürgeci devleti. Bu korkuyla Efrîn'e işgal harekâtı başlatıldı. Sömürgecilerin baskısı ve zulmü karşısında direnişi örgütleyen, en temel hak ve özgürlük talebiyle örgütlü bir güç olarak tarih sahnesine çıkan Kürtlerin haklı taleplerine karşı devletin cevabı savaştır. Savaşlar sürüyor dört bir yanda. Çatışma haberleri geliyor, insanlar ölüyor, öldürülüyor. Kan akıyor. AKP savaş iktidarı, her gün öldürülen insanların sayısını açıklıyor. Yarasalar kandan besleniyor.

Yüzlerce köyün, kasabanın, ilçenin yakılıp yıkılmasının, boşaltılmasının sorumlusu devlettir! Asimilasyon politikalarını Kürdistan'da savaşla birlikte alabildiğince uygulayan devlettir! Tek devlet, tek bayrak, tek millet, tek vatan gibi "tek"çi ırkçı ve şoven politikalarla halkları birbirlerine düşman eden de bu devlettir! Bir ulusun evlatları birer, onar toprağa düşüyor. Vicdanı olan her insanın sömürgecilerin yürüttüğü bu barbar savaşa karşı çıkması gerekir.

"Şehitlik" bir kandırmacadır. Ölümden sonrası yaşam yoktur. Öldükten sonra, etler çürüyecek, kemikler birkaç ay veya sene sonra toz olacaktır. Ölüm bu, gerisi yoktur. Yitip gidenler halk çocuklarıdır. Cepheden her gün dizi dizi cenazeler taşınmaktadır. Ölüm her yerde kol gezmekte ve ona methiyeler düzülmektedir. "Şehitlik" kutsanmaktadır! "Şehitlik" sıra sıra ölümler karşısında oluşabilecek tepkilerin gazını alan ve ta yüzyıl öncesinin Çanakkale'sinden beri sürüp gelen, kadim bir susturma yöntemidir. "Şehitlik" kavramı milliyetçi ve dinsel vurguları içermektedir. Bu yüzden "şehitlik" kavramı sorgulanamıyor. "Şehitlik" kavramı insanların travmalarından doğan öfkelerini yatıştıran ve bu ölümlere "meşru" bir anlam katan bir kavramdır. Yaşanan ölümlerin nedenine ve nasıl gerçekleştiğine "kutsal" bir anlam kattığı için yaşanılan öfkenin toplumsal bir muhalefete dönüşmesini engelleyen bir kavramdır. Gencecik bedenler üzerinde "şehitlik" edebiyatı yapan yarasaları iyi tanıyalım.

06.02.2018 ■

NEWROZ İsyana Çağrıdır, Zulme Başkaldırıdır

Kürt ulusu, Kürdistan'ın dört parçasında ve Kürtlerin yaşadığı her yerde, 21 Mart'ı Newroz bayramı olarak kutlamaktadır. Zulüm var oldukça, Kürt ulusu ezildikçe, Newroz çağdaş Dehâklara karşı, çağdaş Kawaların isyanının tazelendiği, isyan ateşlerinin harlandığı gün olarak gündemde kalacak, öyle kutlanacaktır. Bunu engellemeye hiçbir güç muktedir değildir, olmayacaktır. Kürt ulusal mücadelesinin yükselmesiyle birlikte Newroz, Kürt ulusunun kitlesel olarak kendi varlığını haykırdığı, kendi kimliğine sahip çıktığı bir özel gün olarak kutlanmaya başlandı. Newroz, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin yükselmesiyle birlikte; sömürgeciliğe, asimilasyona, baskıya, zulme karşı, Kürt ulusunun kendi kimliğine sahip çıktığı bir gün özelliğine büründü. Newroz, Kürdistanlı işçileri/emekçileri ve tüm ezilenleri, devrim/sosyalizm için mücadeleye çağıran bir gündür. Newroz, Kürdistanlı işçi ve emekçilere sosyalizm bilincinin taşındığı, Kürdistanlı emekçi kitlelerin devrim bayrakları altında birleştirilmesi için mücadele günüdür. Newroz, her alanda kitlelere devrim ve sosyalizm propagandasının yapıldığı ve Newroz ateşinin devrim ateşine dönüştürüldüğü gündür. Biz komünistler Newroz'u bu içerikle sahipleniyor ve kutluyoruz.

Sömürgeci Türk devletinin Kürdistan'da yürüttüğü savaş ve Efrîn'e karşı başlattığı işgal harekâtı koşullarında 2018 Newroz'unu kutlayacağız. Sömürgeci devlet, ülkelerimizin her yanında terör estiriyor. Kuzey Kürdistan halkı, faşist devletin barbarlığında yaşıyor. Baskı zulüm, işkence, keyfi tutuklamalar, sefalet, Kürtlerin öldürülmesi... bütün bunlar Kuzey Kürdistan'da yaşamın normal bir parçası haline getirildi.

OHAL koşullarında, sömürgeci devletin Newroz kutlamalarına izin vermeyeceği bir ortamda Newroz'u kutlayacağız.

24 Temmuz 2015'ten bu yana Kuzey Kürdistan'da başlatılan savaş devam ediyor. 24 Temmuz'dan bu yana Kuzey/Güney Kürdistan'da gerillanın denetiminde olduğu iddia edilen alanlar aralıksız bombalanıyor. Ardı arkası gelmeyen hava bombardımanlarıyla Kürt silahlı güçleri imha edilmek isteniyor! Kuzey Kürdistan'da halk her geçen gün daha fazla devletin savaş güçlerinin hedefi haline geliyor. Kuzey Kürdistan'da savaş var, OHAL var. Bu savaş alanlarında T.C.'nin özel vurucu güçleri, tankları, topları ve ağır silahları ölüm kusuyor. Helikopterler, İnsansız Hava Araçları havadan kurşun yağdırıyor. Demokratik Bölgeler Partisi/Halkların Demokratik Partisi, sömürgeci devletin kıskacı altında bulunuyor. 2018 Newroz'unu böyle bir ortamda kutlayacağız.

Sömürgeci Türk devleti 24 Ağustos 2016'da başlattığı harekât sonucu Şahba Kantonu'nun bir bölümünü işgal etti. 20 Ocak 2018'den beri Efrîn'de kan akıtılıyor. Efrîn'e yapılan sefer bir işgal harekâtıdır. Kuzey Kürdistan'ı, Kuzey Kıbrıs'ı ve 1939'dan beri Liva İskenderun'u işgali altında bulunduran sömürgeci Türk devleti, işgal bölgelerine yenilerini eklemek istiyor! Efrîn'den sonra, Rojava'nın diğer bölgelerinin de işgal edileceği sömürgeci devletin sözcüleri tarafından şimdiden açıklanıyor! 2018 Newroz'unu böyle bir ortamda kutlayacağız.

Özel timlerin yanında, asker elbisesi giydirilmiş halk çocukları savaşa sürüldü, sürülüyor. Savaşa sürülen gencecik askerlerin cenazelerinde timsah gözyaşları dökülü-

yor! "Şehit" cenazeleri ırkçılık ve milliyetçiliğin azdırılması için kullanılıyor! "Şehit" cenazelerini dolanan vampirler, "bir tek terörist kalmayıncaya kadar" savaşın devam edeceğini söylüyorlar! Kürtlerin özgürlük mücadelesini ezme, barış umutlarını yok etme pahasına savaş yürütülüyor. Faşist devletin Kürtlere reva gördüğü baskıdır, işkencedir, katletmedir. 2018 Newroz'unu böyle bir ortamda kutlayacağız.

AKP savaş hükümeti, freni patlamış kamyon misali saldırılarını gün geçtikçe yoğunlaştırıyor. Kuzey Kürdistan'da, evinden, yerinden, canından, kimliğinden, onurundan yoksun bırakılmaya çalışılan bir halk var. Kürt halkına reva görülen aşağılanmadır. Zulümdür, kimliğini yok etme siyasetidir. Kendi ülkesinde, diliyle, kültürüyle eşit yurttaş olarak özgürce yaşama hakkı gaspediliyor. 34 yıldır süren bu savaşta binlerce Kürt öldürüldü. Binlerce Kürt "faili meçhul" (esasta belli) devlet cinayetlerinin kurbanı oldu. Köyler yakıldı, binlerce insan göç ettirildi. Kürt halkı acılar yaşadı, bedeller ödedi. Hapishaneler tıka basa Kürtlerle dolduruldu. Kuzey/Güney Kürdistan'da bir savaş yaşanıyor. Efrîn işgal harekâtı devam ediyor. Türkiye halkı, Türkiye işçi sınıfı bu savaşı seyrediyor! Seyretmekle yetinmiyor, AKP savaş hükümetine savaşın sürdürülmesi için destek veriyor. 2018 Newroz'unu böyle bir ortamda kutlayacağız.

Faşist devlet savaşın yanı sıra bir de psikolojik savaş yürütüyor. Psikolojik savaşın ana unsuru propaganda yalanlarıdır. Savaşla birlikte propaganda yalanları devreye sokuldu, sokuluyor. Genelkurmay Başkanlığı, her gün kaç "terörist"in öldürüldüğünü açıklıyor! Genelkurmay'ın servis ettiği bilgiler, yazılı ve görsel medyanın ana konusu haline geliyor. Medya yalanları ile savaşın gerçekleri öldürülüyor. Savaş bölgelerine giden "haberciler" tankların, zırhlı araçların gölgesinde güya habercilik yapıyor! Haber kaynakları Genelkurmay ve AKP sözcüleridir. Ana akım medya savaşın gerçeklerini yazmıyor, yazamıyor. Binali Yıldırım, medya patronları ile toplantılar yaparak devletten yana nasıl habercilik yapmaları gerektiğinin direktiflerini veriyor! Efrîn'deki savaşta önce gerçekler öldürülüyor. Sonra çocuklar, kadınlar ölüyor bu savaşta. Medya yalanların yanı sıra, savaş dilini de kullanıyor. Sömürgeci devlet, Efrîn'de yürüttüğü işgal savaşını, kamuoyunu yanıltmak için gerçekleri gizliyor. Efrîn'i gerçek sahiplerine vereceğini iddia ediyor! Sömürgeciler riyakârlıkta sınır tanımıyor. Efrîn, Efrîn'de yaşayan halklarındır. Efrîn halkları, nasıl yaşayacaklarına kendileri karar vermeli, verecektir.

Sömürgeci devletin Efrîn'i dizayn etme ve Efrîn halklarının nasıl yaşayacaklarına karar verme hakkı yoktur.

Efrîn işgalinde direnen Kürt halkının yürüttüğü savaş haklıdır. Bu savaşta haksız olan yan faşist T.C.'dir. Faşist Türk devleti, Efrîn'den derhal defolmalıdır. 2018 Newroz'unun ana sloganlarından biri de bu olmak zorundadır.

Efrîn işgal hareketinde tüm Türk burjuva partileri ortak faşist ses çıkarmış, HDP yalnız kalmıştır. Bu durum bir kez daha göstermiştir ki, sorun Türk milliyetçiliği ve Kürt düşmanlığı olunca aradaki sınırlar çok hızlı bir şekilde kalkmakta, AKP'sinden MHP'sine, CHP'sinden İP'sine kadar hepsi aynı faşist bayrak altında toplanmaktadır. Bu anlamda Kürt halkının kavgası da bizim kavgamız gibi faşist T.C. devletine ve onların siyasi ideolojik temsilcilerine karşıdır. Aynılar aynı, ayrılar ayrı yerde buluşurlar.

Sömürgeci devletin Efrîn'i, Rojava'yı işgal etmesine karşı çıkmak Türkiye halklarının görevidir. Kuzey/Güney Kürdistan'da, sömürgecilerin savaşına karşı sesimizi yükselt-

menin zamanıdır. Kürt ulusu, emekçiler, savaş değil, barış istiyor. İstediği barış, eşitler arasında onurlu bir barıştır. Kürt ulusu kendi ulusal haklarına sahip olmak istiyor. Sömürgeci devletin egemenliği şartlarında gerçek ve kalıcı bir barışın olmayacağının bilincindeyiz. Bu sistem sürdüğü sürece, Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin edeceği şartların yaratılamayacağını biliyoruz. Kalıcı bir barış ve Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce belirleyeceği şartların yaratılması, ülkelerimizin demokratikleştirilmesine bağlıdır. Ülkelerin gerçek anlamda demokratikleştirilmesi devrim sorunudur. Biz komünistler yalnızca "gerçek barış devrimle gelir ve gelecektir" propagandası ile yetinemeyiz. Bu gerçeği hep vurgulayacağız ama bu gerçeğin yanında, bugünkü savaşın durdurulması ve Efrîn işgal harekâtının durdurulması talebiyle bir barış cephesinin örülmesi için de çalışırız. Bugün talep ettiğimiz barış, bu anlamda gerçek kalıcı bir barış değildir. İsteğimiz, yalnızca yürüyen ve anda halklara hiçbir yararı olmayan bu savaşın sonlandırılmasıdır. Kürt halkına büyük acılar yaşatan bu savaşın durması elzemdir. Böyle bir barış, kalıcı bir barış olmasa da bugün halkların yararına olan tek çözümdür. Onun için hemen şimdi kayıtsız, koşulsuz İNADINA BARIŞ diyoruz!

Faşist Türk devleti, bilinçli bir şekilde ırkçılık ve şövenizm ile kitleleri burjuvazinin peşine takmaya çalışıyor! Çeşitli ulus ve milliyetlerden işçiler ve emekçiler arasında düşmanlık tohumları ekiliyor. İşçiler, emekçiler daha fazla bölüp parçalanıyor. İşçi sınıfı kendi sorun ve taleplerinden uzaklaştırılıyor. Irkçılık ve şövenizmin geliştirilmesi ile işçi ve emekçiler kendi öznel sorunlarından uzaklaştırılmakta, hâkim sınıfların iktidar dalaşlarında kullanılan birer araç haline dönüştürülmeye çalışılmaktadır. Irkçılığa ve şövenizmin azdırılmasına, çeşitli ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin birbirlerine düşürülmesi çabalarına karşı mücadele etme görevi omuzlarımızdadır. Çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçileri yaratılmak istenen provokasyonlara karşı uyanık olmaya çağırıyoruz. Ulusal kökeni ne olursa olsun diğer ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin kendi sınıf kardeşleri olduğu düşüncesi, Türk işçi ve emekçileri arasında yaymak, halklar arasında, çeşitli ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçiler arasında birliği, dayanışmayı yükseltmek görevdir. Kitleleri halkların kardeşliği düşüncesi temelinde; saldırıların, provokasyonların planlayıcısı, uygulayıcısı faşist devletin yıkılması düşüncesi temelinde, faşizme karşı devrim mücadelesi temelinde seferber etmeli, örgütlemeli ve mücadeleye katmalıyız. Çünkü bu sömürü sisteminden, bu faşist devletten kurtuluşun başka çaresi yoktur. Bu sömürgeci, işgalci, faşist devlete karşı sesinizi yükseltin. Sömürgeci devlete karşı devrim için mücadele yürütülmesi acil görevlerden biridir. Sömürgeci Türk ordusunun Efrîn'den, Rojava'dan, Güney Kürdistan'dan defolması sloganının yükseltme zamanıdır. Halklar arasında ekilmek istenen düşmanlık, milliyetçilik, ırkçılık tohumlarını boşa çıkarın. Newroz isyandır. Newroz'da isyan ateşini körükleyelim. Umut isyanda kurtuluş devrimdedir.

Gerçek Barış ve Özgürlük Devrimle Gelecektir.
Newroz Ateşiyle Devrim Ocağını Körükle!
Bi Agirê Newrozê Ocaxê Şorêşê Kûrik Bike!
Xelasî, Bi Şoreşê û bî Sosyalizmê Dîbî!
Newroz Pîroz Be!

Gerçek Çözüm Devrimdedir

Kürt komünistleri olarak diyoruz ki; Kürt sorunun gerçek anlamda çözümü bir devrimi gerektirir. Halklar hapishanesine son vermenin tek yolu demokratik halk devrimidir. Ulusal sorunda temel sorun, ülkelerimizin gerçek anlamda demokratikleştirilmesidir. Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce belirlemesi için demokratik bir ortamın yaratılması gerekmektedir. Özgür ve gerçek anlamda demokratik bir ortamın yaratılması bu sistem içerisinde mümkün değildir. Öncelikli hedef zoraki birliğin ortadan kaldırılmasıdır. Ulusların birlikte yaşamasının ön şartı, zoraki birliğin parçalanması ve milliyetler arasında tam hak eşitliğinin sağlanmasıdır. Yaratılan demokratik bir ortam içerisinde, Kürt ulusu nasıl yaşayacağına kendi özgür iradesi ile karar verecektir. Biz Kürt komünistleri olarak; özgür ve eşit ulusların sıkı bir birliğinden yanayız. Ama istediğimiz zoraki bir birlik değildir. Birlikte yaşamanın ön şartı, ayrılma özgürlüğünün tanınmasıdır. Ayrılma özgürlüğünün tanınması, Kürt ulusunun kendi kaderini belirlemesi ve nasıl yaşayacağına kendisinin karar vermesi anlamına gelir. Biz, Kürt sorununda gerçek ve kalıcı bir çözümün nasıl olması gerektiğini anlatıyoruz. Bu söylediklerimiz, T.C. sistemi içerisinde Kürtlerin demokratik hakları için mücadele etmeyecekleri anlamına gelmez. Biz, gerçek çözümden ve kalıcı barıştan yanayız. Bu yüzden halklar hapishanesine son vermenin yolu faşist T.C. devletinin yıkılmasına bağlıdır. Görev, demokratik halk devrimi için mücadeledir. Görev, Kuzey Kürdistan'da Bolşevik Parti'nin inşa edilmesidir.

24 Şubat 2018 ■

Katırlar Serbest Bırakıldı

Şırnak/Uludere ilçesine bağlı Yemişli köyünde, bir Kürde ait olan 4 katıra el konuldu. El konulmanın gerekçesi, katırlar üzerinde kaçak sigara bulunduğu gerekçesidir. Katırlar jandarma karakoluna götürülür. Katırların akıbetini öğrenmek için karakola giden köylülere, karakol yetkilileri katırların gözaltına alındığını, işlemler bittikten sonra Uludere Savcılığı'na sevk edileceği yanıtı verilir. 21 Şubat'ta katırlar adli kontrol şartıyla serbest bırakıldı. İşlemler bitmeden satılmasınlar" şartıyla serbest bırakılan katırlar ahıra kapatıldı. Ahırın kapısı, katırlara günde verilen iki yem sırasında açılıyor!

İnsan suretindeki faşoların hukuku guguk yaptığı yerde, katırların göz altına alınmasında şaşılacak bir şey yoktur.

23 Şubat 2018 ■

Sömürgeci Güçler Suriye'den Defolun

Sömürgeciler Suriye'nin toprak bütünlüğünden bahsediyor! Suriye'ye müdahale eden, Cerablus'u işgal eden, Efrîn'e işgal harekâtı başlatan sömürgeci devletin kendisidir. Suriye'yi bölenlerin, Suriye'nin toprak bütünlüğünden bahsetmesi sahtekârlıktır. Rojava'da (Batı Kürdistan) Kürtlerin egemenliğinin pekiştirilmesine karşı faşist Türk devleti harekete geçmiştir. Sömürgeci devletin Suriye'ye saldırısı, hangi maske ile gizlenirse gizlensin, faşist haydutluktur, Ortadoğu'daki çıkar kapışmasının bir yansımasıdır. Bu saldırıya karşı çıkmak elinizi Suriye'den, bütün Ortadoğu'dan çekin demek, bütün savaş karşıtlarının, demokratların, sosyalistlerin görevidir.

Suriye'nin kaderini Suriye halkları tayin etmelidir. Suriye'nin geleceğini belirleyecek olan Suriye halklarıdır! Emperyalistlerin Suriye'de yürüttükleri savaş, işçilerin/emekçilerin savaşı değildir. Sömürgecilerin Kürdistan'da, Suriye'de yürüttüğü savaşa hayır diyoruz. Bu savaş bizim savaşımız değildir. Bu savaş, işçilerin/emekçilerin savaşı değildir. Halkların çıkarına olmayan bu savaş derhal sonlandırılmalıdır. Biz barış istiyoruz. Meydanlarda barışın haykırılmasını talep ediyoruz. Silahlar susmalıdır. Savaş yerine barış haykırılmalıdır. Tüm savaş aktörleri Suriye'den defolun.

Suriye'nin çeşitli milliyetlerden halkları için gerçek çözüm, ancak bütün ulusların ayrılma hakkına sahip olduğu, tüm milliyetlerin birlikte yan yana yaşadığı, demokratik, federatif bir Suriye'dir. Sömürgeci egemenlerin çıkarları uğruna halkların birbirine kırdırılmasını engellemenin bir tek yolu vardır: Silahları gerçek düşmanlara, kendi ülkelerimizdeki egemenlere çevirmek, devrimle sömürgeci Türk devletini tarihin çöplüğüne gömmektir. Tek gerçek çözüm budur! İşçi ve emekçilerin uğrunda savaşmaya değer tek bir savaşı vardır: Bu savaş sınıf savaşıdır. Er veya geç işçiler/emekçiler, sınıf savaşımıyla sömürgecilerin iktidarını yerle bir edecek, işçilerin/emekçilerin kendi iktidarını kuracaklardır! Ülkelerimizi baskıdan, sömürüden ve savaşlardan arındırmanın yolu budur!

Çağrımız, ülkelerimiz halklarının sömürgeci devletin başlattığı savaşa karşı çıkmasıdır. Çağrımız, sömürgeci devletin savaşına karşı çıkmak ve alanlara çıkmaktır. Çağrımız, baş düşman kendi ülkelerimizdedir siyasetine uygun davranmaktır. Çağrımız, savaşa karşı, barışı haykırmaktır.

Kurtuluş halkların kendi elindedir!

Sömürgeci devletin savaşına hayır!

Kahrolsun faşist Türk devleti!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

27 Şubat 2018 ■

DÜZELTME VE ÖZÜR

Bolşevik Partizan sayı 178, s.12'de, "Ekim Devrimi'nde Lenin ve Leninizm'in Rolü" başlıklı makalemizde, Lenin'den yaptığımız alıntıda "mali" kelimesi atlanmıştır. Alıntının doğrusu şöyledir:
"Böylece 20. yüzyıl eski kapitalizmden yeni kapitalizme , genel olarak sermaye egemenliğinin mali sermaye egemenliğine dönüştüğü bir dönüm noktasıdır."
Düzeltiyor, okurlarımızdan özür diliyoruz.

Irkçılığın ve şovenizmin kışkırtılması oyunu tehlikeli bir oyundur; nerede sonlanacağı belli değildir. AKP savaş hükümetinin içte ve dışta yürüttüğü savaşta ırkçılık ve şovenizm önemli bir rol oynamaktadır. Hâkim sınıfların kendi aralarındaki kavgaları objektif olarak işçi sınıfının kendi sorunlarından uzaklaştırılmasının bir aracı olarak da hizmet görüyor. İşçiler, emekçiler hâkim sınıfların şu ya da bu kesiminin peşine takılmak, birbirlerine düşürülmek; böylece işçi sınıfı içindeki bölünme ve parçalanma derinleştirilmek isteniyor. Irkçı/şoven kışkırtma işçi sınıfına yönelik saldırıların üzerini örten bir perde işlevi görüyor.

İşçilerin, emekçilerin yapması gereken şey, azdırılan ırkçılığa ve şovenizme karşı halkların kardeşliğine vurgu yapan mücadeleyi yükseltmektir. AKP hükümetinin dışta yürüttüğü savaşta, hâkim sınıfların kendi aralarındaki dalaşta, tüm ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin bir çıkarı yoktur. Hangi kesimin temsilcisi olursa olsun hâkim sınıfların tümü, onların devleti, hükümeti işçilerin, emekçilerin düşmanıdır.

BOLŞEVİK PARTİZAN